Laureați ai Premiului
NOBEL
pentru literatură

3

WILLIAM GOLDING

PIRAMIDA

WILLIAM GOLDING
PIRAMIDA
WILLIAM GOLDING
PIRAMIDA
Traducere: ALFRED NEAGU
EDITURA ORIZONTURI EDITURA SIRIUS
I.S.B.N. 973 – 9342 – 49 – 3
THE PYRAMID
Copyrighte 1966, 1967 THE PYRAMID by William Golding Copyrighte 2003 EDITURA ORIZONTURI for the Romanian edition

Toate drepturile asupra acestei ediţii în limba română sunt rezervate Editurii ORÂZONTURI

B-dul Libertăţii nr. 4, al. 117, el. 3, ap. 7, sector 4, cod 761061-Bucureşti, Tel: 337.30.67, 337.48.81; Fax: 337.48.22, E-mail: liderfx.ro

„Dacă te numeri printre oameni, creează pentru tine însuţi iubire, începutul şi sfârşitul inimii”.

din îndrumările lui Ptah-Hotep

1

Era în toiul verii, dar ploaia răpăise întreaga zi şi nu dădea semne că ar vrea să se oprească. Dacă ar fi să descriu cel mai bine vremea aş spune că era din aceea rezervată anume pentru sărbătorile bisericeşti. Rafalele neostoite smulgeau din copaci frunze verzi care ajungeau să plutească în băltoace. Din vreme în vreme se stârnea câte o pală de vânt atât de furios încât făcea copacii să geamă şi să-şi agite braţele a implorare, cu toate că-şi aveau rădăcinile înfipte în pământ de suficient timp ca să ştie că n-are niciun rost. Se întunecă devreme – de fapt, lumina fusese săracă pe tot parcursul zilei, astfel că procesul se produse lent şi imperceptibil. Dar când se încheie, dincolo de becurile de pe stradă întunericul deveni dens, străbătut doar de ploaia continuă. Cântasem la pian, lovind clapele cu sălbăticie inutilă, până începuseră să-mi ţiuie urechile; alesesem studiul în de minor de Chopin care, atunci când era interpretat de Moisevici, părea să exprime toată amploarea şi forţa iubiri mele, a pasiunii

mele descreierate şi fără speranţă. Dar Imogen era logodită, punct.

Aşa că m-am lungit pe pat, cu gâtul uscat iască, resemnat să-mi rabd suferinţa. Singurul lucru care mă smulgea când şi când din adâncurile ei era zgomotul brusc al câte unei rafale care arunca ploaia în fereastră ca pe nişte pumni de pietricele. Optsprezece ani e o vârstă numai bună pentru suferinţă. Ai toată puterea necesară să înduri şi nicio modalitate de apărare. Dangătul din tumul bisericii vesti miezul nopţii şi, înainte de a douăsprezecea bătaie, cele trei lumini alb-gălbui din Piaţă se stinseră. În mintea mea, Imogen trecea peste coline în I agonda ei verde, decapotabilă, cu pletele lungi, roşcate fluturând şi dezvelindu-i chipul. Era doar cu cinci ani mai mare decât mine. Trebuia să fi făcut ceva, însă acum era prea târziu. Fixam cu privirea tavanul invizibil, iar ea continua să se plimbe cu maşina; l-am văzut şi pe el, atât de sigur pe sine, atât de vârstnic, atât de uriaş ca proprietar al ziarului *Cronica de Stilbourne*, inatacabil. I-am auzit vocea ca de ţânţar şi, pe neaşteptate, îl lovi trăsnetul. Am văzut cum coboară din cer trăsnetul rămuros, apoi un norişor de fum şi tipul a dispărut. Nu ştiu cum, Imogen şi-a pierdut cunoştinţa. O purtam în braţe.

Am sărit brusc în capul oaselor, holbându-mă la fereastră cu bărbia sprijinită de tăblia de la căpătâiul patului. Zgomotul fusese neaşteptat de puternic, de ascuţit, o izbitură în fereastră de mai-mai s-o spargă, ca şi cum cineva ar fi tras cu o puşcă cu aer comprimat. Prin minte îmi trecură gânduri doar pe jumătate conturate despre crengi rupte sau ţigle smulse, dar ştiam că nu fusese niciuna, nici alta. Pocnitura se repetă. M-am dat jos din pat la repezeală, cu pielea ca de găină datorită ciudăţeniei zgomotului, m-am dus la fereastră şi-am încercat să văd ce se petrece în Piaţă. Am auzit o pocnitură aproape de obraz, aşa că m-am ferit şi-apoi m-am uitat din nou afară; chiar dincolo de balustrada care separa căsuţa noastră de pavajul din jurul Pieţei am zărit un chip alb, lucios. Am ridicat storul şi imediat vântul mi-a aruncat

perdeaua de cinz în obraz.

— Oliver! Oliver!

Inima-mi tresări, însufleţită de o speranţă nebunească, dar nu era vocea lui Imogen.

— Ce-i?

— Mai încet!

Silueta se aplecă lângă poarta noastră, o deschise cu prudenţă, se fofilă pe poteca pietruită şi se opri sub fereastra mea.

— Cine-i acolo?

— Eu sunt, Evie. Evie Babbacombe. Nu mă vezi?

— Ce…

— Nu trezi pe nimeni. Coboară cu grijă. îmbracă-te. Ah, şi te rog, grăbeşte-te. Sunt…

— Aşteaptă o clipă.

M-am retras în cameră şi-am început să cotrobăi după haine. De ani întregi o tot vedeam pe Evie, dar nu vorbisem cu ea niciodată. O văzusem plutind pe trotuar cu acel mers al ei unic: trupul neclintit, doar picioarele mişcându-se unul pe lângă celălalt de la genunchi în jos. Ştiam că lucrează la doi paşi, în vecini, ca recepţioneră a doctorului Evans; ştiam că are plete negre, lungi şi lucioase şi o siluetă care schimba radical croiala rochiei din bumbac alb cu albastru, ştiam că e fiica crainicului din oraş şi că locuieşte într-una din cocioabele dărăpănate din Cartierul Lumânărarilor. Dar, fireşte, nu vorbiserăm niciodată. Nu făcuserăm cunoştinţă. Evident.

M-am strecurat pe scări în jos în vârful picioarelor, evitând a treia treaptă şi auzind un sforăit slab din dormitorul părinţilor mei. Mi-am luat pelerina de ploaie de pe cuierul din hol, după care am scos lanţul, am tras zăvorul şi-am descuiat uşa de la intrare cu mare grijă, ca un hoţ în faţa unui seif. Evie stătea ghemuită de cealaltă parte a uşii.

Ţi-a trebuit o veşnicie!

Evie scotea printre dinţi un sunet ciudat, oarecum melodios. Acum că eram la un pas de ea vedeam că are eşarfă pe cap şi că-şi ţine haina strâns pe lângă trup cu

ambele mâini.

M-am zorit cât am putut. Ce vrei?

Bobby Ewan e-n pădure cu maşina. Nu poate s-o mişte din loc.

Toate presupunerile şi aşteptările nelămurite care-ar fi putut să-mi plutească în sânge se evaporară dintr-odată. Bobby Ewan era fiul doctorului Ewan. Eram vecini şi nu-mi plăcea de el. îl invidiam pentru pensionul pe care-l urmase, pentru viitoarea promovare la Cranwell şi, cel mai tare, pentru motocicleta roşie.

— Tipul n-are nimic de-a face cu mine. De ce nu-l cheamă pe Henry Williams?

— O, Doamne.

Evie se încovoie niţel şi se clătină, apropiindu-se mai tare de mine. Poate că dincolo de nori răsărise luna sau poate că norii înşişi răsăreau. Dar, în orice caz, nu mai era beznă deplină, ci o lumină foarte slabă, difuză, părând să vină în acelaşi timp din toate părţile sau să existe chiar în substanţa intimă a aerului. În lumina asta puteam s-o văd mai bine. Avea obrazul foarte alb, gura şi ochii ca trei prune negre, parţial acoperite de şuviţe de păr. Apa se prelingea peste ea, picura din ea. Smiorcăi, îşi încleştă degetele pe bicepsul meu, înclină capul şi-l sprijini de pieptul meu.

— Mi s-a rupt şi tocul. Tata o să…

Dădu capul pe spate cu o mişcare bruscă determinată de iminenţa unui strănut şi-şi cuprinse gura cu ambele palme. Se cutremură în tăcere. Scăpă un vânt.

— Pardon.

Cele două prune ale ochilor mă priviră pe deasupra palmelor încleştate peste gură. Din dosul palmelor se auzi un chicotitjenat.

— Zi, Evie, ce vrei să fac?

— Să-l ajuţi să scoată maşina din iaz.

— Din iaz!

— Ştiunde, drept înainte prin pădure, în vârful dealului – te rog, Olly! Nu trebuie să afle nimeni. Ar fi îngrozitor…

— Asta-l priveşte pe el şi pe taică-său – caraghios fără minte!

Robert era cu trei luni mai mare decât mine, iar Evie cu trei luni mai mică.

— Olly, nu-nţelegi: nu-i maşina lui taică-său!

— Să-i fie învăţătură de minte.

— O, Oliver, am crezut că ai să vrei!

Evie păşi înainte, lipindu-se de mine. Îi simţeam sânii apăsându-mi pieptul şi, ca şi cum ar fi putut să emane miresme după bunul plac, am surprins o undă de parfum care-mi tăie respiraţia. Haina atârna lipită de ea, udă leoarcă, iar pe dedesubt nu mai avea mare lucru.

— Trebuie să fie aproape miezul nopţii…

— Trecut de-acum.

Ştiu. Dacă află tata…

În ciuda aerului rece şi umed al nopţii, inima începu să-mi bubuie. Din proprie iniţiativă, braţele-mi o cuprinseră. Tremura fără încetare.

— Bine.

Ea – mi strânse braţele.

— O, Olly, eşti într-adevăr un prieten de nădejde.

Pruna din partea de jos a feţei se ridică în sus şi-mi dărui un ţocăit rece. Apoi Evie mă împinse la o parte.

— Grăbeşte-te. Ai putea să mergi cu bicicleta.

— N-am far. O să alerg – şi, Evie…

— Ce-i?

— Ce-ar fi dacă… vreau să zic, oare am putea…

Evie păru să încerce să-şi îndrepte ţinuta: ridică o mână ca şi cum ar fi vrut să-şi dea la o parte părul lipit de ploaie pe obraji.

— Om trăi şi-om vedea, nu?

Şi cu asta plecă, traversând Piaţa cu un mers împiedicat şi chinuindu-se să inventeze povestea pe care s-o spună acasă.

M-am asigurat că am să pot intra înapoi în curte, am închis cu grijă poarta de fier şi-am pornit tiptil. Ajuns la o distanţă suficient de mare faţă de casă am luat-o la fugă pe lângă primărie, în josul Străzii Mari, către Podul Vechi.

Rafalele păreau mai potolite, dar continua totuşi să plouă vârtos, aşa că pe când am ajuns în dreptul atelierului auto al lui Henry Williams, apa mi se prelingea de pe faţă pe gât. Cu toate că n-aveam niciun chef să-l ajut pe Robert Ewan, mă simţeam fericit şi emoţionat. Vedeam cu ochii minţii nu pe Evie cea udă şi înnoroită, cu chipul redus la trei prune pe un petic alb, ci pe Evie în rochie de vară, mergând cu picioarele care, deşi unii puteau să le considere prea scurte pentru frumuseţea perfectă, atingeau totuşi pământul şi erau cât se poate de potrivite. Potrivite pentru ce? în cazul lui Evie, răspunsul părea evident. Ea era fenomenul nostru local şi fiece mascul pe o rază de mai mulţi kilometri era conştient de existenţa ei. Poate că nu respiraţia precipitată a sexualităţii perpetuu trăite făcea ca buzele să-i fie mereu întredeschise şi răsfrânte, ci nasul ei, cât se poate de neadecvat pentru respiraţie, însă perfect pentru a exprima insolenţa. Părul lung până la umeri plutea precum un nor în ritmul mersului – coapsele neclintite, picioarele mişcându-se doar de la genunchi în jos, trupul suplu, foarte feminină în uniforma de stradă – o rochie de bumbac, şosete albe şi sandale. N-avusesem niciodată norocul să o studiez cu amănuntul în lumina zilei, dar privirile furişe pe care i le aruncasem în trecere îmi întipăriseră în minte şi genele ei. Alergând prin beznă şi ploaie spre Podul Vechi, m-am trezit gândindu-mă la nişte pensule pentru pictat – nu instrumentele delicat netezite ale artiştilor, ci acelea din copilărie, frecate atât de tare în recipientul cu vopsea încât perii încâlciţi ajung ţepoşi şi stau în toate direcţiile. Am iuţit pasul cu gândul la genele acelea întrezărite fugitiv – nu, la *aglomeraţia* aceea de mici pensule care fluturau atât de agreabil. Nici n-am băgat de seamă panta care ducea spre cocoaşa Podului Vechi. Evie n-avea nimic din frumuseţea sacră a lui Imogen. Era lumească din cap până-n picioare.

Însă dealul abrupt care ducea spre pădure m-a determinat să încetinesc pasul până la ritmul de mers normal şi să-mi vin în fire. În definitiv, nu trebuia să-l uit

pe Bobby Ewan cu motocicleta lui roşie şi cu şcoala lui renumită şi cu superioritatea-i deliberată. Mai era şi sergentul Babbacombe. Când mi-am adus aminte de sergent, am încremenit locului. Dacă ar fi ştiut că i-am sărutat fata – mă rog, fusesem sărutat de ea – după miezul nopţii, probabil că mi-ar fi sucit gâtul. Sau, mai rău de-atât, le-ar fi spus părinţilor mei. Cele două măsuri erau de calibru egal. Sergentul Babbacombe: îngrijitor la primărie, administrator al ecarisajului, om de ordine în biserică, crainicul oraşului şi deţinător al altor slujbe rămase ca relicve ale obşteştei noastre istorii locale. Poate că sergentul Babbacombe stârnea hazul în uniforma lui de crainic din secolul al optsprezecelea; dar, gândindu-mă la el în postura de tată, îi vedeam mai degrabă pieptul imens, pumnii zdraveni şi chipul sanguinolent cu ochi bulbucaţi belicos. Am strâns din ochi cu o strâmbătură, căci cântăream pentru prima oară o întrebare veche de când lumea: cum e cu putinţă ca, din asemenea taţi, să se nască asemenea fiice?

O clipă mai târziu am simţit în nări acea undă neaşteptată de parfum, de parcă Evie ar fi fost prezentă, şi sergentul s-a topit din mintea mea. M-am grăbit pe povârnişul dealului, cu pantalonii uzi leoarcă şi lipiţi de glezne, cu apa picurându-mi de pe păr în ochi. Însă ploaia şi vântul se mai potoliseră şi, înainte să mă afund în tunelul de copaci, am văzut deasupra lor un petic de cer senin pe unde încerca să răzbată luna. În vale, înapoia mea, orologiul bisericii bătea ora unu.

Pe când mă apropiam de spaţiul deschis de lângă iazul Piciorul Berbecului, se mai luminase un pic. Reuşeam să disting forma automobilului cu două locuri pe malul cel mai depărtat de drum, dar înconjurat de apă. Robert Ewan apăru din întunericul pădurii şi ieşi la drum, aşteptându-mă.

— Tinere Olly?

Apropiindu-mă, mi-am dat seama că tremura şi mai vârtos decât Evie, dar făcea eforturi hotărâte de a ignora acest lucru. Era subţiratic şi ciolănos, cu opt centimetri

mai înalt decât mine, cu o claie de păr cânepiu şi profilul aidoma Ducelui de Wellington. Se zgribulea într-un impermeabil de sub care se iveau doi genunchi albi, goi-goluţi. De la genunchi în jos, până la glezne, avea o mulţime de vânătăi înnegrite, iar mai jos de vânătăi, şosete adunate în jurul gleznelor. Îi mai rămăsese doar un singur pantof.

— Da, eu sunt. Iisuse! Zi-i aşa, ai comis-o în stil mare.

— Ce-ai ajuns aşa târziu, pentru numele lui Dumnezeu? în fine, acum că ai ajuns, hai să trecem la treabă.

— Unde ţi-i celălalt pantof? Şi pantalonii?

— Înghiţiţi de ape, flăcău, replică Robert încercând să pară nonşalant, dar contrazis de un clănţănit neaşteptat din dinţi. Scufundaţi fără urmă.

Cunosc maşina aia! E maşina lui Bounce[1]! Maşina domnişoarei Dawlish!

Robert întoarse spre ea profilul de duce.

Asta n-are importanţă. Hai să ne hotărâm ce-i de făcut.

— Dar cum…?

Robert făcu un pas şi aplecă ţaţa spre mine.

— Nu-i treaba ta. Dar dacii vrei să ştii, o duceam pe tânăra noastră prietenă, domnişoara Babbacombe, la balul din Bumstead. Nu puteam s-o duc cu bicicleta pe vremea asta, nu? Aşa că am împrumutat maşina lui Bounce pentru o oră două. Nu cred că s-ar supăra, nu? Dar oricum, nu-i nevoie să-i spui.

Am înţeles că fiul doctorului Ewan nu putea s-o ducă la dans pe fiica sergentului Babbacombe în maşina tatălui său. Nici n-a fost nevoie să mă gândesc. Era de la sine înţeles.

— Am priceput.

— Mulţumit?

Robert a rămas în mijlocul drumului, ţopăind şi tremurând, cât timp mi-am scos pantofii şi şosetele. Apa

1 Poreclă, aluzie la mersul personajului, bounce însemnînd a ţopăi. (n. trad.).

era foarte rece, dar puţin adâncă. Robert, fiind Robert, nu-şi dăduse seama că există două modalităţi de a ieşi dintr-un iaz şi-şi petrecuse timpul încercând să împingă maşina cu spatele, în susul dealului, când cu jumătate din energia consumată astfel ar fi putut s-o împingă drept prin apă, până pe partea cealaltă. Am scos-o la drum şi, cât timp m-am aşezat pe pragul lateral ca să-mi încalţ ciorapii şi pantofii, Robert îşi făcu de lucru cu bujiile şi se luptă cu schimbătorul de viteze.

Pe când îmi legam şireturile, renunţase; se ridică, stând din profil între mine şi lună.

— Degeaba, tinere Oliver. Va trebui să împingi.

— Cine? Eu? Dar de ce nu împingi chiar tu afurisenia asta?

— Flăcău, judecă un pic. Cineva trebuie să ţină volanul. Tu nu şofezi, aşa-i? în plus, eşti mai solid ca mine.

— Măi, să fiu al naibii!

Totuşi, avea dreptate. Deşi Robert era mai înalt ca mine cu opt centimetri şi se purta întotdeauna de parcă cei opt centimetri ar fi fost treizeci, eu eram de două ori mai solid decât el. Am simţit brusc cum mă îneacă mânia.

— Iisuse! Da’ ştiu că te pricepi să dai din gură! După ce-ai băgat blestemata de maşină-n blestematul de iaz!

M-am sculat în picioare şi mi-am zburlit părul cu mişcări violente.

— Calmează-te, făcu Robert. Dacă vrei să ştii, nu eu conduceam.

— Atunci cum mama dracului…

— Vrei să stai aici toată noaptea? Mă rog… scosesem maşina de pe drum şi trăsesem sub copacul ăla pentru o porţie de ghionţi şi gâdilituri. Ceea ce-mi aminteşte… stai aşa o clipită.

Dădu fuga pe malul iazului, urcă panta uşoară în vârful căreia era copacul cu pricina şi veni cu braţele încărcate.

— Duşumeaua.

— Ce naiba?!

Deschise portiera maşini şi începu să aşeze

scândurile la locul lor. Trebăluind, mai spunea câte ceva peste umăr, ca unei companii de soldaţi care trebuie bine dispuşi ca să îndeplinească o operaţiune grea, dar nu periculoasă.

— În maşinile astea nu-i prea mult loc. Tânăra noastră prietenă şedea pe locul din faţă, iar eu am scos scândurile ca să pot sta pe jos. Te-ai prins? Doar că am luat-o la vale – adica bătrâna hardugh. Pesemna c-am decuplat cumva frâna de mână cu fundul. Aşa, tinere Ollie, acum împinge-o!

Am descoperit că, dacă mă întorc cu spatele la maşină, mă proptesc în ea şi apoi împing cu amândouă picioarele, e cu putinţă s-o fac să urce pe drum. O dată pusă în mişcare, m-am răsucit şi-am început să împing dintr-un unghi de patruzeci şi cinci de grade faţă de orizontală. Nu era prea dificil. Dar la un moment dat, fără niciun avertisment, maşina a înţepenit locului şi m-am trezit răsturnat cu picioarele-n sus pe portbagaj.

— Au, ciolanele!

— Frâna de motor e niţel cam nărăvaşă, zise Robert. Stai o clipită, Olly. E al dracu’ de frig. Trebuie să recunoşti. Acu, că ne-am oprit, am să mă uit dacă nu cumva bătrânica ţine vreun preş pe-acolo, prin spate.

— Lasă asta şi dă-i înainte! Dacă drăcia se opreşte din nou, mă duc acasă!

I-am văzut profilul pe o latură a maşinii; se dădea jos.

— Am să crăp.

— N-ai decât să crăpi!

Rebeliune, nici mai mult, nici mai puţin. Robert s-a urcat înapoi fără să scoată o vorbă, cu dinţii clănţănind, cu umerii şi chiar şi mâinile tremurând. Am bombănit:

— Blestemată maşină. Blestemat prostănac. Blestemată frână de motor de ce dracu’ n-ai călcat frâna când erai acolo, sub copac?

Robert ajunsese şi el la limita răbdării. Scoase un fel de scâncet de furie.

— Ai încercat vreodată să alergi cu spatele, în josul unei pante, cu nădragii în vine?

— Atunci blestemată fată. De ce n-a călcat frâna?

— Cum ar fi putut, când era cu picioarele ridicate pe parbriz?

Am prins imaginea. Am împins, icnind din când în când.

— Dă-i înainte, Olly! Aşa-i mai bine. Totuşi… e o fată de nădejde tânăra Babbacombe, trebuie să recunosc.

— De ce?

— A încercat să ţină direcţia.

Pe neaşteptate, greutatea maşinii se micşoră. îl auzii pe Robert trăgând frâna de mână şi maşina se opri.

— Ce naiba…

— Am ajuns. Suie.

Ne aflam pe vârful dealului, unde drumul ieşea din pădure şi se îndrepta spre Stilboume[2]. Puteam distinge clopotniţa, îngrămădeala de case şi formele întunecate ale copacilor. Am urcat alături de Robert şi m-am instalat comod. Eu bombăneam, el tremura.

— Dumnezeu ştie cum am s-o împing în sus pe Strada Mare!

— N-o să trebuiască s-o faci, spuse Robert cu profilul de duce ridicat spre cer, fiindcă s-ar putea să fie vreun curcan pe-acolo. Îi dăm drumul!

O sută douăzeci de secunde mai târziu a trebuit să recunosc că ori şcoala pe care o urmase Robert, ori familia, ori poate chiar publicaţiile cum ar fi *Prieteni la cataramă* şi

Ziarul Băieţilor îi transmiseseră nişte standarde pe care nu le consideram întru totul demne de dispreţuit. Fără faruri şi cu motorul oprit, ne-am dat drumul din vârful Podului Vechi ca nişte paraşutişti. Am ţâşnit de-a lungul Străzii Mari prin curtea betonată a atelierului auto al lui Williams, am virat la dreapta printre două şoproane şi apoi la stânga, spre locul, acum gol, unde găsise Robert maşina în seara aceea, toate sub impulsul gravitaţiei. Ne-am oprit cu o smucitură care mi-a lipit faţa de parbriz. Când mi-am recăpătat suflarea am simţit un respect involuntar pentru

2 în limbaj medical, stillborn înseamnă „născut mort“ (n. trad.).

el; dar amândoi eram prea mânioşi unul pe celălalt ca să ne oferim altceva decât cel mai înţepat şi mai rece rămas-bun. Fără o vorbă, plini de resentimente, ne-am strecurat în vârful picioarelor pe la marginea pieţei. Robert s-a oprit în faţa porţii noastre, s-a întors spre mine şi-a şoptit cu răceală de la înălţimea celor treizeci de centimetri în plus din mintea lui:

— Ei, mulţumesc pentru ajutor.

Am şoptit la rândul meu:

— Cu plăcere. A fost o nimica toată.

Ne-am despărţit şi ne-am dedicat, fiecare pe cont propriu, problemelor legate de felul cum să intrăm fiecare, pe furiş şi cât mai pe tăcute, în casă. Orologiul bătea ora trei.

M-a trezit soarele revărsat pe faţă; mi-am reamintit într-o clipă totul: Robert, maşina, cele trei prune, una dintre ele ridicată spre mine, o undă de parfum. Am ştiut, cu optimismul intuitiv al tinereţii, că era ceva ce nu se terminase. Ceva care abia începea.

Şi asta nu era tot. Fereastra băii noastre dădea nu numai spre grădina noastră, ci şi spre cea a familiei Ewan. Era posibil, ba chiar probabil să-l văd pe Robert făcând exerciţii fizice şi să pot face pe grozavul în faţa lui. Zâmbind cu gura până la urechi, m-am grăbit să intru în baie. Într-adevăr, de îndată ce m-am uitat pe fereastră, l-am văzut alergând pe cărare, în pantaloni scurţi şi tricou fără mâneci, boxând aerul din greu cu mănuşi căptuşite. Alergă până la sacul de box atârnat lângă şopron şi-l lovi aprig.

— Haa!

Se depărtă ţopăind, îl înconjură, apoi se apropie din nou.

— Haa!

Sacul de box nu spunea nimic în replică, doar tremura niţel la fiecare lovitură. Robert s-a îndepărtat cu paşi ca de dans, l-a provocat să vină după el, apoi a pornit în pas alergător pe cărare cu mişcările graţioase ale unui atlet instruit, genunchii sus, mănuşile sus, bărbia în piept.

Când s-a întors, am văzut că avea gleznele blindate cu faşă ghipsată. S-a întors la sacul de box. Am deschis fereastra băii şi, săpunindu-mă viguros, am început să râd. Robert ezită, apoi atacă sacul cu mişcări rapide, feroce.

— Noutăţi pentru Ciocârlie?

De data asta Robert n-a mai ezitat. S-a aplecat, apoi a continuat să facă combinaţii de lovituri. Bărbierindu-mă cu un aparat nou de ras, am început să cânt cât mă ţineau bojocii.

— Am intrat în mariiinăăă ca să vedem barcazul…

Robert nu mai boxa. Am privit vesel creasta dealului aflat la nord de Stilboume, cu vizuinile de iepuri răspândite pe toată coasta şi pâlcul de copaci din vârf, continuând să cânt:

…şi-am văzut iazul!

Am perceput, undeva în marginea de jos a câmpului meu vizual, că K oberi îmi aruncă o Privire. Era soiul de Privirecare menţine unitatea Imperiului sau cel puţin îl ţine în frâu. Înarmat cu Privirea şi poate cu o cravaşă, albii puteau să menţină cu uşurinţă ordinea printre bâte şi suliţe. Robert a intrat cu multă demnitate în casă, arătându-şi profilul de duce pntr-o atitudine măreaţă, cu privirea drept înainte. Am râs tare, îndelung şi cu sălbăticie.

Maică-mea argumentă afectuos la micul dejun:

— Dragă Oliver, ştiu că ai luat toate examenele şi că te duci la Oxford şi Cerul ştie cât mă bucur să te văd fericit… dar ai făcut o gălăgie îngrozitoare în baie! Ce-au să creadă vecinii?

I-am răspuns mai mult mormăind:

— Tânărul Ewan. Râdeam de el.

— *Nu* cu gura plină, dragă.

— Scuze.

— Bobby Ewan. Ce păcat că voi doi… dar, oricum, a fost plecat la şcoală mai tot timpul.

Stilul ăsta telegrafic îmi era întru totul comprehensibil. Maică-mea voia să spună că regretă diferenţa socială dintre familia Ewan şi noi. Se mai gândea

şi la incompatibilitatea care amplificase şi exacerbase diferenţa. În copilărie, inocenţi sub raport social, ca să spunem aşa, ne jucam împreună, iar eu cunoşteam despre jocurile acelea unele lucruri care nu ajunseseră vreodată nici la urechile doamnei Ewan, nici la ale mamei. Abia dacă ieşiserăm din scutece:

— Eşti sclavul meu.

— Nu, nu-s.

— Ba eşti. Tatăl meu e medic, iar al tău nu-i decât asistentul lui de farmacie.

Acesta a fost motivul pentru care l-am împins în peretele serei pentru castraveţi aparţinând familiei Ewan, unde a luat o trântă cât se poate de meritată. În mod deloc surprinzător, după asta relaţiile dintre noi s-au răcit, iar dacă mai punem la socoteală şcoala, motocicleta şi părinţii noştri cei grijulii, cel mai serios lucru pe care l-am făcut a fost să ne luăm reciproc în cătare din câte-un loc ascuns cu puşca cu aer comprimat, ţintind de fiecare dată aşa încât să ratăm. Iar acum o sărutasem pe Evie Babbacombe – mă rog, mai mult sau mai puţin – şi-l văzusem pe Robert făcându-se de râs.

— Oliver dragă, zău c-aş vrea să nu mai fluieri cu gura plină!

După micul dejun mi-am făcut drum, cu un aer cât mai firesc cu putinţă, spre farmacie, unde tatăl meu făcea pastile după stilul vechi. M-am oprit în uşa care dădea din locuinţa noastră în farmacie, remarcând în mod conştient, pentru prima oară, că tata arată a medic în mult mai mare măsură decât blajinul doctor Ewan sau decât partenerul mai tânăr al acestuia, delicatul doctor Jones. O astfel de vizită era neobişnuită, aşa că taică-meu s-a uitat meditativ în jur pe sub sprâncenele groase, dar n-a zis nimic. M-am rezemat de perete lângă uşă, întrebându-mă ce pretext pot găsi pentru a intra în sala de primire, unde lucra Evie. Mi-am zis că poate tata ar fi de acord că am nevoie de un control medical meticulos; într-adevăr, inima mea părea să se comporte într-un chip neobişnuit. Dar înainte să apuc să spun ceva, Evie – care probabil era dotată cu antene ca ale

maică-mii – a apărut la capătul coridorului. Purta obişnuita rochie din bumbac alb cu albastru şi ciorapi lungi, respectabili pe sub şosetele albe, căci, fireşte, nu putea să şadă la biroul din sala de primire cu picioarele goale. Avea un deget lipit pe buze şi clătina din cap cu putere. Chipul ei arăta diferit. Avea ochiul stâng umflat, aşa că pe partea stângă pensulele de pictat stăteau nemişcate, cu vârfurile formând o linie rigidă. Partea dreaptă a feţei compensa această rigiditate, dar n-am avut timp s-o cercetez în amănunt din moment ce părea să aibă un mesaj extrem de important pentru mine. Degetul pe buze, clătinarea capului – asta puteam pricepe: „Nu spune nimănui nimic despre nimic!” Cât se poate de logic şi deloc necesar. Dar mişcările laterale făcute cu ambele mâini în zona gâtului, de parcă ar fi vrut să evite strangularea, mina care împungea atât de frenetic cu arătătorul în direcţia Pieţei – şi acum capul, încuviinţând de data asta, cu pletele în zbor…

Evie încremeni. Ascultă cu atenţie. Dispăru în sala de primire, uşa închizându-se fără zgomot. Tata făcea pastile mai departe. M-am întors cu un aer firesc în casă şi m-am aşezat la pian. Am început să cânt, muncit de gânduri. Cântatul era întotdeauna o acoperire utilă. Ce voia Evie cu Piaţa? Şi cine avea de gând s-o sugrume? Candidatul incontestabil era sergentul Babbacombe, dar părea absolut improbabil să comită fapta în sala de primire a medicului. Poate că Evie voia să-mi spună să mă duc în Piaţă, astfel încât să-mi poată trimite un mesaj – să zicem, pe Strada Mare? Aveau să treacă ore bune înainte ca ea să poată pleca de la birou. Dar putea să inventeze un pretext oarecare. Faptul evident şi încântător era însă ăsta: Evie Babbacombe dorea o întâlnire cu mine. Nu cu Robert. Cu mine!

Am mers în pas de plimbare până-n piaţă şi m-am oprit, cu mâinile în buzunare, să inspectez cerul. Era de un albastru intens, încurajator parcă. Am aşteptat, sperând că fata va apărea şi că voi putea s-o urmez către locul tainic, necunoscut deocamdată, potrivit pentru o asemenea

întâlnire, dar minutele se lungiră, apoi începură să se târască şi ea tot nu veni. În cele din urmă apăru sergentul Babbacombe. Ieşi de după coloanele clădirii primăriei şi se opri în poziţie de drepţi, cu faţa spre Piaţă şi spre biserică. Ducea în mână un clopot de bronz şi purta uniforma de crainic al oraşului: pantofi cu catarame, ciorapi albi din bumbac, genunchere roşii, vestă roşie, fireturi roşii, haină albastră şi pălărie tricorn albastră. Făcu clopotul să răsune, fixând războinic cu privirea tumul bisericii. Apoi răcni:

— Basculta-aaţi, basculta-aaţi, basculta-aaţi! Pierdut. Pe Strada Lumânărarilor, bântre capelă şi Cartierul Lumânărarilor. Hun lanţ de haur cu crucifix. Cu hârâiţialele hee-bee. Şi hinscripţia: „Hamor vincit homniah”. Ghăsitorul va primi recompensă.

Sună iar din clopoţel, îşi ridică tricornul spre cer şi rosti salutul de loialitate:

— Dumnezeu să-l aibă în pază pe rege!

Îşi puse pălăria înapoi pe cap, se întoarse la dreapta şi pomi în marş, cu paşi regulamentari de şaptezeci şi cinci de centimetri, spre colţul Străzii Mari pentru a o lua de la capăt.

Hee-bee! Evie Babbacombe! Am priceput totul. Crucifixul trebuia găsit şi înapoiat lui Evie în cea mai mare taină. Nicio vorbă despre păduri sau iazuri. Probabil nicio vorbă despre balul de la Bumstead. Ştiam cu exactitate ce trebuia să fac.

Cu acea capacitate de a face socoteli îndelungi şi profunde care de atunci încoace s-a dovedit atât de benefică pentru ţară, m-am apucat să reevaluez situaţia. Evie voia să-şi recapete crucifixul de aur. Eu o voiam pe Evie. Dacă mă întorceam în locul unde se arătase atât de accesibilă pentru Robert, ar fi putut să se rezolve problema pentru amândoi. Cuprinsă de panică, probabil că se va furişa să caute ea însăşi dacă va avea ocazia, iar în cele mai subtile dintre calculele mele mă gândeam cum să fac să ajungem amândoi în acelaşi timp la locul cu pricina. Cunoşteam programul de lucru al cabinetului lui Ewan cât

se poate de bine, ştiam momentele când Evie se putea preface că trebuie să rămână în urmă ca să rânduiască sau să pună la punct fişele. Putea chiar să scornească o urgenţă personală, alta decât cea adevărată, ca să aibă o acoperire. Căci, dacă vreun plimbăreţ prin pădure vedea crucifixul strălucind printre crenguţe şi căpăcele de ghindă şi i-l ducea sergentului Babbacombe, pe Evie o aştepta un frecuş din care avea să iasă mai „lucioasă" ca oricând. Dacă zvonul pe acest subiect nu era în întregime o minciună gogonată, ar putea chiar să facă cunoştinţă cu centironul sergentului, cu cataramă şi şiruri de ţinte din alamă. Gândindu-mă la faimosul centiron şi la şansa pe care o aveam de a o scuti de el, am simţit o tresărire de nobilă compasiune în vârtejul de încordare şi emoţie.

M-am dus acasă şi mi-am luat bicicleta. Am coborât pe Strada Mare şi-am trecut cu grijă peste Podul Vechi, căci sus, cocoaşă, sergentul Babbacombe îşi declama iarăşi discursul. Am împins bicicleta în sus la deal, iar din vârf mi-am dat drumul fără să pedalez până am ajuns la iaz.

Totul era altfel şi în acelaşi timp neschimbat. Apa încremenise. Pădurea era şi ea nemişcată; totuşi, ambele parcă fremătau şi zumzăiau în bătaia soarelui. Pete verzi, scânteierea unei libelule zburând cu repeziciune aproape de apă, dansul muştelor. Am împins bicicleta în susul povârnişului de pe malul lacului şi-am sprijinit-o de trunchiul stejarului uriaş. Am privit în jur, apoi am cercetat cu atenţie urmele superficiale de cauciucuri care duceau la lac. N-am găsit niciun crucifix, ci doar un pantof plin de noroi. Am aruncat pantoful pe un petic de iarbă curată de lângă o tufă înfloritâ şi-am rămas locului în picioare, privind apa miloasă. Aşa nu mergea. Trebuia să întreprind cercetarea în cel mai ştiinţific mod, aşa cum fac cei care împart în pătrate o porţiune de deşert în căutarea unui avion prăbuşit. Crucifixul putea fi – probabil că era – în iaz. Dar cel mai raţional era să încep căutarea din locurile mai uşor de scotocit.

M-am întors la stejar şi-am inspectat fiecare centimetru de pământ din apropierea urmelor de

cauciucuri. După ce terminam de cercetat o zonă, aşezam crenguţe rupte în fiecare colţ, aşa că am obţinut un desen din crenguţe pe toată suprafaţa cuprinsă între stejar şi malul iazului. Dar n-am reuşit să găsesc crucifixul. Nici aşa nu mergea. Mi-am scos ciorapii şi pantofii şi-am intrat în apă. Fiecare mişcare a mea stârnea mâlul, aşa că trebuia să aştept să se aşeze la loc şi nici chiar atunci nu puteam pretinde că văd foarte clar fundul apei. Din când în când înfigeam vertical crenguţe, aşa încât să li se vadă capătul. N-am găsit decât o pereche de pantaloni în stare jalnică, îngropaţi aproape cu totul în mâl.

Am lipăit înapoi şi m-am aşezat indispus sub stejar, aşteptând să mi se usuce picioarele. Mi-am reluat calculele, dar de data asta am fost întrerupt brutal. Un zgomot ca de rachetă se auzi urcând pe povârniş dinspre Stilbourne şi trecu mugind pe drumul care traversa pădurea. Motocicleta ajunse la iaz; am auzit cum încetineşte şi apoi se îndreaptă în trombă, cu un tărăboi teribil, spre stejar, de partea cealaltă. Se opri tuşind.

— Jos, dragă!

Evie, demnă fiică de soldat, îşi mobilizase toate forţele.

— Măi, măi, făcu Robert. Măi, măi, măi! Pe cine avem noi aici? *Ca să vezi* pe cine avem aici?

Evie apăru în urma lui, ocolind în fugă copacul.

— Olly, l-ai găsit?

— Nu. Îmi pare rău.

Evie plesni din palme. Începu să-şi frământe mâinile.

— Vai de mine, vai de mine!

Nu părea să poarte decât rochia de bumbac, dacă nu puneai la socoteală şosetele şi sandalele. Poate că nu voise să-şi pericliteze ciorapii în călătoria cu motocicleta. Sau poate că, pur şi simplu, nu-i plăcea să-i poarte. Smulgându-mi într-un târziu privirea de pe trupul ei, am văzut că umflătura din jurul ochiului stâng i se întinsese de-acum pe obraz. Celălalt ochi, cenuşiu, strălucitor, era larg deschis între şirurile de pensule de pictat – larg deschis şi plin de teamă.

— Evie, ce-ţi mai face obrazul?

— Acuma bine. Nu doare câtuşi de puţin. Ştii, m-am lovit în uşă. Atunci m-a durut grozav. Uite, *trebuie* să găsim crucifixul acela! Dacă l-a găsit cineva deja! Tata o să…

Robert îi puse o mână pe umăr. Îi vorbi amabil, dar hotărât:

— Tânără Babbacombe, haide, nu te pierde cu firea. Trebuie doar să căutăm.

— Am căutat.

— O să căutăm încă o dată.

— Ce crezi că-i cu toate crenguţele alea? Am efectuat o cercetare ştiinţifică. N-a mai rămas decât să secăm iazul. Apropo, nădragii tăi atârnă la uscat pe tufişul ăla.

— Mulţumesc, replică Robert băţos.

Aruncă o privire spre tufiş.

— Doamne sfinte! Tinere Olly, ai fi putut măcar să cureţi noroiul cât de cât!

— Să fiu al naibii!

— Olly! Bobby! Băieţi!

— L-aş fi găsit dacă ar fi fost cu putinţă.

— Probabil că l-a şterpelit careva, zise Robert. Ha! Cercetare ştiinţifică – centimetru cu centimetru, şi tot n-a fost în stare să-l găsească. Ei bine, tinere Oliver, pentru asta n-avem nicio dovadă, doar cuvântul tău.

— Ce anume vrei să insinuezi?

— Tâmpenii ştiinţifice! zise Robert tot râzând pe sub mustaţă. Minte sclipitoare şi alte tâmpenii…

Îmi trecu prin minte o insultă măreaţă.

— Ştii, Evie, i-am întors buzunarele pe dos, dar nu l-am găsit. Probabil l-a pus în buzunarul de la piept. Întreabă-l, da?

— Olly! Bobby! într-o jumătate de oră trebuie să fiu în sala de operaţii!

Robert încetă să mai râdă. Era foarte liniştit, foarte calm. O bătu uşurel pe umăr.

— Nu-ţi face griji, dragă.

Am râs cu dispreţ:

— Ai simţit cumva aseară o smucitură dureroasă în zona gâtului?

— Nu. Sigur că nu. Ce idee!

Jumătatea neatinsă a chipului ei se strâmbă a râs, apoi redeveni solemnă. Robert merse cu paşi măsuraţi până la tufiş şi-şi agăţă haina şi pantalonii. Îşi scoase eşarfa de mătase de sub cămaşa descheiată şi-o băgă în buzunarul hainei. Apoi se întoarse la fel de încet.

— Tânără Babbacombe, fii bună şi du-te să te plimbi de cealaltă parte a stejarului…

— De ce? Ce-ai de gând să faci?

— Am de gând să-i dau acestui tânăr tembel o lecţie de care, de bună seamă, are mare nevoie.

Se întoarse spre mine, mai sus decât mine cu peste treizeci şi cinci de centimetri şi făcu un gest cu capul într-o parte:

— Haide. Pe-aici.

Pomi, ocolind tufişul. Am privit-o pe Evie întrebător. Ea se uita în urma lui Robert, cu mâinile încleştate în dreptul gâtului, cu buzele întredeschise. Am pornit după el, călcând desculţ printre rămurele şi căpăcele de ghindă. De cealaltă parte a tufişului se afla un luminiş, o întindere perfectă de iarbă mărginită de zidurile de ferigi înalte. Robert mă aştepta; merse până într-acolo cu politeţea încât dădu la o parte o afurisită de creangă plină de spini ca să pot trece. Apoi mă înfruntă de la câţiva metri distanţă, cu fălcile încleştate şi membrele relaxate. Îmi amintea vag ceva – poate o ilustraţie dintr-o carte. Îmi vorbi de parcă, la rândul lui, îşi amintea o carte:

— Ce stil preferi?

La şcoala pe care o urmasem ne mai şi băteam, fireşte, dar în stilul nostru propriu. Nu ne puteam permite mănuşi de box şi saci de antrenament şi chestii din astea. În plus, eu eram fruntaşul clasei şi pasionat de chimie; lăsasem în urmă asemenea distracţii copilăreşti.

— Nu boxez.

— Atunci o să te înveţi minte. Ai de gând să-ţi ceri scuze?

— Doar după ce ne întâlnim în iad.

Robert se întoarse cu umărul stâng către mine, ridică pumnii, îşi aplecă bărbia şi veni ţopăind spre mine. Mi-am ridicat şi eu pumnii, stângul mai în faţă, cu toate că eram ceea ce Robert, în stilu-i atotştiutor, ar fi numit „gardă inversă”. Tehnica mea de abordare a octavelor cu mâna stângă dădea întotdeauna impresia de virtuozitate fără pic de efort, asta până-mi descopereai bâjbâiala neîndemânatică a mâinii drepte. Dar Robert nu era pian. I-am văzut braţul stâng cum se destinde cu viteză cu toată lungimea-i ciolănoasă şi jumătate din pădure a explodat într-o stea de un alb electric. Am dat la rândul meu un pumn amărât, dar el era deja la trei metri distanţă, scuturându-şi pletele cânepii şi ţopăind, gata să se apropie din nou. Am mai dat un pumn, tot atât de vajnic ca şi primul, prin cercurile roşii care se măreau şi se micşorau acum în dreptul ochiului meu drept, dar Robert era în altă parte. Braţul lui drept apăru lângă mine şi-n clipa următoare în urechea mea stângă – ba nu, în toată pădurea – răsună un sunet profund, continuu. De când mă ştiu sunt cam stângaci, cam împiedicat, cu excepţia mâinilor, dar acum, în faţa lui Robert care ţopăia aşa de intangibil la distanţă de „garda mea inversă” sau cum naiba se cheamă în limbaj tehnic, am simţit că trec de la iritare la mânie şi de aici la furie oarbă. Loviturile în sine (ochiul meu crea încă o stea electrică) nu însemnau decât o iritare minoră: plici, plici, pleosc! Invulnerabilitatea lui era cea care mă făcea să gâfâi şi să asud. Am renunţat la orice încercare de a-l imita; când l-am simţit lângă mine, dincolo de cercurile roşii, l-am altoit drept în stomac cu tehnica mea de abordare a octavelor – *fortissimo*, *sforzando*. Senzaţia a fost grozav de plăcută. I-am simţit brusc în obraz expiraţia gâfâită, combinată cu salivă. Un pantof m-a călcat zdravăn de tot pe piciorul desculţ. Am scos un urlet şi-am smucit piciorul în sus instinctiv, iar genunchiul meu s-a îngropat cu precizie între picioarele lui Robert. Adversarul meu s-a îndoit de mijloc cu o repeziciune extraordinară, cu gura deschisă şi ambele mâini încleştate în locul cu pricina. Mi-

am luat avânt, descriind trei sferturi de cerc cu pumnul stâng care ateriza şuierând în nasul lui, zdrobindu-l. Robert zbură pe spate în ferigile care mărgineau poiana şi dispăru.

Cercurile roşii începeau să pălească, sunetul profund slăbi. Stăteam desculţ în mijlocul poienii, cu sudoarea curgând şiroaie. Aveam maxilarele aşa de încleştate încât mă dureau dinţii. Singurele sunete pe care le puteam auzi pe lângă furtuna din propria-mi căpăţână erau cele slabe emise de Robert, dispărut undeva în ferigi. Variaţii pe tema „Ooo”. Prima pe care am auzit-o a fost foarte delicată, prelungă şi s-a încheiat cu o inflexiune întrebătoare, de parcă Robert îşi punea sieşi o întrebare existenţială. Următoarea a fost la fel de lungă şi foarte blândă, ca şi cum ar fi găsit răspunsul. A treia suna a abandon total. Pieptul mi se ridică şi cobora ritmic şi-am simţit brusc impulsul irezistibil de a da fuga să-mi pun pantofii în picioare şi-apoi să mă întorc ca să tropăi pe trupul lui.

— Olly! Bobby! Unde sunteţi?

Era Evie, foindu-se undeva în ferigi. Cu pumnii şi fălcile tot încleştate, am răcnit cât am putut de tare:

— Aici! Unde credeai?

Evie apăru o clipă.

— El unde-i? Ce i-ai făcut? Bobby!

Dispăru din nou. Capul şi umerii lui Robert apărură dintre ferigi. Ţinea cu o mână pe faţă o batistă roşie, leoarcă; mâna cealaltă nu se vedea – rămăsese probabil între picioare. Chiar şi în starea asta încercă un soi de politeţe nonşalantă prin pânza plină de sânge:

— Ffleac de lofitură. Ssfital. Flassfure. Sscuze.

Se îndepărtă şontâcăind. Evie tot nu apăruse.

— Bobby! Unde eşti?

Evie se arătă precipitat în luminiş, împiedicându-se. De partea cealaltă a desişului de ferigi, motocicleta pomi şi se depărtă cu un bârâit tot mai slab. Evie se opri.

— Poftim! Acuma cum ajung acasă? E numai vina ta! Iar mâine pleacă la Cranwell! Era ultima…

— Ultima ce?

Se întoarse spre mine. Singurul ei ochi vizibil era foarte strălucitor; respira la fel de repede ca şi mine. Râse scandalizată.

— Băieţii ăştia sunt îngrozitori!

— Orice s-ar spune, i-am cam boţit frumuseţea.

— Cămaşa ţi-i udă leoarcă, uite, s-a lipit de tine.

— Fruntaş Ewan, Minunea fără Nas. Asta are să fie.

Am prins iarăşi o undă din parfumul ei, răzbătând prin mirosul supărător al sudorii proprii. Am înşfăcat-o de încheietura mâinii şi-am tras-o lângă mine. Fălcile mi se descleştaseră, dar inima începea iarăşi să-mi bubuie.

— Evie…

Pădurea se rotea.

— Am să… am să sec iazul pentru tine.

Pensulele tremurară. Între ele, un ochi se ridică spre cer. Buzele i se deschiseră şi mai mult când m-am aplecat spre ele.

— Auzi! Ascultă!

Am încercat s-o lipesc de mine, dar m-a îmbrâncit; era mai puternică decât Robert. Se agita, cuprinsă de panică. Se auzi bătaia clopotului de la biserica din vale.

— A treia oară când întârzii săptămâna asta!

Se avântă în desişul de ferigi; am ţâşnit şi eu după ea, dar tălpile mele goale au întâlnit un covor de mărăcini care m-a făcut să ţopăi şi să urlu.

— Evie, aşteaptă-mă!

— Operaţia a şi început!

Mi-am scos din talpă ghimpii pe care am putut să-i dibui, după care m-am târât înapoi pe drumul pe care venisem cu Robert. Pantalonii şi haina lui stăteau mai departe aruncate peste tufiş, iar sub ele era un pantof. Mi-am dezsuflecat nădragii şi-am încălţat cât de repede am putut ciorapii şi pantofii. Până să termin şi să pornesc după ea, Evie ajunsese la drum, la vreo cincizeci de metri în faţă. Mergea o vreme, apoi alerga un pic cu pletele săltând, apoi mergea iar în pas normal. Mi-am zis că singurul lucru pe care-l mai puteam obţine din întâlnirea

asta era fixarea unei alte întâlniri, aşa că am pedalat cu putere şi m-am oprit în faţa ei cu o frână spectaculoasă.

— Asta da idee bună! Nu te uita…

Îşi ridică fusta aproape până la brâu. Purta chiloţi compacţi, albi, cu dantelă albă pe margini. Încălecă pe portbagajul bicicletei, care protestă.

— Chiar eşti un dulce! Iute!

Am reuşit, lăsându-mă cu toată greutatea pe o pedală, să urnesc bicicleta din loc. Pornirăm clătinat la deal.

— Am să întârzii atât de mult!

Mi-am adunat bruma de puteri rămase şi-am început să asud din nou. Prinserăm o viteză bunicică.

— Oliver, cred că şi-a lăsat haina, ca şi… nu ştiu ce-o să zică doamna Ewan! N-ai vrea ca, după ce ajungem în oraş, să…

— Să ce?

— Cineva ar trebui să meargă să le recupereze.

Am mârâit, am ridicat o mână ca să-mi dau din ochi părul şi picăturile de transpiraţie şi puţin mi-a lipsit ca să cad de pe bicicletă.

— Ai grijă!

Stăteam cu ochii ţintă pe roata din faţă să văd drumul. O revărsare bruscă de lumină mi-a dat de veste că am ieşit din pădure şi ne aflăm deci în vârful dealului. M-am relaxat şi-am lăsat restul în grija gravitaţiei. Ceasul bisericii arăta şi un sfert.

— Nu mergi cam repede?

Am apăsat amândouă frânele; preţ de o clipă au ţinut, apoi viteza noastră a prins din nou să crească. Am frânat din greu, cât de tare am putut, dar fără rezultat. Din spate am auzit un ţipăt strident şi-am văzut cum cocoaşa pe care o făcea drumul la Podul Vechi se apropie de noi cu aproximativ o sută de kilometri pe oră. O prinserăm în plină viteză; am auzit un clănţănit strident dinspre portbagaj, un bubuit puternic de la cauciucul din spate şi-un vaiet dinspre Evie. Bicicleta păru să se oprească pe loc, iar greutatea fetei fu cât pe ce să mă arunce peste ghidon.

Evie s-a dezlipit de portbagaj şi-a rămas o clipă locului, bătându-se peste fund cu ambele mâini să se scuture.

— Cred că mi-am rupt rochia… nu, e întreagă.

— Stai o clipă!

— *Trebuie* să plec.

— Am putea…

— Poate. Nu ştiu. Mulţumesc că m-ai adus.

A trecut în grabă podul şi-a dispărut de cealaltă parte. Mi-am examinat bicicleta. Portbagajul şi aripa de protecţie din spate se îndoiseră în jurul roţii. Cauciucul era spart. Am tras o înjurătură, luptându-mă cu epava. În cele din urmă am reuşit s-o îndrept cât de cât, smulgând apărătoarea de pe cauciucul zdrenţuit. Mi-am împins bicicleta, scârţa-scârţa, peste pod. Evie înainta pe Strada Mare tot aşa cum plecase de la iaz: un pic în fugă, apoi mers normal, apoi iar un pic în fugă. Brusc, a iuţit pasul fără să mai încetinească deloc, dar era prea târziu. Doamna Babbacombe, micuţă ca o vrabie, cu pălărie cloş cenuşie şi coş de târguieli, o văzuse. Traversă strada în fugă, o înşfăcă pe Evie de cot şi nu-i mai dădu drumul. Urcară strada una lângă alta, doamna Babbacombe necontenind s-o ghiontească pe fiică-sa în umăr. Mi-am spus, cu o satisfacţie meschină, că Evie va trebui să gândească foarte repede ca să iasă basma curată din dandanaua asta. Am urcat la rândul meu strada cum am putut şi-apoi am intrat în curtea betonată a atelierului auto ca să-l găsesc pe Henry, dar când l-am văzut, am întors bicicleta cu o sută optzeci de grade şi-am dat să ies. Henry, în salopetă albă, stătea în picioare, cu mâinile în şolduri, lângă micuţul automobil cu două locuri al domnişoarei Dawlish.

— Domnişorule Oliver…

— A, Henry, salut. Am crezut că eşti ocupat. N-am vrut să te deranjez.

Henry s-a aplecat să examineze roata din spate a bicicletei mele. Eu m-am uitat peste el, la maşină, şi-am simţit că mi se lipesc tălpile de pardoseală. După cum arăta, ai fi zis că a stat vreun an-doi cufundată într-o

mlaştină.

— *Dyma vi*, făcu Henry. O spărtură urâtă, zău aşa. Ai cărat pe cineva pe portbagaj, da? Măi, măi! Chestia asta nu mai poate fi folosită.

Am auzit în spatele meu un fâşâit slab. Lângă noi apăru căpitanul Wilmot, în căruciorul său electric de invalid.

— Salut, Henry. Cealaltă baterie a mea e gata?

— Abia peste o oră, căpitane, răspunse Henry. Ia uită-te la trebuşoara asta!

Se îndreptă spre automobilul de două locuri.

— Dă-i înainte, zise căpitanul Wilmot. Eu am să-mi întind niţel picioarele. Tinere Oliver, nu pleca, vreau să-mi povesteşti ce mai fac cei din echipă.

Începu să facă manevre în scaun, icnind şi scrâşnind din dinţi.

— Baioneta la armă!

Căpitanul Wilmot era o victimă a războiului, pensionat cum se cuvine, cadorisit cu un mijloc de transport şi cu o slujbă de secretar la spital pentru care era remunerat cu un onorariu, după cum se exprima chiar el. Obuzul care-l îngropase îl umpluse şi cu fragmente de metal în locuri imposibil de excavat. Şmecherii grosolani din Cartierul Lumânărarilor, unde locuia căpitanul, peste drum de sergentul Babbacombe, spuneau că Wilmot zdrăngăne mai tare decât căruciorul său. Tot din cauza obuzului era şi surd de-o ureche. Din urechea respectivă îi ieşea un ghemotoc de vată, menit să stăvilească secreţiile abundente.

— Trebuie să plec. Am…

— Pentru numele lui Dumnezeu! Stai pe loc.

Era ţâfnos. Asta pentru că tocmai se dădea jos din cărucior. De câte ori se dădea jos din cărucior era ţâfnos. Ba mai mult: dacă-i zăreai chipul înainte să-şi reconstituie cu eforturi expresia, puteai să vezi uneori un soi de sălbăticie de fiară, de parcă forţa care-l ajuta să se ridice era ură concentrată, însă îi erau dragi oamenii tineri şi tinereţea în general, poate pentru că propria lui tinereţe îi

explodase sub ochi înainte să fi tras vreun folos de pe urma ei – un funcţionar inferior de care ţara avusese nevoie. Căpitanul îşi oferea gratuit serviciile echipei de la şcoala noastră, pe poligonul miniatural de tragere. După manevre fără sfârşit, se aşeza lângă noi la linia de tragere, dându-ne sfaturi şi încurajări.

— Nu smuci, băiete. Cătarea puştii tale bâţâie în sus şi-n jos ca o găleată-n fântână. *Strânge* – uite-aşa.

După asta îţi simţeai fesierii frământaţi şi masaţi timp de câteva clipe.

— Spune, domnule căpitan, ce părere ai de chestia asta? Căpitanul Wilmot se apropie cu greutate, sprijinit în cârje, şi examină maşina cu atenţie.

— După cum arată, se pare că a trecut printr-o baltă. Tălpile nu-mi mai erau lipite de podeaua de beton. Erau de-a dreptul îngropate în ea.

— Plimbare de plăcere, aşa se cheamă, spuse Henry. Tineri nemernici. Le-aş arăta eu plimbare de plăcere!

Deschise portiera şi scormoni înăuntrul maşinii.

— Hei, ia te uită!

Se dădu înapoi şi se întoarse. Ţinea în mână un lanţ de aur cu crucifix.

— Toate bune, dar, sunt sigur, domnişoara Dawlish n-a purtat niciodată în viaţa ei cruciuliţă din asta.

Căpitanul Wilmot se aplecă spre mâna lui Henry.

— Henry, eşti sigur? Am mai văzut-o undeva…

Henry o duse mai aproape de ochi.

„I. H. S”. Mai scrie ceva şi pe partea ailaltă. „E. B. Amor vincit omnia”. Asta cam ce-ar vrea să zică?

Căpitanul Wilmot se întoarse spre mine.

— Spune, tinere Oliver. Dintre noi, tu eşti învăţatul.

Pe dinăuntru îngheţasem de teamă, pe din afară simţeam că iau foc de ruşine.

— Cred că înseamnă „Iubirea învinge totul”.

— E.B., rosti Henry. Evie Babbacombe!

Ridică ochii căprui, trişti spre chipul meu şi nu-i mai coborî.

— Ştiam că l-am mai văzut undeva, zise căpitanul

Wilmot. Locuieşte peste drum. Ştiţi, într-o vreme venea la mine să-i dau lecţii. Corespondenţă, formulare, chestii dintr-astea. îl poartă sub rochie, aici, pe piept.

— Într-o vreme a lucrat aici, înainte să lucreze pentru doctor, spuse Henry cu ochii aţintiţi în continuare la mutra mea. Probabil că atunci s-a rătăcit crucifixul.

— Fireşte, spuse căpitanul Wilmot, nu-l poartă întotdeauna sub rochie. Dacă nu poartă mărgele, atunci îl poartă pe deasupra rochiei, aici pe piept. Ei bine, trebuie să plec.

Se întoarse cu mare greutate la cărucior fără să mai spună vreo vorbă despre baterie ori despre echipă. Ne zâmbi larg, un zâmbet ce deveni sălbatic când se aşeză. Puse deoparte cârjele, se întoarse şi se îndepărtă în fâşâitul căruciorului.

Henry tot se mai uita la mine. Simţeam o roşeaţă care se stârnea în chip irezistibil de undeva din călcâie. Năvăli apoi spre umeri, îmi străbătu braţele, astfel că am simţit cum mi se umflă palmele pe ghidon. Pe urmă îmi cuprinse faţa, capul – chiar şi părul părea că-mi arde de roşeaţă.

— Ca să vezi, zise Henry într-un târziu. Evie Babbacombe.

Cei doi flăcăi mânjiţi cu ulei care desfăceau motorul unui camion stăteau în picioare şi se uitau la noi cu un zâmbet doar un pic mai puţin sălbatic decât al căpitanului. De parcă ar fi avut patru ochi în loc de doi, Henry se întoarse spre ei.

— Mă băieţi, voi credeţi că vă plătesc ca să staţi degeaba toată ziua cu gura căscată? Vreau ca valvele alea să fie gata la cinci şi jumătate!

Am bâiguit:

— Dă-i-o, dacă vrei. I-aş da-o eu…

Henry s-a întors din nou spre mine. Mi-am descleştat o mână şi-am întins-o. El legăna crucifixul ca pe un pendul, ţinându-l de lanţ, deasupra palmei mele întinse şi mă privea cu atenţie.

— Domnişorule Oliver, tu încă nu şofezi, aşa-i?

— Aşa-i. Nu şofez.

Henry încuviinţă dând din cap şi lăsă crucifixul în palma mea.

— Cu complimente din partea conducerii.

Îmi întoarse spatele şi se apucă să umble la maşină. Mi-am luat bicicleta hodorogită; simţindu-mi picioarele capabile, în sfârşit, să umble din nou, m-am îndepărtat, cu crucifixul în mână. În drum spre modesta-mi casă, n-aveam în minte decât un singur gând: *Am fost chiar pe muchie de cuţit*.

*

Am lăsat bicicleta şi-am intrat în dispensar, unde tata se uita concentrat la microscop, sub fereastră.

— Henry, am spus pendulând crucifixul cu un aer firesc. Henry Williams. Domnişoara Babbacombe a uitat chestia asta în atelierul lui auto pe vremea când lucra acolo.

L-am aruncat în sus şi l-am prins fără efort.

— M-a rugat să i-l dau. Bănuiesc că o găsesc în sala de primire, nu? Mă duc să văd…

Am traversat coridorul şi-am deschis uşa. Evie şedea la birou şi încerca să-şi observe ochiul stâng cu cel drept într-o oglinjoară rotundă. În loc de ochi mă văzu pe mine.

— Olly! Nu e bine să vii…

— Poftim. Mi-am zis că ţi-ar plăcea.

Încercând să arborez nonşalanţa lui Robert, am aruncat crucifixul pe birou; Evie sări să-l apuce cu un ţipăt de încântare.

— Crucifixul meu!

Lăsă oglinda jos şi se apucă, preocupată, să-şi pună crucifixul la gât. Deveni solemnă, înclină capul. Bâigui ceva neinteligibil şi făcu nişte mişcări rapide cu o mână în dreptul pieptului. În complexul local alcătuit de Biserica Statală, Nonconformism şi indiferenţă la scară mare, nu mai văzusem niciodată aşa ceva. Evie ridică privirea spre mine şi zâmbi brusc cu toată gura, clipind dintr-un ochi. Spuse în şoaptă pe un ton acuzator, dar bucuros:

— Olly! Mare figură eşti!

— Ce vrei să spui?

Dădu scaunul înapoi câţiva centimetri şi se aşeză, privind în sus, cu mâinile pe marginea biroului. Mă examina de parcă nu m-ar mai fi văzut niciodată.

— Evie, când am putea să…

— Asta lămureşte lucrurile, nu?

Acum nu mai era niciun dubiu: Evie Babbacombe, cel mai copt măr din pom, se uita la mine cu o expresie de încuviinţare şi admiraţie făţişă.

Din adâncurile locuinţei doctorului se auzi o voce.

— Domnişoară Babbacombe!

Fata sări în sus, îşi netezi pletele şi se îndreptă spre sala de operaţii. În prag se opri şi se uită peste umăr, chicotind:

— L-ai *avut* la *tine tot timpul*!

M-am întors în farmacie nutrind un simţământ de revoltă. Taică-meu era tot la microscop, potrivea lamela cu mişcări abia perceptibile ale degetelor sale butucănoase. Am plecat şi-am intrat în casă, întrebându-mă ce să fac. Dacă sergentul Babbacombe o silea să-i spună povestea, prin mijloace agresive sau în alt fel, nu cred că mi-ar fi admirat la fel de mult ca Evie rolul pe care îşi închipuise ea că l-am jucat. Asta era o problemă stringentă. Trebuia neapărat s-o văd înainte să se ducă acasă, dar nu-mi mai trecea prin cap niciun pretext pentru a mă întoarce în farmacie. Pe de altă parte, dacă stăteam la fereastra camerei mele, vedeam foarte bine Piaţa şi treptele casei doctorului Ewan de peste drum. De îndată ce o zăream pe Evie că apare, puteam să cobor iar scările şi să intru în grădina noastră. Dacă maică-mea s-ar fi aflat în bucătărie, aş fi putut să-i explic cu uşurinţă ce căutam acolo: mă duceam să mă uit la bicicletă. Ajuns în grădină, puteam să iuţesc pasul, să sar peste zidul grădinii în Strada Lumânărarilor, să trec pe lângă fundul grădinii lui Ewan, pe lângă grădina casei parohiale şi cele trei case aflate acolo unde strada se îndrepta spre Cartierul Lumânărarilor, şi apoi să mă întorc, trecând printre casa parohială şi curtea bisericii. Astfel puteam să intru în Piaţă

din sensul opus şi să mă întâlnesc cu ea din întâmplare. Aşadar, mi-am luat postul în primire, în picioare, lângă perdelele de cinz. Aveam mult de aşteptat, dar nu puteam să risc. Tocmai când eram mai sigur că am s-o văd apărând din clipă-n clipă, am auzit un pas greu, marţial apropiindu-se de fereastra mea din cealaltă direcţie. Sergentul Babbacombe se întorcea de la primărie. Nu urma traseul său obişnuit, pe lângă „Wertwhistle, Wertwhistle şi Wertwhistle, Avocaţi”, pe sub fereastra cu arcadă a domnişoarei Dawlish şi aşa mai departe. Nu, venea pe partea cealaltă, urmând o rută care avea să-l ducă chiar prin faţa porţii noastre. Nu propriile acţiuni din ultimele douăzeci şi patru de ore mi-au inspirat o panică instantanee, ci intenţiile pe care le nutream. Căci, sub unghiul din faţă al tricornului, pe chipul sergentului se vedea o supărare părintească atât de intensă încât mi se tăie respiraţia. Pumnii lui cărnoşi se legănau în mers, blacheurile metalice ale pantofilor scoteau scântei frecându-se de pavaj. De parcă ar fi pândit şi ea de la o fereastră, apăru şi Evie, coborând treptele de la cabinetul doctorului Ewan cu paşi repezi, dar cam nesiguri. Purta pe cap o basma de mătase albă, legată sub bărbie, ale cărei colţuri fluturau la fiecare mişcare. Fireşte, purta ciorapi. Râdea şi zâmbea, cu mâinile ridicate la nivelul umerilor, gambele mişcându-se puţin spre exterior, fundul legănându-se un pic. Se apropie cu iuţeală de sergentul Babbacombe, îl ajunse din urmă şi-i spuse râzând:

— Uite, tată! îl uitasem în toaleta doamnelor de lângă sala de operaţii, caraghioasă ce sunt!

Sergentul mărşăluia mai departe. Evie iuţi paşii, se grăbi să meargă alături de el. Sergentul umbla cu paşi mari, soldăţeşti, mult mai repede decât putea ea, aşa că din când în când Evie trebuia să o ia iar repejor, izbucnind într-un râs vesel. După ce-l ajungea, îi căuta mâna, se înclina spre el, cu capul pe o parte, întinzându-se cât putea ca basmaua să se apropie de umărul lui. El mai făcea un pas mare, ea iuţea mersul, căutându-i iarăşi mâna. În cele din urmă reuşi să i-o prindă; pumnul încetă să mai

penduleze. Fără să încetinească pasul de marş, sergentul îşi mută degetele din palma ei pe încheietură. De aici încolo Evie nu se mai poticni în mers, ci ţinu ritmul cu el, într-o constantă alergare cu paşi mici, repezi. N-avea încotro.

Am coborât scările, m-am dus în grădină şi-am început să umblu încolo şi-ncoace pe peluza mică, cu mâinile în buzunarele pantalonilor. Între pofta pe care mi-o stârnea feminitatea cochetă a lui Evie şi frica de părintele ei cel pus pe vărsare de sânge, mă frământau o mulţime de chestiuni mai puţin presante. Se putea ca Henry să scape pe undeva o vorbă; dar în el aveam o încredere instinctivă. Şi căpitanul Wilmot putea să scape o vorbă. Robert… Acum, că-mi trecuse furia, eram îngrijorat din pricina lui. Robert ar putea fi rănit destul de grav. Încă mai simţeam fierbinţeala urechii stângi, iar ochiul stâng, deşi nu chiar atât de vătămat pe cât era al lui Evie, totuşi mă durea şi lăcrima una-două. Mai era şi Imogen. M-am oprit locului şi-am fixat cu privirea o albină întârziată care zumzăia deasupra inflorescenţei unui nemţişor de munte. Îmi dădeam seama, oarecum nedumerit, că nu mă mai gândisem la Imogen de ore întregi. Făptura ei îmi reveni în minte şi-mi făcu inima, ca de obicei, să plonjeze în abis, dar de astă dată într-un mod pe care nu reuşeam deloc să-l înţeleg. Nu numai că mă îndemna să pornesc cât mai grabnic la asalt asupra lui Evie, ci mai mult, doar gândul la ea îmi stârnea disperarea. De parcă – şi chiar în acea clipă am simţit cât de absurd părea totul – logodna lui Imogen mă forţase să intru într-un fel de competiţie, atât cu ea, cât şi cu el. Am reînceput să mă plimb agitat de colo-colo. Mă simţeam ca o muscă prinsă într-o picătură de melasă.

A doua zi dimineaţă, în timp ce mă bărbieream, l-am văzut pe Robert intrând în pas alergător în grădină pentru o ultimă rundă cu sacul de box, înainte de plecarea la Cranwell. Imaginea asta m-a făcut să mă simt ruşinat. Bătaia dintre noi fusese tipică pentru felul nostru particular de a fi, aşa cum o descrie toată literatura juvenilă. El zvelt, cu membre suple. O stângă

îndemânatică. Eu masiv, solid şi stângaci – de fapt, un împiedicat. În ciuda acestor aspecte, ieşisem învingător. Ba mai mult, câştigasem aşa cum s-ar fi aşteptat oricine să câştige un neîndemânatic, de fapt singura cale accesibilă unui neîndemânatic: trişând. îl pocnisem cu genunchiul în boaşe. N-avea niciun rost să-mi spun că fusese din greşeală, căci ştiam că, după ce l-am văzut îndoit de durere, lipsit de apărare, am simţit pentru o clipă, înainte să-l lovesc cu pumnul, o răutate sumbră, o bucurie plină de cruzime şi o *intenţie* clară. Altă picătură de melasă. îl vedeam în grădină, ţopăind cu mişcări agile, de atlet în jurul sacului imobil de box; am observat faşa ghipsată de pe nas, în plus faţă de cea de pe gambe. De cealaltă parte a geamului mă aflam eu: trişor şi calculat, cu altfel de accent în vorbire şi incapabil să şofez. Când am băgat de seamă că a terminat antrenamentul şi e pe punctul de a se întoarce în pas alergător în casă, mi-am scos pe fereastră faţa pe jumătate bărbierită şi-am fluturat mâna în care ţineam aparatul de ras:

— Hei, Robert! Pleci azi? Baftă!

Robert mă ignoră de parcă nici n-aş fi existat. Ridică profilul de duce de Wellington, cu ghips cu tot, şi-l purtă triumfal direct în casă. N-am râs. Mă simţeam umilit şi ruşinat.

Oricâte planuri ingenioase am făcut şi oricât m-am fâţâit fără niciun rost, nu era câtuşi de puţin uşor s-o întâlnesc pe prietena noastră comună, tânăra Babbacombe. Era captivă, încuiată cu lacăt şi zăvor, legată în lanţuri. În fiecare zi, sergentul Babbacombe o aducea la serviciu, aştepta s-o vadă că intră pe uşă şi numai după aceea se ducea să aşeze scaunele de la primărie sau să le adune şi să le facă stivă, sau să strângă monedele din aparatele de taxat din toaletele publice, să ridice steagul, să sune din clopoţel în punctele importante din oraş ca să anunţe o partidă de whist la Institutul Muncitoresc ori o sărbătoare câmpenească în grădina casei parohiale. La ieşirea de la serviciu o aştepta de obicei doamna Babbacombe. În vremuri normale, doamna Babbacombe

răspândea în jurul ei un fel de caldă amabilitate, o prietenie de nestăvilit, deşi rareori i se răspundea cu aceeaşi monedă. Era o femeie micuţă ca o vrabie, foarte îngrijită ca şi Evie, dar deja cu pielea zbârcită. Umbla repede, cu capul sus, întorcându-l de la o persoană la alta, zâmbind şi uneori înclinând capul cu o mică plecăciune graţioasă, adresată tocmai spre trotuarul opus al Străzii Mari către o persoană aflată cu totul în afara sferei sociale accesibile ei. Firește, aceste saluturi nu erau niciodată luate în seamă şi nici măcar pomenite; nimeni nu putea fi sigur dacă doamna Babbacombe e nebună şi se consideră îndreptăţită la asemenea gesturi sociale sau dacă nu cumva provine dintr-o ţară de poveste în care nevasta crainicului oraşului poate fi prietenă apropiată cu soţia prim-consilierului. Prima alternativă părea mai plauzibilă. O puteai vedea ciripind ca o vrabie, să spunem aşa, la tejgheaua de la Magazinul Internaţional, apoi zâmbind cu graţie (capul lăsat pe umărul stâng, uşoară înclinare a gâtului) către lady Hamilton-Smythe, care părea să nici nu aibă cunoştinţă de existenţa acestei femei. Doamna Babbacombe mai era şi singura noastră romano-catolică (dacă n-o punem şi pe Evie la socoteală), iar acest aspect, dimpreună cu cealaltă excentricitate a ei, o făceau remarcabilă şi enervantă. Din moment ce nu voia să se amestece cu declasaţii din Cartierul Lumânărarilor şi nimeni altcineva nu vorbea cu ea, perseverenţa cu care continua să ofere inutilele zâmbete şi mici plecăciuni părea ciudată. Însă timp de câteva zile după episodul cu crucifixul, zâmbetele şi micile plecăciuni lipsiră. Sergentul Babbacombe o livra pe Evie la slujbă ca pe un colet, iar micuţa doamnă Babbacombe, ridată şi posomorâtă, o prelua.

După o săptămână, Evie a intrat în farmacie plângându-se că o doare capul şi tata i-a preparat un remediu eficient. În seara aceea, când doamna Babbacombe a sosit pe treptele casei familiei Ewan, cele două au plecat împreună râzând şi pălăvrăgind ca nişte vechi prietene. O schimbare remarcabilă care nu s-a oprit

aici. După ce şi-a încheiat penitenţa, Evie a fost eliberată din captivitate. Câteva seri mai târziu (trebuie să fi fost în jurul orei nouă), Evie a apărut singură pe cealaltă latură a Pieţei. Purta obişnuita rochie de vară din bumbac, şosete albe, fără ciorapi, şi sandale. Mergea cu mişcări fluide, cu buzele răsfrânte într-un fel ce-ţi tăia răsuflarea, cu un zâmbet vag care fermeca aerul înserării, pletele lucioase, ambii ochi strălucind, picioarele mişcându-se doar de la genunchi în jos. Ne aflam iarăşi în punctul de pornire. Evie emitea, la fel de misterios ca un licurici, unde ademenitoare atât de puternice încât erau aproape vizibile, luminoase. Ajunsă în apropierea ferestrei cu arcade a domnişoarei Dawlish, peste drum de casa noastră, a încetinit pasul, apoi s-a oprit puţin. Şi nu imaginaţia m-a făcut să văd, chiar şi de la acea distanţă, o fluturare intensă a pensulelor negre şi sclipirea ochilor rotiţi în direcţia mea. Ca la porunca unui stăpân, m-am furişat afară din casă.

Evie mergea pe Strada Mare, trecând pe lângă primărie, în preajmă erau foarte puţini oameni – doar un poliţist şi fata de la casa de bilete a cinematografului. O urmăream, cu simţământul că fac un lucru interzis, de la o distanţă de cincizeci de metri. Treabă dificilă, căci ea nu părea conştientă de cei din jur şi mergea cu viteza melcului. Pentru a putea păstra distanţa adecvată m-am văzut silit să examinez vitrina şelarului, pe cea a tutungiului şi articolele mult mai puţin seducătoare din Mercerie. Când ajunse la Podul Vechi, Evie se opri. În conflictul dintre nevoia unei conduite sociale cuviincioase şi atracţia sexuală nu încăpea mare îndoială care va învinge. În plus, soarele apusese, noaptea se lăsa şi sub arcul podului se instalase deja întunericul. Deasupra, pe pod, mai persista o geană de amurg. Evie se instalase comod, sprijinindu-şi fundul de balustrada de piatră din partea cea mai ridicată a podului. Privea locul unde apusese soarele. M-am dus la ea. Ne-am arătat amândoi, cum se cuvenea, surprinşi de întâlnire.

— Ce-ţi mai face ochiul, Evie?

— Bine, foarte bine. Dar al tău?

Îmi uitasem propriile răni. Mi-am apăsat cu palma orbita ochiului drept.

— Pare a fi în regulă.

— Ai primit veşti de la Bobby?

Eram atât de surprins încât o clipă am întârziat să răspund.

— Nu. De ce-aş primi?

Evie nu răspunse nimic o vreme. Îşi lăsă capul pe spate şi-mi zâmbi cu coada ochiului.

— Ai o grămadă de timp liber, nu-i aşa, Olly?

— Sunt în vacanţă.

Îmi venea greu să-mi iau ochii de la ea, căci nu numai că împrăştia acea lumină proprie, ci în plus emana, parcă odată cu respiraţia, o mireasmă de flori, îţi evoca numai lucruri atrăgătoare cu broderii pe ele; mai era şi râsul de fetişcană, cu o octavă mai înalt decât cel al unui bărbat. Însă am reuşit să privesc într-o parte şi, în aceeaşi clipă, becurile alb-gălbui s-au aprins tremurător pe toată lungimea Străzii Mari, spre Piaţă, fiecare dintre ele smulgându-se din lumina amurgului. Nu mai eram invizibili.

— Hai să ne plimbăm.

— Unde?

— Ne-am putea plimba pe deal în sus.

— Tatii nu-i place să intru în pădure. Nu după ce se întunecă.

Prin minte îmi trecu, fugară, imaginea unei perechi de pantaloni foarte îmbibaţi de noroi; o clipă doar, apoi i-am lăsat şi-n minte tot acolo unde-i lăsasem şi-n realitate: atârnaţi pe o tufă la uscat.

— Dar…

Era copleşitor şi enervant. Evie se arăta sigură de ea, indiferentă. Într-un ochi i se oglindeau rămăşiţele luminii zilei, în celălalt lumina alb-gălbuie. Am făcut un pas, doi, apoi m-am oprit şi m-am uitat în urmă.

— Haide, Evie, ne putem plimba pe malul râului.

Ea clătină din cap; pletele zburară, apoi se aşezară la

loc.

— Tata spune că n-am voie.

Ştiam motivul fără să trebuiască să mă gândesc. Drumul acela ducea peste câmpuri, către Hotton, unde erau grajdurile cu cai de curse. Probabil că, îndărătul fiecărui tufiş, sergentul Babbacombe îşi închipuia grăjdari cu gânduri păcătoase şi s-ar fi putut foarte bine să aibă dreptate.

— Păi atunci… Am putea merge pe lângă râu în cealaltă direcţie, pe lângă Pillicock.

Evie închise gura, clătină iarăşi din cap, zâmbind misterios.

— De ce nu vrei?

Niciun răspuns. Doar sclipirea fugară, zâmbetul şi clătinarea capului. De fiecare dată când începea să plutească în jurul capului, părul ei părea să elibereze încă un nor plin de tot felul de sugestii înmiresmate. Mă întrebam, nedumerit la culme, care putea fi motivul pentru acest ultim refuz, ce interdicţie mai era şi într-acolo. Lucrul cel mai notabil în acea direcţie era o renumită şcoală cu internat, care nu avea prea multe legături cu oraşul nostru, cu toate că o despărţeau de el doar vreo şase terenuri cultivate. Poate că sergentul Babbacombe avea reţineri şi în legătură cu şcoala? „Să nu te prind, fata mea, că-ţi faci de lucru cu tinerii domni de la colegiu – sunt nişte diavoli, chiar asta sunt!” Dar, indiferent de motiv, împrejurimile oraşului ne erau interzise. Spre sud pădurile erotice, spre vest grajdurile de curse, spre est colegiul, iar spre nord nimic altceva decât râpele lipsite de vegetaţie; aşadar, iată-ne, pe amândoi expuşi privirilor din toate părţile, pe povârnişul de la Podul Vechi.

De parcă aceste restricţii o bucurau, Evie începu să fredoneze, dând din cap în ritmul melodiei.

— La-la-la…

Îmi năvăli sângele în cap. Am spus ceva, nu ştiu ce. Simţeam nevoia să am în mâini un ciomag ori un topor de cremene. Evie mă privea surprinsă.

— Nu-ţi plac?

— Cine?

— Grupul Savoy-Discipolele lui Orfeu. La radio. Ascult în fiecare seară.

Enervarea se transformă într-o furie care mă cotropi din cap până-n picioare.

— Urăsc melodiile astea! Le urăsc! Ieftine… banale…

Tăcurăm amândoi; furia-mi se potoli şi se reduse la un tremurat constant. Când, în cele din urmă, Evie îmi răspunse, vorbi cu răceală şi foarte de sus:

— Ei bine, îmi pare rău. Să ştii.

În mod evident, nu făceam niciun progres. Dar pe când mă întrebam ce să întreprind în continuare, Evie mă privi şi-mi zâmbi.

— Ştii, Olly, muzica pe care o cântai ieri mi-a plăcut. Ştii… la pian.

— Chopin. Studiul în de minor, opus douăzeci şi cinci, numărul doisprezece.

— Da' cânţi tare, zău aşa!

— A, ştiu şi eu…

M-am gândit o clipă. Uneori, când exersam porţiunile *semitremollo* din Appassionata sau octavele pentru mâna stângă ale Polonezei în la bemol major, dacă tata lăsase cumva uşa spre farmacie deschisă, o închidea discret. Era la rândul lui un pasionat de muzică şi nu-şi putea permite să se lase distras în momentele când lucra la ceva deosebit de delicat.

— Evie, nu ştiam c-ai trecut prin faţa casei noastre!

— Eram în sala de primire, prostuţule!

Asta m-a cam surprins. În definitiv, între clapele îngălbenite ale pianului şi sala de primire era uşa camerei de zi, un coridor, camera care ducea în farmacie, un alt coridor şi încă o uşă. Poate că într-adevăr cânt cam tare.

— Exersez doar. Pentru că mă distrează.

— Când am plecat după operaţia de dimineaţă, cântai. Când m-am întors pentru operaţia de seară, cântai iarăşi! Cu siguranţă că-ţi place foarte mult muzica, Olly. Cât timp ai cântat?

— Chiar îmi place. Toată ziua.

— Drăguţ. Să-mi cânţi şi mie într-o zi. Îi place şi doctorului Ewan.

— Serios?

— Ieri, după ce a plecat doamna Miniver, a venit în recepţie şi a spus că tot mai cânţi.

— Altceva a mai spus?

— Nu prea multe. Doar că se bucură foarte tare că te duci la Oxford.

Mă simţeam foarte mulţumit. Nu ştiusem că şi doctorului Ewan îi place muzica. Mă străduiam să învăţ studiul de Chopin pentru că acordurile sălbatice, frânte, furtuna de sunete păreau să-mi exprime şi să-mi cuprindă cu precizie pasiunea zbuciumată şi lipsită de speranţă pentru Imogen. Minunat; dar dificultăţile tehnice erau enorme şi mă obsedau. I-am explicat:

— E o notă, un sol, pe care trebuie s-o lovesc în trecere cu degetul ăsta, vezi…

Am ridicat sub nasul ei degetul arătător de la mâna dreaptă. Ea îl luă cu ambele mâini şi începu să-l examineze, trăgându-l în toate părţile.

— Au! Ai grijă! Mă cam ustură…

Râzând tare, Evie trăgea şi trăgea. Gheaţa s-a spart în aceeaşi clipă şi a dispărut. Cu ţipete şi chicoteli, ne luptarăm în amurgul luminat de becurile alb-gălbui. Într-un mod care nu-mi era limpede, m-am transformat din urmărit în urmăritor şi Evie încerca să fugă.

— Nu! Nu, Olly! Nu trebuie…

Era lipită strâns de pieptul meu. Încetă să se mai zbată.

— Nu se poate. O să ne vadă cineva.

Am înşfăcat-o de încheietura mâinii şi-am coborât-o în braţe de pe balustrada podului, ducând-o acolo unde piciorul de piatră era jumătate pe pământ, jumătate în apă. Luminile alb-gălbui nu se mai vedeau. Evie nu mai râdea, iar eu începusem să tremur din nou. Singura lumină venea de la Evie; cele trei prune se aflau foarte aproape de mine, de data asta iară să mai fie acoperite de şuviţe ude de păr, fără şiroaie de ploaie, doar valurile de misterios parfum,

neîntrerupte, înnebunitoare. M-am lipit cât mai strâns de ea cu măruntaiele tremurând, cu trupul cuprins de flăcări. Am obţinut toate sărutările pe care le voiam. Am obţinut mai multe sărutări decât voiam. Nimic în plus.

Se auzi clopotul bisericii. Evie se transformă dintr-o fată ale cărei forţe abia ajungeau ca s-o protejeze în faţa asaltului meu, şi atunci numai însoţite de rugăminţi calde, într-una care putea să care cărbuni în spate cu sacul şi să crape lemne. Cum încă mi se mai învârtea capul, nu eram pregătit pentru contraatac, astfel că brânciul pe care mi-l dădu cu ambele braţe mă expedie până la jumătatea malului.

— Uite! Şi mama doar a zis…

Urca deja în patru labe malul, spre drum. Am urcat după ea, tot în patru labe, împingând la vale bulgări de pământ. Am ajuns-o la pod.

— Evie… Hai să ne întâlnim aici mâine seară. Sau poate ne putem plimba?

Ea-şi reluă mersul obişnuit sub lumina alb-gălbuie.

— Nu te pot împiedica să mă întâlneşti, nu-i aşa? E o ţară liberă.

— Atunci mâine…

— Dacă vrei.

Continuă să urce Strada Mare. Venindu-mi în fire, am început să conştientizez prezenţa oamenilor şi sferele delicate de influenţă de care ne apropiam. În susul străzii, deasupra unui magazin, locuia – sau îşi avea camerele – unul dintre instructorii mei. La primărie începea zona controlată de părinţii mei. Dincolo de primărie era Piaţa, unde se putea foarte bine să-i găsesc pe ai mei căutându-mă. Am început să rămân în urmă. Evie încetini şi ea pasul. Ne aflam într-un impas şi exista o singură modalitate de a evita să fiu zărit în compania ei.

— Ei bine, am articulat oprindu-mă. Ei bine, pe mâine.

Evie se uită peste umăr.

— Nu te duci acasă?

— Cine, eu? Aveam oricum de gând să fac o plimbare.

Evie îmi oferi cunoscutul ei zâmbet pieziş.

— Atunci, la revedere.

M-am întors în pas vioi la pod, am trecut de el, apoi m-am ghemuit şi-am tras cu ochiul dintr-un unghi convenabil. I-am văzut rochia şi şosetele urcând strada şi dispărând undeva între primărie şi fereastra cu arcadă a domnişoarei Dawlish.

Apoi am pornit spre casă pe alei lăturalnice şi am intrat în piaţă dinspre nord-vest. Casa noastră era cufundată în întuneric, iar ai mei erau în pat. M-am gândit să cânt la pian un pic înainte de culcare, aşa că am exersat studiul, în care acum părea să se regăsească nu numai Imogen, ci şi Evie: o stare de frustrare pătimaşă la ambele niveluri.

Mama îşi băgă capul pe uşă şi-mi zâmbi iubitor.

— Oliver dragă. E cam târziu, să ştii…

A doua zi, degetul arătător mă durea zdravăn, de parcă mi-aş fi zdrobit capul osului. Aşadar, cu regret, am renunţat la pian pe ziua respectivă şi-am ieşit să mă plimb. A fost o plimbare lungă, cu un sandviş pe post de masă de prânz; m-am întors pe înserat. Mai aveam foarte puţin înainte să ies în urmărirea lui Evie; mi-am petrecut timpul străduindu-mă să mă fac cât mai atrăgător cu putinţă, pornind de la materia primă cam săracă pe care o aveam la dispoziţie. Nu puteam face nimic ca profilul meu să semene cu al lui Robert, n-aveam cum să cresc opt centimetri într-o clipă şi nici de unde să scot o motocicletă. Dar puteam să îndepărtez orice urmă de barbă crescută de dimineaţa şi până seara şi să mă iau la întrecere cu Evie în materie de miresme cu ajutorul uleiului de păr. Nu mă puteam înşela cu bună ştiinţă spunându-mi că-s chipeş, dar auzisem că fetelor le e relativ indiferent aspectul fizic. Speram să fie aşa fiindcă, studiindu-mi mutra în oglindă, am ajuns la concluzia regretabilă că nu e genul de faţă de care m-aş îndrăgosti. N-avea nimic fragil. Am încercat să-mi zâmbesc ca un învingător, dar rezultatul m-a făcu să mă strâmb dezgustat.

— Cât lapte azi, doamnă? Mulţumesc, doamnă, da,

doamnă, nu, doamnă, mulţumesc, doamnă, bună ziua, doamnă…

Am scos limba la propria-mi mutră.

— Beee!

Nu exista nicio îndoială. Trebuia, pur şi simplu, să fiu subtil, viclean, diplomat – inteligent, cu alte cuvine. Altminteri, singurul mod în care aveam să *posed* cu adevărat o fată era cu ajutorul unei bâte. Evie era foarte, foarte fată. Mi-am amintit violenţa cu care mă împinsese în josul malului, dar şi uşurinţa cu care se apărase de atingerile mele şovăitoare – felul blând, rugător în care-mi dăduse mâinile la o parte. Mă îndoiam că aş ajunge prea departe chiar şi cu bâta în cazul ei. Însă pantalonii scufundaţi fără urmă constituiau o dovadă imposibil de contrazis.

Evie era accesibilă.

— Beee!

De data asta trecu pe latura de sud a Pieţei fără să se uite peste drum la casa noastră; experienţa mă învăţase să aştept câtva timp. Ca urmare, când am ajuns-o din urmă se aşezase deja pe balustrada de piatră. Nu eram prea sigur cum ar fi trebuit să acţionez, nu ajunsesem să creez nicio stratagemă strălucită. Mă gândisem să mă declar interesat de studiul păsărilor, în speranţa că va fi de acord să vină cu mine şi să pândim împreună cum vânează fluierarul roşu sau mai ştiu eu ce altceva. Dar la drept vorbind habar n-aveam să deosebesc o banală bufniţă de o ciocârlie şi mă ştiam cu totul ignorant în ce priveşte jargonul acestei bresle. Cât priveşte căutarea de flori sălbatice sau de vechi fortificaţii, ori săpăturile în căutare de metale rare… Nu. Nu-mi trecea nimic prin minte. Şi oricum, Evie nu trebuia decât să-mi fluture sub nas interdicţiile părinţilor ei, ca pe un soi de avertisment, ca să fiu silit să mă mulţumesc cu zona Podului sau cu traseul imposibil dintre Pod şi Cartierul Lumânărarilor. În cele din urmă, am făcut câţiva paşi de dans în faţa ei şi-am rămas în picioare, cu bastonul la nivelul mijlocului.

— Bună, Evie!

Evie lăsă capul pe o parte şi-mi zâmbi.

— Ţi-a luat ceva timp.

— Eram ocupat.

— Tu!

Detestam subînţelesul replicii.

— Sunt în recuperare. Am muncit din greu, să ştii.

— Pianul e muncă?

— Sigur că nu.

Ea nu zise nimic, ci continuă să zâmbească. Mă întrebam vag ce anume este pianul, dar în acest timp Evie începu să fredoneze. Notele m-au furat şi-au început să mă preocupe, aşa cum se întâmpla întotdeauna, aşa că m-am apucat să caut în memorie.

— Dowland!

Evie râse tare, cu chipul luminat, adorabil. Începu să cânte.

— …în fiecare zi eu plâng / Laolaltă oile îmi strâng / Să pască în câmpie, în câmpie, în câmpie, în câmpie!

— Ai o voce grozav de frumoasă! Ar trebui să…

— Am luat lecţii de canto într-o vreme.

— Cu domnişoara Dawlish? Cu Bounce?

Ea încuviinţă dând din cap, râzând.

— La ta, la, la, la, la, la, la!

Am început să râdem amândoi sub lumina alb-gălbuie, amintindu-ne de mohorâta noastră profesoară şi de lecţiile ei plicticoase.

— Laa, la, la, la, la, la, la, laaa!

— De ce nu cânţi mai des?

— Nu e cântecul lui Dowland, ci al altcuiva – vezi, domnule Isteţilă!

— Ar trebui să te ţii de cântat, Evie.

— Aş face-o, dacă aş avea cine să mă acompanieze.

— N-ai pian?

Ea clătină din cap. Am privit pe lângă ea, spre râu, dar examinam de fapt un instantaneu al Cartierului Lumânărarilor. Locuinţa sergentului Babbacombe se afla peste drum de cea a căpitanului Wilmot, chiar la intrarea în cartier – două case net superioare cu un grad celorlalte.

Dincolo de acestea două, casele deveneau tot mai mici, mai sărmane, mai murdare şi mai dărăpănate pe măsură ce se apropiau de vechea moară abandonată. Copiii se zbânţuiau şi se băteau pe drumul nepavat. Băieţii purtau uniforma Băiatului Sărac: foşti pantaloni de-ai tatălui, scurtaţi, cămăşile lepădate de acelaşi tată, adunate grămadă la spate, în nădragi. Cei mai mulţi umblau desculţi. Mi-am dat seama brusc că asta era ceea ce ziarele numeau „mahala mizeră”. Dacă sergentul Babbacombe n-avea pian, cu siguranţă că nimeni din cartier nu avea.

— Dar căpitanul Wilmot? El…

Evie clătină iarăşi din cap.

— Are gramofon şi radio. Când eram mică, mă invita la el să ascult.

— Drăguţ din partea lui.

— Un pahar cu limonadă şi-o chiflă. Numai muzică clasică. Are şi o maşină de scris.

O vreme am rămas tăcuţi amândoi.

— Aşa că nu mai exersez canto, zise Evie în cele din urmă. Iar lecţiile de dactilografie…

Am priceput. Am încuviinţat fără o vorbă, solemn. Era păcat.

— Olly, azi n-ai cântat, aşa-i?

Am râs şi-am ridicat degetul învineţit. îl luă ca să-i examineze vârful cu degetele ei albe şi scena se repetă aidoma, ca data trecută: cu chicoteli şi râsete, schimbare de roluri – urmăritor, urmărit – coborârea la piciorul podului, la întuneric, cu momente de semiabandon când am rămas faţă în faţă, cu refuz, consimţământ, refuz, sărut şi luptă, parfum, trei prune şi-o piele lucioasă, vibraţie…

— Nu-ţi place de mine?

— Sigur că-mi place… nu, Olly, nu trebuie să…

— Ei, haide…

— N-ai voie… nu-i frumos!

Ştiam şi acceptam că nu-i frumos; mai ştiam, de asemenea, că în ceea ce mă priveşte, nu contează câtuşi de puţin dacă-i frumos ori ba.

— Olly, dă-mi drumul… dă-mi drumul!

M-am trezit iarăşi aruncat pe mal la vale. De data asta am aterizat cu un picior în apă. M-am căţărat de-a buşilea înapoi, dar Evie privea ţintă cerul.

— Ascultă!

Printre stele se auzea un huruit slab. Evie dădu fuga în punctul cel mai înalt al podului şi rămase nemişcată. O luminiţă roşie se mişca sub osia Carului Mare, de parcă o stea exotică ar fi plutit în derivă.

— O să treacă chiar pe deasupra capetelor noastre.

— R.A.F.[3]

O luminiţă verde apăru alături de cea roşie.

— Mă întreb dacă n-o fi Bobby.

— El?

Evie continua să privească ţintă în sus, cu gura deschisă, cu capul lăsat tot mai mult pe spate.

— Spunea că o să zboare pe-aici cât de curând o să poată. Că o să facă şi cascadorii deasupra oraşului. Mai zicea că, dacă o să găsească un loc unde să aterizeze, o să mă ia cu el…

— Pariez!

— O, uită-te! O să… ba nu.

Se întoarse pe călcâie când avionul trecu de noi şi-şi coborî treptat capul urmărindu-l, până când umbra lui se cufundă dincolo de pădure.

— N-au cum să-l lase deja să zboare. A ajuns acolo abia de o săptămână sau aşa ceva.

Ea bătu din picior.

— Ce *norocoşi* sunt băieţii!

— Am să învăţ şi eu să pilotez când am să merg la Oxford. Probabil. M-am gândit la treaba asta.

Evie se întoarse repede spre mine.

— O, aş vrea să zbor mai mult decât orice altceva! Şi-aş vrea să dansez, şi să cânt, fireşte, şi să călătoresc… Aş vrea să fac de toate!

Am zâmbit cu toată gura la ideea asta – ca Evie să facă de toate –, dar am încetat să mai zâmbesc când mi-am amintit de pantalonii cu pricina şi de singurul lucru pe

3 Abreviere de la „Royal Air Force“ - Forţele Aeriene Regale (n. trad.).

care aş fi vrut ca ea să-l facă – sau să mă lase să-l fac.

— Hai să ne întoarcem jos, pe mal.

Evie clătină din cap.

— Eu mă duc acasă.

Pomi înapoi spre arcul becurilor cu lumină alb-gălbuie cu aceiaşi paşi plutitori. Am urmat-o, blestemând în sinea mea R.A.F.-ul şi pe ultimul său recrut în special. Simţeam, cu fiecare lampă pe lângă care treceam, cum se îngroaşă sferele de influenţă în jurul meu; am încetinit. La fel făcu şi Evie.

— Ei bine, Evie, la revedere. Pe mâine.

Evie a plecat mai departe cu un zâmbet schiţat peste umăr. S-a uitat înapoi, a ridicat mâna stângă la nivelul umărului şi şi-a fluturat degetele în direcţia mea. Am examinat cu mare atenţie posterul cu Douglas Fairbanks expus la cinematograf. După ce Evie a dispărut în Piaţă, m-am dus şi eu acasă, rămânând de partea opusă primăriei şi ieşind din umbra ei abia când m-am asigurat că nu mă pândeşte niciun pericol în Piaţă.

Mama îmi cârpea o pereche de pantaloni când am intrat în casă. M-am aşezat; ea a ridicat privirea spre mine cu o scânteiere a ochelarilor, apoi şi-a plecat din nou capul asupra lucrului.

— Am văzut că s-a întors tânărul Bobby.

— Bobby Ewan?

— Pentru weekend.

— Doamne sfinte… N-a venit cu avionul, sper?

Mama râse şi-şi potrivi ochelarii mai bine cu mina pe care lucea degetarul.

— Sigur că nu. Doamna Ewan s-a dus cu maşina la Barchester şi l-a aşteptat la tren.

Tata îşi scutură pipa lovind-o de grilajul căminului.

— Probabil că a călătorit la clasa întâi. Precis. Aşa fac ofiţerii.

— Tată, el încă nu-i ofiţer! Doar un fel de cadet.

— A, mda. Nu ştiu.

Văzând că mama îmi aruncă iarăşi o privire fugară, m-am ridicat. M-am dus direct în baie şi mi-am studiat

gura, dar nu se vedea nicio urmă de ruj. Rămas în faţa oglinzii, mi-am confirmat evaluarea anterioară a propriei înfăţişări. Nu numai că-i lipsea orice urmă de gingăşie, în plus era melancolică şi morocănoasă. Mă întrebam cum arată, cu exactitate, o fată dezbrăcată. Cum arată Evie. N-aveam nicio idee conturată, dar bănuiam că arăta foarte bine. M-am trezit că mă întreb acelaşi lucru cu privire la Imogen Grantley şi m-am oprit deîndată, îngrozit că pusesem, chiar şi fără intenţie, semnul egalităţii între ele două. Ştiam că n-ar trebui să am astfel de gânduri sau să doresc asemenea lucruri. N-aveam decât optsprezece ani: jocul de crichet, fotbalul, muzica, plimbările, chimia, astea erau lucrurile potrivite pentru mine. Imogen câştigă concursul acela subtil, greu de imaginat. Sprijinit cu fruntea de oglinda cea mică, am închis ochii şi-am rămas aşa timp foarte îndelungat. Fără să mă gândesc la nimic. Trăind doar simţăminte.

Dimineaţa însă mă găsi complotând cu ardoare. Cochetam cu ideea unui act de curaj ieşit din comun, hotărât ca, într-un fel sau altul, s-o duc pe Evie într-un loc unde să-mi împlinesc pofta necurată. Aşa înţelesesem, că e necurată. Ei bine, şi eu eram necurat. Am jurat jurământ solemn de neîndurare şi m-am simţit mai bine. După ceai m-am dus în pădure şi am cercetat zonele periferice mai apropiate, în căutarea unui loc potrivit ca ascunzătoare amoroasă. Erau destule şi fiecare îmi mai ridică un pic temperatura, aşa că în cele din urmă am ajuns să asud şi să gâfâi. Mă întorceam spre drum cu gândul de a coborî dealul şi de a o aştepta pe pod, când am auzit din direcţia respectivă un zgomot de rachetă. Prin faţa ochilor mi-a trecut profilul ducelui de Wellington. Am zărit-o pe Evie călare pe motocicletă în spatele lui, dantelă albă brodată fluturând în vânt, o strălfulgerare a ochilor, gura deschisă a încântare.

După o vreme am coborât dealul, am trecut peste Podul Vechi şi am pornit pe Strada Mare. Am intrat în casă. Mama îşi ridică privirea de pe lenjeria tatii, pe care o cârpea.

— Oliver, văd că te-ai întors devreme.

Am încuviinţat pe tăcute şi m-am aşezat la pian. După o vreme mama a ieşit din cameră fără zgomot şi a închis uşa după ea. Am cântat pentru încăperea pustie, pentru sala de primire pustie, pentru Piaţa pustie şi pentru oraşul pustiu. Mi-am rănit degetul din nou.

*

A doua zi dimineaţă, când am intrat în baie, am aruncat furiş o privire pe fereastră ca să-l văd pe Robert, căci intenţionam să-l înţep cât de tare puteam dacă mă observa, dar nu era acolo. Sacul de box şedea nemişcat ca întotdeauna, între frânghiile care-l ţineau de sus şi de jos, iar motocicleta se afla în colţ, proptită pe picior. Era plină de var şi chiar şi de la distanţă vedeam cât de deformat e metalul. Unul dintre coarne era îndoit în unghi drept. Am simţit instantaneu emoţie şi puţină îngrijorare – nu pentru Robert, ci pentru mine însumi. Nu-mi plăcea bucuria pe care o simţeam la vederea motocicletei distruse.

— Bietul Robert! Sper că nu-i rănit…

Mi-am amintit apoi dantela albă fluturând, genunchiul gol; gândurile şi sentimentele îmi deveniră prea confuze pentru a le mai înţelege. M-am bărbierit cât de repede am putut şi m-am grăbit să cobor. Micul dejun mă aştepta, deşi tata plecase deja la farmacie. Mama, auzindu-mă, a intrat să-mi servească masa.

— Ai văzut motocicleta lui Robert?

Mama puse jos farfuria fierbinte şi-şi şterse mâinile cu un prosop de bucătărie.

— Am auzit. *Ştiam* că o să se întâmple aşa, mai devreme sau mai târziu. Tinerii… ar trebui să se interzică motocicletele pe şosea.

— A păţit ceva?

— Sigur c-a păţit! Ce-ţi închipui?

— E grav?

— Încă nu se ştie. L-au dus la spital.

M-am servit cu sos.

— A mai fost rănit şi altcineva?

Mama n-a spus nimic o vreme. Tăcerile ei mă

nelinişteau întotdeauna. Mama putea să vadă şi printr-un zid de cărămidă, zău aşa. Neliniştit, mi-am amintit – ca să mă conving pe mine însumi – cât de întuneric era sub pod. Nu exista niciun motiv să nu mă fi întâlnit cu Evie din întâmplare pe pod şi să mă fi oprit la taclale. În definitiv, lucra practic în aceeaşi casă în care locuiam eu.

— Mamă, a mai fost rănit cineva?

— Motocicletele nu-s singurul lucru pe care l-aş interzice!

Se apucă să adune resturile rămase de la micul dejun al tatii.

— N-a mai fost rănit nimeni – mai mare păcatul!

Am privit-o pe sub sprâncene cum se duce în bucătărie, în mod evident, maică-mea era în toane proaste. Asta nu se întâmpla prea des, dar când se întâmpla, ştiam că e mai sănătos să mă ţin deoparte. Ştiam că nu pot obţine de la ea informaţii mai precise, oricât de diplomat m-aş fi dovedit eu. Nu puteam să-l întreb nici pe tata; de fapt, puteam să-l întreb, dar precis că uitase deja toate amănuntele. Rămânea doar Evie. Aşa că, după micul dejun, m-am dus agale până la farmacie, unde tata muncea în tăcere, ca întotdeauna. Din sala de primire se auzea cloncănitul trudnic al maşinii de scris. Aşadar, era adevărat. Scăpase teafără. Nu îndestul de zdruncinată ca să lipsească de la serviciu; suficient de teafără ca să ajungă la timp. M-am simţit dintr-odată cuprins de un val de bucurie.

Ceea ce nu reuşise să-i facă lui Robert pumnul meu reuşise chiar el însuşi, fără niciun ajutor.

— Pot să-ţi fiu de vreun folos, tată?

Tata îşi întoarse capul masiv. În spatele ochelarilor rotunzi se citea surprindere. Se trase de mustaţa cenuşie, clătină din cap o singură dată, apoi se întoarse la loc. Am avut un fel de intuiţie care-mi spunea că toana maică-mii începuse foarte de dimineaţă. M-am dus la pian şi-am încercat să împac cumva durerea de deget cu posibilitatea de a o irita pe maică-mea şi cu necesitatea de a-i aminti lui Evie că sunt acolo. Apoi am pornit haihui prin oraş; am

văzut-o pe doamna Babbacombe cicălindu-l pe sergentul Babbacombe în apropierea primăriei, aşa că am tras de timp până a plecat ea. Când am trecut la rândul meu pe lângă sergent, acesta a ridicat privirea de pe preşul pe care-l peria şi a dat din cap în semn de salut. Nu încăpea nicio îndoială. Nu mai făcuse un asemenea gest niciodată, şi totuşi acum mă salutase. La rândul meu, am făcut o mişcare smucită din cap care putea fi considerată fie un răspuns, fie o încercare de a evita o muscă şi am trecut mai departe. Eram aşa de surprins încât am rămas un timp în faţa vitrinei anticariatului, examinându-i conţinutul. Nu ştiam ce să cred. Am citit titlurile care mai puteau fi descifrate pe cărţile zdrenţuite, am luat una şi am început s-o cercetez. Nu vedeam cartea. Vedeam în locul ei salutul extraordinar pe care mi-l adresase sergentul Babbacombe – ca şi cum aş fi fost şi eu soldat sau camaradul lui de pahar. Am pus cartea înapoi pe stand, am trecut pe lângă Ceainăria Veselă unde şase neveste cu educaţie mâncau brioşe, beau cafea şi trăncăneau, apoi pe lângă Douglas Fairbanks aflat în faţa fostului Birou Comercial şi m-am oprit într-un punct anume de pe Strada Mare, uitându-mă la pod. N-aveam de ce să-mi fac griji. Privit dinspre Strada Mare, oricine – orice cuplu – aflat lângă piciorul mai îndepărtat al podului era cu totul ascuns. Mă aflam în siguranţă.

Doamna Babbacombe apăru pe cealaltă parte a Străzii Mari, ducând o sacoşă de aţă plină cu pachete şi pungi de hârtie. Purta obişnuitul costum cenuşiu şi aceeaşi pălărie cloş cenuşie. La urechea stângă avea agăţată o enormă perlă artificială. Mergea, ridată şi zâmbitoare, împărţind în dreapta şi-n stânga saluturi neluate în seamă. Apoi mă văzu. Nu-şi modifică pasul iute, dar lăsă capul pe o parte şi-şi dezveli dantura falsă, sclipitoare. Rămase aşa, cu capul înclinat şi zâmbetul pe faţă, încă vreo cinci metri, până când între noi se interpuse un bărbat postat lângă un stâlp.

Am priceput într-o străfulgerare. Cuprins de uimire şi panică, mi-am dat seama exact cât de primejdioasă era

dorinţa-mi carnală. Mai ştiam şi altceva. Nici sergentul Babbacombe şi nici nevastă-sa nu aveau parte de diabolica puterea de pătrundere a mamei. Aici era lucrătura lui Evie. Mă folosise pe post de paratrăsnet. Am evaluat fulgerător în minte ceea ce ştiam despre cei implicaţi, mai corect şi mai intuitiv ca oricând. Evie nu putea cu niciun chip să pună mâna pe Robert pentru totdeauna. Nu putea nici măcar să-l prindă în capcană. Dacă ar fi încercat, s-ar fi izbit de un zid de neclintit. Dar pentru că-i plăcea motocicleta lui şi-şi *plătea* excursiile – da, le plătea! – avea nevoie de explicaţii pentru că ajungea târziu acasă, pentru că ieşea în oraş, pentru… Zidul ce mă apăra pe mine era la fel de neclintit ca şi al lui Ewan, dar nu la fel de înalt. Nu, nici pe departe la fel de înalt. Nu era la fel de înalt ca, de pildă, zidul care o separa pe Evie de loazele fără slujbă care-şi pierdeau timpul pe lângă primărie. Pentru Evie eram un paratrăsnet. Pentru părinţii ei – un posibil peţitor. Probabil că belicosul sergent Babbacombe fusese manevrat de degetele acelea albe, convins de vocea aceea de clopoţel, convins că îi fac curte lui Evie. Mi-am dat la o parte şuviţele de păr de pe frunte şi am tras adânc aer în piept. Pe de-o parte trăiam groaza provocată de presupunerea părinţilor ei, pe de alta îmi munceam creierii să-mi dau seama cum se folosise Evie de mine. De pildă, eram eu acela cu care stătea ea afară până după miezul nopţii? Eu şterpelisem maşina lui Bounce? Şi mai ce? Ce alte coarde îi mai erau necesare lui Evie pentru a-şi pregăti micuţul arc? Am presupus fără să mă gândesc că va minţi la nevoie, aşa cum şi eu minţeam când situaţia o cerea. În acest caz, mânată de nevoie, putea spune orice. Într-o imagine de coşmar, l-am văzut pe sergentul Babbacombe în pragul casei noastre, răsucind în mâini tricornul şi cerându-i tatii să-i comunice care-mi sunt intenţiile. Eu îmi cunoşteam intenţiile, la fel şi Evie, dar pentru ceilalţi asemenea intenţii erau sinonime cu viaţa de familie. M-am dus acasă pe lângă cealaltă latură a primăriei şi-am cântat la pian o vreme, foarte încet.

În seara aceea, veştile despre Robert erau

amestecate. Singura certitudine era că va rămâne în spital vreme îndelungată. M-am dus pe pod devreme, spunându-mi că dacă sunt văzut acolo suficient de des, nimeni nu va băga de seamă sau, oricum, nu va comenta întâlnirile mele cu Evie. Şi de data asta se lăsa înserarea pe când apăru ea. Se apropie de mine cu doar o umbră de zâmbet.

— Chiar n-ai păţit absolut nimic?

Zâmbetul ei deveni mai luminos şi un pic mai arcuit.

— Olly, ce vrei să spui? Despre ce vorbeşti?

— Aseară.

— Eu nu…

— Te-am văzut, Evie. Pe motocicletă.

Se cutremură brusc şi-şi strânse umerii.

— Ce-ai păţit?

— Parc-aş fi simţit o fantomă. Olly…

— Ei bine?

Se uită într-o parte, spre stradă.

— N-o să spui nimănui, nu-i aşa?

— De ce aş face-o?

Îmi zâmbi frumos şi oftă prelung.

— Mulţumesc.

5

Am râs cu un sarcasm biciuitor.

— A, da! Ai fost cu mine aici, pe pod, nu-i aşa? Am vorbit despre muzică, nu-i aşa? Am mers pe malul apei, căutând peştişori. Nu i-ai arătat maică-tii un borcan de dulceaţă plin cu peştişori?

— Am spus că…

— Ai spus că eu te-am dus la Bumstead. Ai spus că eu am şterpelit maşina lui Bounce! Te cunosc eu!

O priveam mânios, străduindu-mă din toate puterile s-o fac să sufere. Măcar atâta lucru era cu putinţă.

— Mă întreb ce altceva ai mai zis. Câte alte minciuni ai mai spus. Ba m-ai şi scos din pat în toiul nopţii – Oliver, un băiat aşa de treabă, chiar dacă n-are motocicletă!

— Nu-i chiar aşa, Olly – am fost nevoită! Tu nu înţelegi…

— Înţeleg cât se poate de bine. Eşti la fel ca…

Am privit în jurul meu – drumul, râul, întunericul ameninţător al pădurii de pe culmea dealului. Am înhăţat o frază din aer fără să ştiu de ce. Am rostit-o cu voce de tunet:

Eşti ca „Grupul Savoy – Discipolele lui Orfeu”!

Evie izbucni în nişte chicoteli care mă nedumeriră şi-mi închiseră gura.

— Olly, eşti un băiat caraghios!

Chicotelile se prelungiră şi se amestecară cu hohote de râs şi cu tuse. Evie, aşezată pe balustrada podului, se aplecă de mijloc şi mă cuprinse cu ambele mâini, cu capul plecat între ele. O simţeam cum tremură.

— Aşa de caraghios! Aşa de caraghios!

— Evie, taci din gură! Dumnezeule Atotputernic! Ai de gând să taci o dată?

În cele din urmă se potoli. Se îndreptă şi rămase pe balustradă, cu spinarea foarte ţeapănă. Scutură din cap, iar pletele i se vălurir, împrăştiind miresme. Scoase o chestie albă, minusculă de sub brăţara din imitaţie de chihlimbar de pe mâna stângă, îşi atinse faţa ici-colo cu ea şi apoi o puse înapoi, la locul ei. Fără să vreau, mă simţeam mişcat. Mi-am mascat această abatere de la duritatea masculului, purtându-mă cât mai neîndurător cu putinţă:

— Ai avut al naibii de mult noroc. Cum de-ai scăpat nevătămată?

— Nu contează. Of, bine: nu eram pe motocicletă.

— Cum naiba…

— Eu l-am stârnit. L-am provocat. Mi-a zis: „Maşinăria asta mică ar putea să urce şi-n copac dacă o conduc eu”. Aşa că l-am întărâtat. Voiam să încerc împreună cu el. Era o groapă de var…

— Unde anume?

— Am vrut să încerc şi eu, zău că da. „Nu cu tine în spate, tânără Babbacombe. Jos cu tine”, mi-a zis. Motocicleta a căzut drept peste el.

Dedesubtul Carului Mare se auzea un huruit. Am privit în sus şi-am văzut luminiţa roşie îndreptându-se spre

noi. Aşadar, era un zbor obişnuit, un exerciţiu. Evie nu se uită; privea în jos. Când vorbi, era ciudat de răguşită şi vocea-i trăda sorgintea din mahalaua Lumânărarilor.

— S-ar putea să rămână olog.

Avionul se depărtă huruind, alunecă treptat dincolo de copacii din vârful dealului până nu se mai văzu. Evie îşi drese glasul.

— Toată viaţa.

Tăcurăm, Evie cu privirea aţintită la drumul de la picioarele mele, eu digerând această veste în concordanţă cu propria-mi fire. Desigur, mă simţeam şocat, după cum se cuvenea, dar pe de altă parte simţeam ceva din emoţia şi apetitul celor din Stilboume la auzul nenorocirii căzute pe capul altcuiva.

Evie se ridică pe balustradă şi-mi zâmbi.

— Olly, azi n-ai cântat.

— Ba da. Încetişor.

Am ridicat degetul arătător, pentru a explica şi totodată pentru a invita. Dar Evie îl privi în treacăt şi apoi se uită în altă parte. Mi se păru extraordinar faptul că, în mod voit parcă, nu mai emana valuri de miresme. Ca într-un fragment de film vizionat de la coadă la cap, în care vezi flăcările cum se absorb în ele însele, reconstituie hârtia pe care au ars-o şi apoi dispar, lăsând în urmă doar normalitatea. Chiar şi lumina albgălbuie se reflecta în ochiul ei drept cu o lucire mai estompată şi poate mai constantă. Această stare de inhibiţie mă afectă şi pe mine, dar am ignorat-o cu optimism.

— Haide, Evie! Hai să mergem jos, pe mal!

Ea clătină din cap.

— Haide, tânără Babbacombe!

Lumina alb-gălbuie explodă în ochiul ei.

— Nu-mi spune aşa!

Se ridică repede.

— Robert îţi spune.

— El poate să-mi spună cum vrea!

— Fiţe!

Evie păru că vrea să spună ceva, dar se răzgândi. Se

uită peste umăr şi-şi scutură de pe şezut eventualul praf de piatră. Am explodat şi eu precum becul alb-gălbui:

— Atunci de ce dracu' ai mai venit pe pod?

Se opri din scuturat şi mă privi, cu ochii şi gura larg deschise.

— Cum adică? Unde altundeva aş putea să mă duc?

Îşi scutură palmele una de alta, zâmbi fugar şi se întoarse cu faţa spre stradă.

— Evie…

Nu răspunse, ci merse mai departe. La capătul podului, acolo unde începea strada, îmi aruncă o privire peste umărul stâng, ridică mâna la nivelul lui şi flutură din degete. Am rămas în picioare cu bastonul de-a curmezişul coapselor şi am urmărit-o cu privirea. Fenomenul nostru local îşi reluase mersul caracteristic, mişcându-şi doar picioarele de la genunchi în jos, pe linia invizibilă pe care patrulau zilnic ori sergentul, ori doamna Babbacombe. O vedeam trecând pe sub un bec, apoi pe sub altul; simţind cum mă munceşte noua mea poftă, noua mea josnicie, am văzut şi-am înţeles cum o privesc umbrele falite ale bărbaţilor din faţa fiecărei cârciumi pe lângă care trecea, întorcând capetele cu o aviditate tăcută şi lipsită de speranţă. Ea se afla deja cu cincizeci de metri mai departe când izbucneau râsetele batjocoritoare, libidinoase. Cum stăteam acolo cu picioarele înţepenite, cu chipul rigid, am ştiuţ că eu n-aş fi niciodată în stare să rabd aşa ceva; dar pasul lui Evie nu şovăi nicio clipă. M-am dus acasă pe alei lăturalnice pentru nu fi nevoit să îndur aceeaşi batjocură.

A doua zi dimineaţă, pe când mă bărbieream morocănos, mi-a venit o idee care m-a oprit cu aparatul de ras pe obraz. Acolo, în şopronul familiei Ewan, se afla motocicleta lui Robert. M-am uitat de îndată şi-am văzut că nimeni nu luase niciun fel de decizii în privinţa ei. Am terminat cu bărbieritul şi m-am grăbit la micul dejun, spunându-mi că trebuie să abordez subiectul cu grijă şi diplomaţie. Să sugerez, pas cu pas, traseul conversaţiei.

M-am prezentat atât de prompt încât şi tata, şi mama se mai aflau la masă. Mama se întrerupse ca să-mi aducă

mâncarea. Aveam noroc că ea ieşise din cameră.

— Văd că motocicleta tânărului Robert e tot în şopron.

— Da?

— Da. E acolo.

Tata mă privi de jos în sus prin ochelari.

— Locul cel mai potrivit pentru ea.

Am încuviinţat dând din cap şi mi-am continuat tactica:

— Oricum, e la adăpost de ploaie.

Mama se întoarse şi-mi puse farfuria în faţă cu gestul ferm care indica de fiecare dată că are ceva de spus.

— Oliver, să nu-ţi treacă prin minte că o să ai motocicleta aia, nici cu împrumut, nici n-ai s-o cumperi!

Am rămas cu gura căscată. Maică-mea se aşează la masă.

— În plus, nici nu ne putem permite, adăugă tata.

— Eu am nişte…

— Şi ăia o să-ţi trebuiască, interveni mama, până la ultimul bănuţ.

— Dacă Robert…

— Dragă, zău c-aş vrea să înghiţi dumicatul înainte să vorbeşti, spuse mama şi înghiţi. Oricum, Robert o să vrea s-o păstreze în continuare. Dacă taică-său îl mai lasă să se mai plimbe cu ea, lucru de care mă îndoiesc. Ewan nu-i nebun.

— Cum s-o mai vrea dacă-i invalid?

— Invalid! exclamă mama. Cine ţi-a spus una ca asta?

— S-a învineţit rău de tot, mă informă tata. Şi-a rupt şi nişte coaste. Dar o să se facă bine.

— Am crezut… am văzut motocicleta… era aşa de boţită…

— Doar câteva săptămâni şi-i pe picioare, spuse tata. Tânărul Ewan e teafăr. Să-i fie învăţătură de minte, prostovan ce e!

— În fiecare săptămână dai peste câte-o treabă din asta în *Cronica de Stilbourne*. De cele mai multe ori sunt morţi. A! Că mi-am adus aminte, tată: Imogen Grantley se

mărită în catedrala din Barchester!

— O să fie o agitaţie de zile mari, declară taică-meu dându-şi la o parte farfuria. Când?

— Douăzeci şi şapte iulie. Mai are doar câteva săptămâni. Dar, fireşte, cu destui bani de cheltuit…

— O mare aiureală, zise tata. Găteala asta.

— În definitiv, tată, tatăl unchiului ei *a fost* decan. S-a însurat cu o tânără din familia Totterfield. Şi… mă întreb pe cine va avea ca domnişoare de onoare?

— Pe mine în niciun caz, replică tata, făcând cu ochiul din spatele ochelarilor şi ridicându-se de la masă. Am de lucru.

— Oliver dragă, mănâncă-ţi şi celălalt ou!

— Bătrâne fiu, scoate-ţi motocicleta din cap. Când ai să fii de vârsta mea ai să înţelegi.

— Mănâncă tot.

— Lasă-mă în pace!

— Nu vorbi aşa cu maică-ta!

— Lasă-mă în pace! Lasă-mă în pace! Nu-mi trebuie!

Tata se aşeză şi mă privi cu un aer grav.

— E grozav de schimbător de-o vreme încoace, spuse mama privindu-l pe tata.

El îi întoarse privirea. Mama dădu din cap cu subînţeles.

— M-am tot întrebat dacă e o idee bună.

Părinţii mei începură să ţească peste masă o plasă de griji.

— Îi trebuie o preocupare permanentă, spuse tata. Are nevoie de rutină.

— Nu ştiu ce să zic, să ştii. Întotdeauna a fost schimbător. Şi eu eram la fel.

— O preocupare constantă, cu efect calmant. Ar trebui să se întoarcă la şcoală pentru ultimele trei săptămâni sau câte or fi.

— Nu mă întorc. Nu mai sunt şcolar!

— Fiule, arată-ne limba.

— Pentru numele lui Dumnezeu!

— Nu vorbi aşa cu taică-tău!

— Vreau să plec.

— Oliver, *acum*!

— Chiar vreau. Oriunde.

— Păi, bine, spuse mama cu bunătate, te duci la Oxford, nu-i aşa? Peste doar câteva săptămâni…

— Furtună într-un pahar cu apă, zise tata cu asprime. O curăţenie bună, de asta are băiatul nevoie.

— Întotdeauna a fost schimbător. Chiar şi pe vremea când era prunc.

Tata se ridică din nou şi se îndreptă cu pas măsurat spre farmacie. L-am auzit mormăind înainte să închidă uşa:

— Mă duc să-i aduc o…

M-am ridicat la rându-mi, cu picioarele tremurând.

— Dragă, unde te duci?

Am trântit brutal uşa sufrageriei. Am rămas în picioare, continuând să tremur, privind pianul nostru prăpădit cu scaunul uzat din faţa lui. Am lovit cu pumnul stâng, cu toată puterea, placa din lemn de nuc de deasupra claviaturii, între cele două sfeşnice de alamă; placa crăpă de sus până jos.

— *Oliver*!

Mă luptam cu lanţurile, încuietorile şi zăvoarele uşii de la intrare.

— Oliver, vino înapoi! Vreau să stau de vorbă cu tine! Toate astea pentru că nu-ţi cumpărăm o…

Am trântit şi uşa de la intrare şi-am auzit imediat replica din clopotniţa bisericii. Am deschis poarta de fier şi m-am oprit pe pavaj, lângă lanţurile bare înconjurau peluza Pieţei. În faţa casei domnişoarei Dawlish am văzut-o pe doamna Babbacombe, cu zâmbetul ei strâmb.

Abia când m-am aşezat pe balustrada Podului Vechi mi-am venit niţel în fire. Îmi simţeam gâtul mai uscat ca oricând, iar mâna-mi stingă arăta precum o mănuşă de box.

Am pornit să umblu fără ţintă prin oraş. Am văzut-o de departe pe Evie plecând din casa doctorului Ewan după orele din sala de operaţii, pornind grăbită spre Cartierul Lumânărarilor şi-am rânjit dispreţuitor de unul singur. Dar

apoi am văzut-o întorcându-se, trecând pe lângă casa parohială şi dispărând pe o alee care ducea spre Strada Lumânărarilor, în spatele grădinii noastre. Continuând să mă ironizez şi să mă dispreţuiesc, am luat-o pe un alt drum într-acolo, ca să văd unde s-a dus, dar Strada Lumânărarilor era pustie. Am început să cercetez strada, fără nicio speranţă – dar căutarea era o ocupaţie.

Mare e puterea obişnuinţei, chiar şi într-un târg aşa de prăpădit precum Stilbourne; ultima oară când am ajuns până la marginea oraşului eram încă în scutece şi plimbat cu căruciorul. La capătul unui teren întins se afla o şandrama mică din lemn, ghemuită la baza pantei abrupte a râpei. Am examinat-o plin de curiozitate, căci niciodată nu mai văzusem ceva asemănător. Era o biserică romano-catolică, iar pe afişul pus pe uşă afară scria că liturghia se oficiază ori de câte ori este cu putinţă. Descoperirea m-a făcut să zâmbesc în ciuda furtunii interioare, fiindcă nu întâlnisem biserica romano-catolică în alt loc decât în cărţile de istorie. S-o găsesc în realitate era, ca să zic aşa, ca o întâlnire cu un diplodocus. Am început să râd. Evie ieşi din bisericuţă. Avea în mână o cârpă de praf pe care o scutura cu putere.

— Salut, Evie!

Ea ridică privirea, mă văzu şi-şi ţinu răsuflarea.

— Am treabă.

Am râs din nou, ironic.

— Pot să aştept. N-am nimic de făcut.

— Olly, pleacă! Doar dacă…

— Doar dacă ce?

— Nimic.

Intră înapoi în bisericuţă. Am rămas în picioare, examinând anunţul şi silueta sculptată. Zâmbeam dispreţuitor. Rămăsesem fixat pe dispreţ.

După vreo douăzeci de minute, Evie ieşi scuturându-şi poalele. Am observat că-şi legase pe cap basmaua pătrată de mătase. Renumitul crucifix atârna pe deasupra rochiei de bumbac. Evie nu-mi dădu nicio atenţie, ci încuie uşa în urmă-i şi porni înapoi spre Cartierul Lumânărarilor

de parcă n-aş fi fost decât un banal tufiş.

— Evie, ai fost la liturghie?

Ea râse uşor şi continuă să meargă.

— N-ai înţelege.

— Atunci hai să ne plimbăm.

— Nu.

— Ha! N-am motocicletă.

— Îl ajut cât de mult îmi stă în puteri!

— Tu nu poţi să-l ajuţi! Ce crezi că eşti, infirmieră? Evie nu spuse nimic, ci surâse cu un aer tainic. Ascunse crucifixul dedesubtul rochiei. Am privit cum dispare, cu un simţământ subit de hotărâre nestrămutată şi certitudine.

— Şi oricum n-ai de ce să-l ajuţi. N-are nici pe naiba. Doar nişte vânătăi şi câteva coaste rupte.

Evie se opri şi se întoarse spre mine. M-am oprit şi eu.

— Olly, ce vrei să spui? Vrei să spui că se simte mai bine?

Am simţit cu amărăciune nedreptatea întregii situaţii: Robert obţinea reputaţia de îndrăzneţ şi toată compasiunea şi nu plătea nimic pentru asta. Evie mă privea, se uita prin mine, cu o expresie de încântare paradiziacă pe chip. Am spus, din adâncul convingerii:

— Aşa că ajută-mă pe *mine*.

Am aruncat o privire spre poteca mărginită de tufe care urca în serpentine în susul râpei. M-am întors spre ea şi-am încuviinţat cu solemnitate:

— Da. El se simte bine. Eu nu.

— Şi n-o să rămână…

— Eu nu mă simt bine.

Evie pomi spre casă. Am prins-o de încheietură aşa cum făcuse sergentul Babbacombe şi-am apăsat tare, aşa că ea s-a oprit, s-a clătinat, apoi s-a echilibrat şi m-a privit.

— Eu nu mă simt bine. Crezi că poţi să faci ce-ţi place, hai?

Am pornit spre capătul potecii, trăgând-o după mine.

— Olly, ce faci?

Am continuat s-o târâi după mine. Ne înconjurau

tufişuri şi copaci prăpădiţi. Am tras-o după mine în susul potecii abrupte, fără să mă uit înjur.

— Micul Olly nu mai e fraier. Micul Olly preia de-acum controlul. Şi dacă Bobby se face bine şi încearcă vreo şmecherie, micul Olly o să-i sucească gâtul.

— Olly, dă-mi drumul!

— La fel şi gâtul micuţei Evie.

Ea râse, cu un aer scandalizat, şi-mi zgârie cu mâna liberă încheieturile umflate ale degetelor mâinii stângi. M-am scuturat iritat. Poteca se îngusta şi copacii o înconjurau strâns. Mâna lui Evie se relaxă şi rămase inertă într-a mea. Nu se mai smucea, ci mă urma ascultătoare. Am râs tare.

— Aşa-i mai bine!

— Olly, ascultă. Trebuie să-ţi explic.

I-am răspuns cu înfloriturі.

— Draga mea domniţă, nu este nevoie de nicio explicaţie.

— Încerc să-ţi spun că acum totul e diferit; ştii, dacă ai putea…

— Am ajuns.

M-am uitat împrejur la pâlcul de copaci, fără s-o aud pe

Evie care continua să vorbească. Marginea râpei ne ascundea de privirea oraşului, iar la poala copacilor creştea iarbă înaltă, plină de flori. Am tras-o pe Evie înainte şi ne aflarăm faţă în faţă.

— Nu m-ai ascultat!

Am cuprins-o în braţe şi-am strâns-o cu acel ciudat simţământ de certitudine. A închis ochii, a dat capul pe spate. Am aplecat capul şi-am sărutat-o. O clipă mi s-a împotrivit, dar numai o clipă. Apoi s-a smuls cu un chicotit de surprindere şi a încercat să fugă. Spre mirarea mea, puterea aceea potrivită pentru a căra saci cu cărbune şi a crăpa lemne părea acum să-i lipsească.

— Olly, lasă-mă! Trebuie să mă duc s-o ajut pe mama!

Am strâns-o din nou în braţe şi-am lipit-o de-un copac.

Apoi, îndemnat de o inspiraţie primitivă, am scos arzătorul miez al problemei şi i l-am depus, rigid, în palmele ei docile. Evie deschise ochii şi se uită în jos. Colţurile gurii ei se ridicară, dar în loc de surâs apăru un zâmbet dispreţuitor, în acelaşi timp cunoscător, avid şi arogant. Vocea-i deveni şoaptă răguşită. Pieptul începu să i se ridice şi să coboare ritmic.

— Toată asta e pentru mine?

Da, am asigurat-o la fel de răguşit şi cu răsuflarea pierită ca şi ea; pădurea începu să se rotească şi să ţopăie în ritmul bătăilor inimii, da, da, pentru ea. Începeau s-o lase picioarele, lunecă în jos lângă mine. Şi prin tot tumultul acela am auzit-o şoptind foarte încet:

— Atunci treci la treabă.

Pâlcul de copaci îşi regăsi treptat locul, odată cu inima mea. Zăceam pe spate cât eram de lung, cu ochii pe jumătate deschişi; vârfurile înfrunzite ale copacilor se vedeau tulbure. Fiecare bătaie a inimii le sfărâma ca pe o imagine oglindită într-o apă tulburată pe neaşteptate. Nu simţeam decât pace; pace în sângele şi-n nervii mei, în oase, pace în creier şi-n respiraţia adâncă şi-n inima cu ritm tot mai normal. O pace minunată, care se răspândea. Acolo, sus, erau nişte frunze minunate, dincolo de ele un cer minunat, senin. Sub spinarea mea era pământ minunat, moale ca un pat şi-n adâncurile lui necercetate era un întuneric minunat. Mi-am lăsat capul să cadă pe o parte şi-am văzut o şosetă albă şi-o sanda maro. Cealaltă era la un metru distanţă. M-am întors, m-am ridicat într-un cot şi i-am examinat tălpile şi picioarele, centimetru cu centimetru, cuprins de o linişte profundă, calmă. Ochii meu le cercetau: depărtate şi relaxate, albe, moi, cu un aer blând dat de venele şerpuitoare de un albastru foarte palid. Cercetară mai departe, trecând cu calm dincolo de coapse, spre trupul fetei lipsit aproape complet de păr, unde dovada acelui primejdios *coitus interruptus* zăcea răspândită peste petalele trandafirii ale fecioriei. Trecură mai departe, cuprinzând braţele albe de o parte şi de alta a trupului, palmele deschise, fiorul pulsului deasupra inimii

ei; îi examinară respiraţia, mai rapidă decât a mea, din cauza căreia cele două netede jumătăţi de sferă, cu vârfurile roz, tresăreau şi se înfiorau slab, în ciuda fermităţii lor.

În mine începea să îmbobocească şi să se răspândească triumful şi încântarea. Am privit zâmbind rochia de bumbac mototolită, adunată grămadă la subsuori. I-am ridicat bărbia şi am privit-o insistent, râzându-i în faţă. Ţinea capul uşor ridicat; avea ochii întunecaţi, adânci şi întredeschişi între rândurile de pensule. Buzele-i erau şi mai răsfrânte, respira rapid pe gură de parcă asta era singura cale de a scăpa de fierbinţeala trupului. M-am ridicat în şezut, iar ea – mi aruncă o privire fugară, dar venită de undeva, din adâncul minţii, apoi îşi feri iarăşi ochii. Murmură:

— Presupun că asta-i tot.

Pletele i se răspândiseră printre clopoţeii striviţi şi împrăştiaţi. M-am aplecat repede şi-am sărutat vârful rozaliu aflat mai aproape de mine, iar ea s-a cutremurat din cap până în tălpi. L-am sărutat şi pe celălalt, râzând, apoi m-am îndreptat şi mi-am dat deoparte şuviţele de păr căzute peste ochi. Gestul ăsta m-a făcut să simt oarecare disconfort, aşa că am ridicat mâna stângă din nou şi-am examinat-o. Încheieturile se aflau într-o stare jalnică: umflate şi înţepenite. Am încercat să-mi îndoi degetele şi durerea m-a săgetat până-n braţ.

— Doamne sfinte! Mă întreb de ce mă doare în halul ăsta. Înainte nu mă durea.

Evie înălţă capul şi se examină la rându-i.

— Zi, ai obţinut ce voiai, nu-i aşa?

— Poftim. Ia batista mea.

— Mulţumesc.

Am întins mâna, posesiv, spre sânul ei, dar ea mă plesni.

— Lasă-mă împace!

Sări în picioare şi trase de rochie, care se întinse în jos ca o cortină.

— Uită-te cât e de boţită… cum am să… ah!

Bătu din picior pe stratul de frunziş şi-şi recuperă cu mişcări smucite basmaua albă şi chiloţii, de unde-i aruncasem.

— Ai nişte frunze în păr. Şi-o crenguţă.

— *Uită-te* cât de boţită-i rochia!

Desigur, rochia relata cele petrecute cât se poate de explicit. Îmi trecu fugar prin minte că Evie precis se mai confruntase şi înainte cu această problemă, cel puţin în cazul lui Robert. Am dat s-o ajut, trecându-mi mâna apăsat pe spinarea ei, dar se smuci de lângă mine.

— Tinere Oliver, să nu cumva să crezi că-ţi aparţin!

— Sunt mai în vârstă ca tine!

Îmi aruncă o privire, nici triumfătoare, nici provocatoare, ci aşa cum o fiinţă umană se uită la un obiect. Ciudat, mi-am spus, cât de întunecaţi pot să pară ochii cenuşii. Evie deschise gura să zică ceva, apoi o închise şi continuă să-şi netezească şi să-şi scuture rochia. Oricum, mi-am spus (şi triumful care îmbobocea se transformă brusc într-o floare de un roşu aprins): *am avut-o* pe fiinţa asta îmbufnată, plină de feminitate, splendidă!

— Evie, stai o clipă liniştită. Să-ţi scot creanga din păr.

I-am desfăcut părul, i l-am adulmecat şi-am simţit în el deopotrivă mireasma-i proprie, mirosul pământului şi cel slab, abia perceptibil, al florilor zdrobite. Evie nu era decât un ghemotoc morocănos, pasiv în braţele mele.

Se trase de lângă mine şi pomi printre copaci, spre cărare. Am urmat-o. Ea iuţi pasul, grăbindu-se să iasă dintre copaci, ajunse în zona acoperită de tufişuri şi o rupse la fugă cu un pas inegal, încetinind numai acolo unde rugii de mure erau prea deşi şi trebuia să te strecori printre ei cu grijă. Am oprit-o cu câţiva metri înainte de a intra pe Strada Lumânărarilor.

— Evie…

Ea mă privi de jos în sus, fierbând.

— Când am putea…

— Nu ştiu.

— Hai să ne întâlnim aici diseară.

La auzul propunerii mele zâmbi, un zâmbet strâmb cum mai văzusem la ea o dată.

— Nu, zău?

— Atunci mâine.

— De unde să ştiu?

— Mâine, după programul de operaţii. Seara.

— Vrei să pariem, domnule Isteţilă?

Am apucat-o cu fermitate de umeri.

— Mâine seară, după ce termini programul la sala de operaţii. Am să te aştept. O să facem din nou…

Ea nu spuse nimic, ci doar îmi privea sumbru, cu un aer absent, pieptul.

— Eşti de acord, Evie? Eşti de acord?

Se încovoie puţin sub mâinile mele.

Am privit-o cum porneşte, în ritmul ei obişnuit, pe lângă casa parohială şi locuinţe, îndreptându-se spre Cartierul Lumânărarilor. Eu am rămas pe loc, cuprins de mândria victoriei, savurând vederea pletelor ei, rotunjirea şezutului şi micile mişcări ale braţelor delicate. M-am dus acasă, unde mă aştepta muzica. Multă, multă muzică, cu atât mai puternică cu cât nu o auzeam decât eu. Tata m-a întâmpinat plin de îngrijorare, o îngrijorare la fel de înfricoşătoare ca mânia făţişă. Nimeni n-a pomenit vreo vorbă despre panoul crăpat al pianului. Mama considera că ar trebui să mă simt ruşinat, dar dincolo de asta nutrea o teamă ascunsă cu atâta disperare pentru sănătatea mea mintală încât pentru mine, unul, era cât se poate de evidentă. Tata mi-a examinat mina, mi-a pictat cu iod tăieturile şi mi-a administrat un medicament de *desferecat*. Mi-am cerut iertare de mai multe ori, desigur, spunând că nu ştiu ce m-a apucat. Că am să repar pianul sau am să plătesc reparaţia lui cumva, când am să pot. Că n-am să-i mai supăr din nou şi că, da, mă simt perfect *calm*. Şi încă o dată, îmi pare nespus de rău. Dar, de fapt, nimic din toate astea nu mă atingea: nici panoul spart al pianului, nici îngrijorarea adâncă a tatii. Nici măcar lacrimile mamei.

Când m-am dus la culcare în seara aceea, mâna stângă-mi pulsa şi zvâcnea. Am scos-o afară de sub

aşternut ca să se răcorească şi-apoi, negăsind astfel prea mare alinare, mi-am proptit antebraţul pe pernă, aşa încât mâna rămânea în aer deasupra capului şi afluxul de sânge se diminuă cât de cât. Era extraordinar cât de diferită devenise viaţa. Chiar dacă gândul la Imogen îmi producea, ca de obicei, o strângere de inimă, era una mai puţin puternică – o strângere de inimă amortizată. Peste ea suprapuneam amintirea unui trup alb, aromitor. Mă trezeam dorindu-mi lucruri ciudate, dorindu-mi ca Imogen să ştie că *am avut-o* pe Evie, să vadă (dar ştia, fireşte) cât era de frumoasă fenomenul nostru local, bucăţica fierbinte prin intermediul căreia îmi dobândisem calmul profund. M-am trezit imaginându-mi târguşorul Stilboume, cu domnii de la colegiu spre est, grădarii spre vest, o întindere împădurită, sexy, fierbinte spre sud şi râpa desfrunzită spre nord. Între Cartierul Lumânărarilor şi Podul Vechi – o linie argintie, un traseu sigur, patrulat; dar Robert cu motocicleta lui încălcase această linie pe calea aleilor dosnice. Iar eu, linia chiar mai sigură între Cartierul Lumânărarilor şi bisericuţa de lemn ridicolă. Reuşisem, cum zice expresia încetăţenită, să-l fac de râs pe sergentul Babbacombe. Mi-era niţel cam nebuloasă chestia cu făcutul de râs, dar părea expresia potrivită. Mai presus de toate mă întorceam cu gândul la trupul ei, savurându-l din nou amănunţit. Acum ştiam amănuntele. Am început să plănuiesc noi triumfuri. Mâine, cu graţie şi uşurinţă nepăsătoare, am să ţes un şirag de sărutări de la o ţâţă rozalie la cealaltă, râzând şi bucurându-mă de fiorii şi tremurul celei pe care o posedam. Am adormit după ivirea zorilor, cu mâna pulsând deasupra capului şi capul plin de feminitate albă.

Ziua următoare începuse deja să se târâie la vremea micului dejun – se întindea în faţa mea cu o lungime insuportabilă. Era foarte cald, foarte senin şi nu-mi venea nicio idee cum să-mi petrec timpul de aşteptare. Părinţii mei continuau să fie gravi şi anxioşi, aşa că, pentru a-mi răscumpăra greşeala, m-am purtat cât de atent am putut, ajutând la strânsul şi spălatul vaselor. Am întrebat ce-aş

mai putea face, cumpărăturile poate, dar mama mi-a respins oferta. Când m-am dus în farmacie şi l-am întrebat pe tata dacă ar vrea să merg să livrez medicamente, lucru pe care nu-l mai făcusem de ani buni, se mulţumi să clatine din cap. Nu puteam să ies la plimbare, fiindcă doctoria pentru „desferecat" se dovedise atât de eficientă şi de puternică încât cea mai mare parte a zilei a trebuit să rămân pe lângă casă. Din cauza mâinii umflate nu puteam nici să cânt la pian. Tata scosese panoul frontal şi-l pusese în farmacie, sprijinit de perete, ca să-l poată drege când va avea timp; când m-am aşezat pe scaunul pianului am văzut în faţă nu partitura, ci mecanismele acelea complicate. Însă nu-mi păsa şi nici nu ardeam de nerăbdare să cânt. M-am mulţumit să încerc cu mâna dreaptă o gamă cromatică de care eram mândru pentru că cerea o rapiditate extremă. Pianul nu părea să fi suferit prea mult. Sau, mai bine zis, ultima lovitură nu reprezentase decât o vătămare în plus pentru instrumentul deja ostenit şi zdruncinat, ca un boxer profesionist la sfârşit de carieră. Chiar şi clapele păreau a avea zâmbetul îngălbenit, cadaveric al unuia hotărât cu orice preţ să vadă partea nostimă a propriei stări jalnice şi să meargă înainte până la ultima suflare.

Programul de operaţii nu se încheiase încă la ceasul la care am început să patrulez pe Strada Lumânărarilor, dar eram nerăbdător. Am trecut de-a lungul gardului viu de veronică tuns cu grijă, m-am sprijinit o vreme de zidul înalt care mărginea fundul grădinii noastre. M-am uitat în sus spre panta râpei, cu nenumăratele tunele săpate de iepuri, cu tufele de anin şi, dincolo de ele, pâlcul meu de copaci sexy de pe culme. Am auzit orologiul bisericii anunţând ora exactă şi inima a început să-mi bubuie la gândul că Evie a părăsit sala de operaţii. Dar Evie nu apăru. Aşteptam tot mai enervat; m-am dus chiar până aproape de Cartierul Lumânărarilor, dar n-am văzut nici urmă de Evie. Patrulam încoace şi-ncolo pe cărarea mea argintată şi nu puteam s-o abandonez; treptat am înţeles că sunt blocat acolo şi că, dacă va fi necesar, voi rămâne pe loc până la înstăpânirea deplină a întunericului, ba

chiar toată noaptea la nevoie – voi rămâne cât timp va mai exista cea mai palidă speranţă…

Chiar pe când începeam să-mi spun că speranţa e într-adevăr palidă, am văzut-o venind. Era din nou fenomenul local, şi era mai radioasă ca oricând. Păşea şi zâmbea cu gura deschisă. Era bucuroasă şi emoţionată văzându-mă, căci, când am ridicat mâna s-o salut, a râs, şi-a aruncat pletele pe spate şi a făcut un pas-doi în fugă. Veni însoţită de mireasma ei.

— Salut, Evie! Ai întârziat mult.

— Am fost la lecţie.

— Lecţie?

— Ştii tu. Secretariat.

— A, bătrânul Wilmot…

Evie chicoti şi o apucă nesilită pe poteca îngustă care ducea spre desişul nostru. Aruncă o privire („flacără” s-ar potrivi mai bine) peste umăr; am urmat-o îndeaproape.

— Steno. Stenografie.

— Cum scrii „pneumonie”?

Evie râse tare şi-o rupse la fugă cu pasul ei de fetişcană până când înclinaţia potecii o opri.

— Nimic de felul ăsta!

Copacii scunzi se îndesiră tot mai mult. Un firicel de aer se strecură printre frunzele aflate între rochia ei şi mine şi-un nor de parfum de caprifoi ne învălui pe amândoi. Mergeam pe urmele ei, la mică distanţă.

— Cum adică „nimic de felul ăsta”?

— Nu chestii medicale. Ştii…

Râse din nou.

— Căpitanul alege o carte la întâmplare.

Rugii de mure ne încetineau mersul. Nasul meu se afla la foarte puţini centimetri distanţă de pletele ei. Nu ştiam dacă ceea ce miros sunt ademenirile amestecate ale verii mustind în arbuştii care acum se întâlneau deasupra capetelor noastre sau mireasma trupului ei. Indiferent dacă-i puteam simţi sau nu mirosul, îi puteam vedea mişcările trupului sub bumbacul subţire, alb cu albastru. Propriul meu trup se deşteptă. Am prins-o de braţ, am

răsucit-o şi-am sărutat-o apăsat. Ea – şi desprinse gura, râzând.

— Nu, nu, nu!

Mă împinse râzând, strălucind şi emanând miresme, se feri şi pomi mai departe pe potecă în sus.

— Zicea că va trebui să-mi dea bătaie dacă nu fac progrese! Mă cuprinse un râs nebun imaginându-mi-l pe căpitanul

Wilmot cum se ridică anevoie din căruciorul electric, cu un rânjet de lup.

— Dacă o să te poată prinde… „Baioneta la armă!”

— Mi-a zis că i-ar plăcea.

— Pervers bătrân! Ar trebui să-i spui lui taică-tău.

Evie râse şi ea, dar pe o notă mai stridentă. Poteca ne scoase în pâlcul de copaci. Am dat s-o înşfac, dar Evie, încă râzând, o zbughi femeieşte în tufe.

— Evie, unde eşti?

Tăcere, cu excepţia zgomotelor oraşului venite din valea de la picioarele noastre. Bâjbâind printre tufişuri, am descoperit-o: mă aştepta, îmbujorată şi strălucitoare. Am cuprins-o în braţe, dar ea m-a împins cu ambele mâini.

— Nu! Nu! Nu!

Dinspre oraş veni, limpede, zăngănitul unui clopot de bronz şi un răcnet strident:

— Basculta-aaţi, basculta-aaţi, basculta-aaţi!

Evie îşi ţinu respiraţia. Sub ochii mei, două proeminenţe ca doi bumbi împunseră pânza subţire care-i acoperea sânii. Se lipi de mine, cu ochii închişi, făcând mişcări dezordonate cu mâinile.

— Ia-mă, Olly! Acum! Ia-mă!

Şi un minut mai târziu, lungită între flori, cu rochia de bumbac ridicată, ochii lucind ca de friguri, chipul contorsionat, transfigurat, fără mimica râsului:

— Fă să mă doară, Olly! Fă să mă doară…

Nu ştiam cum s-o fac s-o doară. Angajat în ritmul grăbit, potrivit cu nerăbdarea mea de puştan, m-am trezit pierdut între unduielile, contractările şi destinderile trupului ei. Nu era de acord cu un ritm rapid, numai cu

unduirea prelungă, profundă a oceanului, în care bărbatul, băiatul cu care împărţea îmbrăţişarea devenea un obiect, nimic mai mult. În unduirea asta profundă a unei femei aparent lipsită de oase, întoarse capul într-o parte, cu ochii închişi, fruntea încruntată – un fel de călătorie chinuită, concentrată asupra atingerii unui loc îndepărtat, întunecat, chinuitor şi răutăcios. Simţeam că sunt o barcă mică în largul mării, iar marea însăşi un obiect intim care gemea, plin de dispreţ şi dezgust, un obiect pentru care partenerul era necesar, dar nu şi bine venit. Nu mai aveam control; barca-mi era copleşită de valuri, controlată brusc de ele, îndreptată spre stânca de unde se înălţa un ţipăt puternic, chinuit; valurile spumegânde mă purtau, naufragiat…

Copacii încetară să se mai mişte. Singurul lucru care mai părea să facă zgomot era inima mea. Florile erau nemişcate şi depărtate, desenate parcă. M-am desprins de ea repede şi m-am lungit cu faţa îngropată în frunze moarte. O presimţire rece începea să prindă rădăcini în mine şi să se transforme încet în ceva mai rău. Am auzit-o că se ridică împleticit în picioare şi-şi face de lucru cu rochia. M-am ridicat cu efort în genunchi şi-am privit-o fix, însă ea mă ignora. Se întoarse către potecă, dar am dat fuga şi m-am aşezat în calea ei.

— Evie!

Ţâşni în lateral printre tufe; m-am dus după ea şi-am prins-o de braţ.

— Naiba să te ia, Evie!

Ne trezirăm faţă-n faţă, eu strigând şi ea ţipând că a cui era vina şi de ce şi cum, de parcă făcând zgomot puteam amâna un moment oarecare. Apoi, la fel de brusc cum începuserăm, am tăcut din nou, iar faptul ireparabil s-a făcut simţit ca o ameninţare rece, tăcută.

Evie se întoarse cu spatele, croindu-şi drum printre copaci spre culmea râpei ca şi cum n-ar fi avut destul aer. Am urmat-o, străduindu-mă, în mod absurd, să fac cât mai puţin zgomot cu putinţă. Mi-am dres vocea şi-am şoptit:

— Crezi că o să ai un…

Ea se scutură iritată şi netezi nişte cute orizontale de pe rochie cu o violenţă deloc necesară.

— De unde naiba să ştiu?

— Credeam…

— Ei bine, n-ai decât să aştepţi ca să afli, ca şi mine, nu? Se uită la mine cu zâmbetul ei neplăcut, strâmb.

— Ai crezut că o să capeţi ceva fără să plăteşti nimic, nu? Am pironit-o şi eu cu privirea, cu maxilarele încleştate, detestând întreaga spiţă femeiască. De parcă ar fi putut să citească ce se întâmplă în capul meu, ea – mi spuse printre dinţi:

— Urăsc bărbaţii.

Dinspre vale veni un sunet vag, ca de clopoţel de bronz. Ne-am întors amândoi să ne uităm. Sergentul Babbacombe ajunsese la a doua oprire de pe traseul său. îl vedeam printre anini, un punctuleţ roş-albastru pe ridicătura de la Podul Vechi. Evie îşi întoarse privirea de la el. Stătea în faţa mea, un pic la dreapta, cu braţele încrucişate la piept, picioarele depărtate, capul căzut pe-o parte. Nu mai era un fenomen local. Atitudinea o făcea să semene cu o spălătoreasă. Cercetă încet oraşul cu privirea, de la biserică până la pod, de la Strada Lumânărarilor până la cealaltă culme împădurită. Când, în cele din urmă, vorbi, o făcu cu vocea necultivată tipică mahalalei Lumânărarilor, cea cu copii în zdrenţe, o voce aspră şi plină de amărăciune:

— Şi urăsc târgul ăsta… îl urăsc! îl urăsc! îl urăsc! M-am uitat în jos, dincolo de nenumăratele vizuini maronii de iepure, de-a lungul pantei verzi, spre oraş. Am examinat zidul înalt care mărginea fundul grădinii noastre, peticul de iarbă, fereastra de la baie. Am privit dincolo de acoperiş spre casa domnişoarei Dawlish, am auzit claxonul nepăsător al unei maşini. Acolo, jos, avea să fie măsurată gravitatea delictului meu. M-am tras înapoi sub anini. Evie se întoarse spre mine cu un surâs batjocoritor.

— Nu te teme. Nimeni nu te poate recunoaşte de la distanţa asta.

— Evie… ce-o să facem?

— Nu putem face nimic.

— N-ai putea…

Aveam cunoştinţe extrem de vagi despre factorii biologici implicaţi şi niciun fel de resurse care să-mi poată fi de folos în situaţia dată. Am început să fluier încetişor, cu regret şi mi-am dat la o parte şuviţele de păr căzute pe ochi.

— Când ai să ştii?

— Lunea sau marţea viitoare. Poate.

Se întoarse cu spatele la oraş şi pomi spre potecă, printre arbuşti. Am urmat-o; niciunul din noi nu spuse nimic. Seara era foarte luminoasă şi caldă încă. Poate imaginea spinării ei, atât de micuţe şi de neajutorate, imaginea braţelor goale atât de lipsite de vlagă a fost aceea care m-a izbit şi m-a făcut să înţeleg ce lucru îngrozitor însemna să fii fată.

— Evie…

Se opri, dar nu se întoarse să mă privească.

— Nu mai fi tristă. Poate să nu se întâmple.

Ea scoase un fel de hohot de plâns şi-o rupse la fugă pe potecă în jos. Am urmat-o cu un pas mai domol, întrebându-mă ce să fac. Când am ieşit în Strada Lumânărarilor, ea era la treizeci de metri în faţa mea şi se îndrepta spre casă. Mergea din nou cu pasul ei obişnuit, calm şi sigur.

M-am dus spre casă, cuprins de ruşine la vederea ei şi enervat de primejdia care mă pândea. Mi-am amintit de Oxford cu o tresărire al naibii de dureroasă. Dacă Evie urma să aibă un copil, adio Oxford. Auzeam parcă aievea şoaptele şi râsetele ieşind chiar din cărămizi şi mortar. A lăsat şcoala la optsprezece ani ca să se-nsoare. Nevoit. În caz contrar, ar fi fost „şapte şilingi şi şase pence pe săptămână” – pensie alimentară. Ştiam ce înseamnă şapte şilingi şi şase pence. Era una din expresiile noastre deocheate, la fel ca „lunar”, „nouă luni” şi încă altele cât să-ncapă într-un dicţionar.

„Ar putea să nu se întâmple”.

Apoi m-a izbit, cu o forţă teribilă, gândul la părinţii

mei. Tata – atât de bun, încet şi serios, mama – muşcător-ironică, dar atât de grijulie cu mine, atât de mândră de mine… vestea i-ar ucide. Să se înrudească, fie şi numai prin căsătorie, cu *sergentul Babbacombe*! Vedeam cum universul lor social, aflat într-un echilibru extrem de fragil, păstrat cu mare, mare grijă, apărat cu ferocitate, se prăbuşeşte. I-aş trage după mine în jos, mereu mai jos, puţin câte puţin, până în punctul de unde e imposibil să te mai ridici, dar oricând e foarte uşor să cazi… Da. I-aş ucide.

Am încercat să urc tiptil la etaj, dar fără folos.

— Oliver! Tu eşti, dragă?

— Da, mamă.

— Grăbeşte-te şi hai la cină.

Am intrat în sufragerie. Şedeau la masă amândoi. M-am uitat la şunca rece. Uitasem de existenţa hranei şi nu-mi trebuia nicio îmbucătură.

— Sar peste cină.

— Prostii! replică mama strălucind toată. Un flăcău în creştere, cum eşti tu! Stai jos, aşa, eşti un băiat cuminte. În plus, tata are ceva să-ţi spună.

M-am aşezat supus şi m-am holbat la feliile de şuncă din farfuria ce-mi stătea dinainte.

— Tată, ce mai aştepţi? Spune-i!

Tata termină de mestecat cu un aer meditativ, capetele mustăţilor lui cenuşii, lungi ca de focă, mişcându-se încet în sus şi-n jos. Apoi îşi întoarse încet capul chel în direcţia mea.

— E vorba de pian, Olly.

— Am spus că-mi pare rău.

— Cu asta am încheiat! zise mama râzând veselă. Am încheiat definitiv. De-a binelea, gata. Ascultă!

— Ne-am gândit. Reparaţia va dura mult. Va trebui să se întărească cleiul şi aşa mai departe. Dar mâna aceea o să te ţină oricum la distanţă de pian mai multe săptămâni, cred…

— *Haide*, tată, spune! Mereu eşti aşa de încet!

— Ştii, încă nu ţi-am făcut un cadou cum se cuvine

pentru că ai muncit din greu. Aşa că ne-am gândit, maică-ta şi cu mine, să ducem pianul la Barchester şi să-l dăm la recondiţionat. Aşa rezolvăm două lucruri dintr-odată. Fireşte, bani prea mulţi nu sunt, nu-i aşa, mamă?

— Niciodată nu-s prea mulţi bani, aşa-s banii!

— Dar am făcut nişte socoteli şi *cred* că putem numai bine să…

— Şi dacă ţi se vindecă mâna în timpul ăsta, Oliver, poţi reîncepe să cânţi la vioară – cântai aşa de frumos înainte să-ţi ia pianul minţile!

— Apoi, când te vei întoarce de la Oxford în vacanţe, vei avea un instrument cum se cuvine.

Tata îşi îndreptă atenţia din nou spre farfurie şi continuă să mănânce.

— Fireşte, n-o să fie un pian ca la BBC, spuse mama.

— Dar va fi într-o stare mai bună, interveni tata. Restauratorii pot face o mulţime de lucruri. În definitiv, nu-i un pian cu structura din lemn. Structurile din lemn se deteriorează întotdeauna. Nici nu ştiu de ce se mai folosesc.

— Poate că au să reuşească să albească iar clapele.

— Structurile din lemn se deteriorează întotdeauna. Clima-i de vină.

— N-avem nevoie de sfeşnice. Le pot scoate.

— Structura de fier îi conferă o tensiune egală. Al nostru are structura din fier.

— Dragă, ce-i cu tine? Haide, haide! Totul e uitat şi dat la spate!

— Ţine-ţi firea, bătrâne fiu!

— E Sângele, tată.

— Arată-ne limba, fiule.

— Nu-l bate la cap. Mănâncă nişte şuncă, Oliver. O să-ţi facă bine.

Tata se ridică de la masă cu gesturi măsurate şi se duse în farmacie.

— Of, miorlăit mare ce eşti! spuse mama cu blândeţe. Ştiu cum e, dragă. E greu să creşti, chiar şi pentru un băiat. Sângele, înţelegi. Totul se pune în mişcare. Acuma

mănâncă-ţi şunca şi o să te simţi mult, mult mai bine. Ah, era să uit... Olly, o să fii surprins. Suntem cu adevărat foarte mândri de tine, dragul meu, să ştii, doar că n-ar fi bine să ţi-o spunem tot timpul. Poftim muştarul.

Tata se întoarse în tăcere şi puse lângă farfuria mea un păhărel. În el era o nouă doză de doctorie pentru „desferecat".

Zilele se târau. Doamna Babbacombe continua să-mi adreseze de la orice distanţă mai mică de cincizeci de metri mica plecăciune laterală a capului însoţită de zâmbetu-i strălucitor. Evie nu se mai plimba pe traseul patrulat. Când aşteptam în Strada Lumânărarilor, o făceam cu tot mai puţină speranţă. O auzeam bătând la maşină în sala de primire şi uneori o vedeam grăbindu-se spre casă după programul de operaţii, dar asta era tot. Evie mă evita. Veni şi ziua de luni, apoi marţi şi miercuri, iar ea tot nu dădea niciun semn de viaţă. Trecusem de la groază la o stare de îngrijorare continuă, în visele mele se strecurase o spaimă nouă, mereu aceeaşi. Visam că mă plimb prin Stilboume, dar condamnat la moarte. Erau şi părinţii mei în vis – ba mai mult, erau toţi oamenii din Stilboume şi toţi aprobau condamnarea la moarte, întrucât delictul meu, care în vis rămânea neclar, era de neiertat. Mă trezeam uşurat că a fost doar un vis şi-apoi îmi aduceam aminte de Evie.

O săptămână mai târziu am văzut-o pe Evie din nou, dar n-am vorbit. Eram în baie şi-am zărit-o mergând cu doctorul Jones, uscăţivul partener al doctorului Ewan, plimbându-se amândoi încoace şi-ncolo pe cea mai mare dintre cele două peluze ale familiei Ewan. Mai întâi am fixat-o cu privirea, îngrijorat, de parcă aş fi avut capacităţi radiografice, dar n-am reuşit să identific nimic diferit la ea. Ba din contra: era parcă mai „aceeaşi" decât înainte. Îşi mişca trupul numai de la genunchi în jos; genele-i zburlite, indisciplinate fluturau, gura-i era deschisă, cu buzele zâmbind misterios. Mă simţeam în acelaşi timp indignat şi uşurat. Desigur că o fată în starea ei – dacă era în starea aceea... Dar uscăţivul doctor Jones se comporta bizar.

Avea mâinile încleştate la spatele trupului slăbănog. Îşi ferea genunchii ca să n-o atingă cumva pe Evie, se uita într-o parte şi râdea. Mi-am spus că n-arată deloc a doctor, ci mai degrabă ca un bătrân caraghios – patruzeci de ani bătuţi pe muchie.

Apoi mi-am amintit că, indiferent de aspectul lui exterior, era totuşi medic şi ştiam pentru ce se duc fetele la medic. M-am uitat cum dispare în casă fericita pereche de parcă aş fi privit două gorgone. Un lucru era limpede: trebuia s-o văd. Însă n-aveam niciun motiv să intru în sala de primire. Cu excepţia unei probleme medicale evidente, cum ar fi un braţ rupt sau o urticarie, orice altă problemă de sănătate aş fi avut, tata ar fi tratat-o cu încă o porţie de doctorie pentru „desferecat” – sau poate, având în vedere succesul deplin al ultimelor două doze, o doctorie pentru „ferecat”. Până şi mâna stângă mi se vindecase şi-şi recăpătase flexibilitatea, de parcă spargerea panoului frontal de la pian nu fusese decât un *fortissimo* excentric într-o zi de lucru obişnuită. Melancolic şi neliniştit, m-am cercetat cu grijă şi-am descoperit că-s sănătos. În privinţa asta nicio îndoială. În plus, nutream pentru medici o veneraţie ciudată, ţinând cont cât de aproape de ei trăiam; simţeam şi o teamă iraţională faţă de testele lor, de parcă ar fi fost posibil ca doctorul Ewan să-mi privească Proba recoltată şi apoi să anunţe că sunt un fericit viitor tată. Trebuia s-o văd pe Evie, aşa că mi-am adunat curajul ca s-o fac la modul îndrăzneţ. M-am dus şi-am luat o carte de pe raftul de lângă patul meu, am coborât scările şi-am intrat direct în farmacie. Tata studia o reţetă prin ochelari.

— O carte pentru domnişoara Babbacombe, am spus nonşalant. Mi-am zis să i-o duc. M-ar scuti să mai…

N-ar fi trebuit să-mi fac griji, căci tata continua să studieze reţeta şi să mormăie fără să mă observe, întinzând mâna după o spatulă. Am traversat coridorul şi-am deschis uşa sălii de primire. Doctorul Jones sări de lângă Evie de parcă fata l-ar fi împuns cu o seringă. Se holbă la mine; lângă gură avea o urmă minusculă de ruj. Spuse cu un fel de uşurare:

— Ah, tu erai!

Apoi uşa de la intrare se deschise zgomotos şi trupeşa doamnă Dance intră înăuntru jelind cât de tare îi permiteau kilogramele şi răsuflarea întretăiată. În braţele ei se afla micul Duggie; era roşu la faţă şi se zvârcolea. Doctorul Jones îşi schimbă numaidecât atitudinea şi îşi recâştigă stăpânirea de sine.

— Calmaţi-vă, doamnă Dance! Daţi-mi mie copilul. Domnişoară Babbacombe, am nevoie de dumneata.

Se îngrămădiră toţi patru – sau cinci – spre sala de operaţii. Eu am rămas lângă uşă, ţinând în mână exemplarul din cartea doamnei Sitwell, *Comedia bucolică*. M-am întors, frământat în continuare de nesiguranţă – aşteptam un copil sau nu? – şi-am reintrat în farmacie, unde tatăl meu cel tăcut era absorbit de propriile-i mişcări lente şi nemaipomenit de sigure.

Aşa că am recurs iar la pândă, tras cu ochiul şi patrulat; oricât mă ispitea mama în fel şi chip să mănânc, n-aveam pic de poftă de mâncare. O vreme am stat mohorât lângă zidul din fundul grădinii lui Ewan, în Strada Lumânărarilor. Ba chiar am dat târcoale bisericuţei de lemn, căci mă gândisem că s-ar putea să aibă loc liturghia aceea care se ţinea „de câte ori era cu putinţă”, dar locul era tăcut şi oblonit. Am mers în cealaltă direcţie, pe lângă fundul grădinii casei parohiale şi pe lângă căsuţele cu gard viu de veronică până când am ajuns să văd destul de bine chiar mahalaua Lumânărarilor. Am rămas pe-acolo o vreme, sperând s-o văd că iese din casă. În cele din urmă m-am întors, enervat şi cu totul lipsit de speranţă şi m-am rezemat de zidul din cărămidă aspră ce împrejmuia reşedinţa Ewan. Mai întâi am zărit o fustă fluturând la colţul depărtat. Am recunoscut-o într-o clipă drept rochia de bumbac a lui Evie, albă, presărată cu mici bucheţele de flori de un albastru deschis. M-am dezlipit de zid dintr-un salt şi-am pornit repede spre ea. Evie nu mergea cu pasu-i obişnuit, ci la fel de repede ca mine, cu pletele pe spate, rochia lipită de sâni şi coapse, un genunchi trecând pe lângă celălalt. M-am dus drept la ea şi-am înşfăcat-o de

ambele braţe.

— Evie, spune-mi!

Ea mă privi morocănoasă, de parcă i-aş fi fost duşman. Era fardată din belşug şi cu atenţie. Genele-i zburlite fuseseră îngrijite, apoi lipite între ele cu ceva negru, aşa că acum aveau consistenţa unor foiţe de metal. În jurul ochilor îşi dăduse cu o chestie albastră, iar buzele-i erau atât de atent vopsite încât păreau decupate din hârtie roşu aprins.

— Dă-mi drumul, tinere Olly. Nu mă mai întâlnesc cu tine. S-a smucit din strânsoare, dar nu s-a putut elibera. Am întrebat-o într-o şoaptă imperioasă:

— O să ai un copil?

— Ah, asta-i!

Am scuturat-o.

— Un copil! O să…

Se eliberă şi rămase în faţa mea, cu o atitudine plină de venin.

— Ai vrea să ştii, aşa-i?

— Trebuie să ştiu!

Ea clătină iritată din cap şi dădu să treacă pe lângă mine. Mi-am întins braţele ca s-o opresc. Ea încercă să se strecoare pe sub ele, apoi, văzând că nu-i reuşeşte, o luă la fugă în susul potecii care ducea spre pâlcul de copaci. Văzând unde se află, se întoarse, dar eu blocam capătul cărării. Porni pe cărare, grăbită să se îndepărteze de mine, dar am urmat-o îndeaproape. Am apucat-o de braţul gol şi-am întors-o cu faţa la mine.

— Evie!

Ea întoarse capul spre gardul viu şi scuipă ceva.

— Uite, Evie… ce-i cu tine?

Se îndreptă şi mă privi pe sub foiţele negre, clincănitoare:

— Am înghiţit o muscă.

— O dată pentru totdeauna: o să ai un copil?

— Nu, n-o să am. De parcă, dacă aş fi avut, ţi-ar fi păsat cât negru sub unghie. Ţie sau oricui altcuiva.

— Slavă Domnului!

Ea mă imită cu duritate:

— Slavă Domnului, slavă Domnului, slavă Domnului!

Porni în susul cărării cu un mers împiedicat, dând la o parte crengile fără să-i pese de urzici, doar plecând capul şi ocolind tufele. Am mers după ea. În inima mea pătrunsese o mare bucurie, o pace adâncă. Am iuţit pasul şi eram la numai un metru în spatele ei când s-a împiedicat; avea dintr-odată mişcări lipsite de vlagă, spasmodice. A început să vorbească repezit, cu cuvinte la fel de spasmodice ca şi mişcările:

— Nu ţi-ar păsa dacă aş muri. Nimănui nu i-ar păsa. Doar asta vrei, doar trupul meu blestemat, nu pe mine. Nimeni nu mă vrea pe mine, doar trupul meu blestemat. Şi eu sunt blestemată, şi tu eşti blestemat, cu scula ta, şi cu isteţimea ta, şi cu chimia ta… doar trupul meu blestemat…

Am răzbit în râpa însorită. Râzând, căci mă simţeam bucuros şi liber, am răsucit-o iar spre mine, dorind să-mi împărtăşesc trăirile cu ea, să le împărtăşesc cu toată lumea. I-am cuprins cu un braţ spatele, simţindu-i sânii rotunzi lipiţi de mine, şi i-am ridicat obrazul cu mâna ca să i-l sărut. Ea făcu o strâmbătură, întoarse capul într-o parte şi scuipă ca o pisică.

— Haide, Evie scumpo! înveseleşte-te! înveseleşte-te, tânără Babbacombe!

Drept răspuns, ea mi se prăbuşi în braţe, cu mâinile pe umerii mei şi cu capul sprijinit dintr-o parte pe pieptul meu. Vorbea şi plângea şi-şi trăgea nasul.

— Nu m-ai iubit niciodată, nimeni nu m-a iubit cu adevărat. Eu am vrut să fiu iubită, am vrut să fie cineva bun cu mine… am vrut…

Voia tandreţe. La fel şi eu, dar nu de la ea. Evie nu avea loc în fanteziile-mi elevate, în adorare şi gelozie disperată. Ea era ceva accesibil. Am aşteptat zâmbind ca rafalele furtunoase de fulgere şi ploaie văratică să se depărteze, aşa încât să putem vorbi din nou raţional. În definitiv, era fată – o creatură ciudată, folositoare, aţâţătoare. Într-adevăr, după o vreme smiorcăitul s-a oprit. Mă aşteptam la un zâmbet misterios, furişat, uşor glumeţ,

dar ea se desprinse încetişor de lângă mine şi-şi scutură pletele. Mergând încet, trecu prin desiş până ajunse la tufele de anin de sub care începeau vizuinile de iepure, ştergându-se la ochi şi la nas cu o batistă minusculă. Se trânti pe jos, la umbră, se sprijini într-un cot şi privi mohorâtă spre târguşorul Stilboume în rama lui de frunze. Câteva clipe mai târziu am venit şi-am îngenuncheat aproape, în spatele ei, voios ca o albină lângă o floare. I-am mângâiat braţul gol, dar ea mi-a alungat mâna de parcă ar fi fost o muscă. Râzând, i-am ridicat fusta cu un gest rabelaisian şi, chicotind, am prins în mână banda elastică a chiloţilor. S-a smuls de lângă mine când mi-a simţit mâna şi chiloţii i-au coborât până la genunchi. I-a ridicat la loc cu o mişcare convulsivă, parcă spasmodică, apoi m-a privit fix peste umăr; machiajul ei părea lipit pe un chip alb, mort.

Pentru a memora unele lucruri nu-i nevoie de studiu, de învăţare, de repetiţie. Se imprimă pe retină ca o arsură şi pot fi examinate oricând după aceea, cu toată precizia detaliului. În plus, stă în firea acestor lucruri (căci nu putem nici măcar să avem un gând fără a lăsa o urmă undeva, în cosmos) să-ţi apară laolaltă cu propria lor interpretare imposibil de evitat. Cum stăteam îngenuncheat acolo, privind-o pe Evie şi văzând-o nu pe ea, ci numai cele descoperite atunci, piesele se potriviră fiecare la locul ei cu un fel de inevitabilitate firească.

Căpitanul Wilmot cu rânjetul lui de lup şi grămada de şrapnele rămasă în corp! Baioneta la armă! Căpitanul Wilmot, vecinul cel amabil, vânând fantoma tinereţii care-i fusese spulberată, un profesor disperat de devotat faţă de o elevă talentată!

Vedeam limpede: îngenunchease în faţa lui, iar el, aşezat poate pe un scaun obişnuit, întinsese mâna pe deasupra capului ei plecat şi lovise cu palma dreaptă, lăsând acele dungi roşietice care ritmau cu ridicarea unor talazuri blânde, lungi ale oceanului; iar mai apoi, obosind (căci nu era puternic acest gargui frânt, cu fire ascunsă) lovise mai slab, cu mâna stângă, dungile lăsate mai

devreme.

N-am habar cât timp am fixat-o cu privirea fără s-o văd, nemişcat şi tăcut ca şi ea. Aveam optsprezece ani, la fel şi ea. Cred că primul sunet pe care l-am scos a fost un fel de râs, un râs de perplexitate totală. Apoi am putut s-o văd din nou: ochi şi buze lipite pe o faţă albă. Dincolo de ea, jos, înceţoşat, târguşorul Stilboume. Am râs din nou, depăşit de situaţie, simţindu-mă pierdut, de parcă aş fi ajuns – eu sau altcinevala o falie, un regat al nimicului unde regulile erau nu necunoscute, ci cu totul inexistente. O felie de viaţă.

Fixându-mă în continuare, privindu-mă din adâncul craniului pe sub foiţele negre neclintite, Evie ridică o mână spre păr şi scoase un râs care nu reuşi să-i repună în ordine trăsăturile feţei. Apoi tăcu, tot privindu-mă în ochi şi sângele-i năvăli în obraji. Nu era roşeaţă obişnuită, ci o inundaţie. Îi întindea pielea lucioasă, îi umfla şi imobiliza faţa, părea să-i ţină gura deschisă. Vorbi răguşit, pe ton de apărare, dar la fel de stânjenit precum roşise.

— Mi-era milă de el.

Mi-am luat ochii de la ea, privind spre oraş. Mai luminos datorită contrastului cu umbra de sub anini, arăta plin de culoare şi placid. Am privit zidul împrejmuitor al locuinţei noastre, fereastra de la baie, fereastra dispensarului, mica noastră grădină – şi în grădină mi-am văzut părinţii, stând unul lângă celălalt în picioare în iarbă. îl vedeam pe tata uitându-se la un strat de flori, în timp ce mama se apleca de mijloc în stilul ei activ şi smulgea câteva buruieni dintre flori. Erau prea departe ca să-i pot recunoaşte după altceva decât după împrejurimi şi mişcări, tata – o pată cenuşiu închisă, mama – o pată cenuşiu deschisă. Am avut dintr-odată un simţământ copleşitor de „acolo” şi „aici”, de lumi separate, ei şi fmogen curaţi în acea imagine plină de culoare, iar aici, acest obiect pe pământul mirosind a descompunere, cu oase obosite şi cruzime înnăscută – haznaua vieţii.

Obiectul continua să mă privească; chipul îi redevenise alb. Eram atât de neclintiţi şi de tăcuţi încât o

mierlă veni ciugulind pe pământ. Avea numai un picior şi se descurca foarte bine, ducând coada într-o parte cu mişcări zvâcnite ca să-şi păstreze echilibrul.

Evie se ridică în genunchi şi mierla îşi luă zborul şi dispăru.

— Olly…

— Da?

— N-ai să…

— N-am să ce?

Se lăsă în jos îndoind braţele şi privi în pământ. Ridică ochii din nou, muşcându-şi buza de jos, astfel că pe fiecare incisiv apăru o mică pată roşu-aprins.

— Am să fac orice. Orice vrei.

Inima-mi făcu un salt greoi şi carnea-mi fremătă. Cei doi, cele două pete cenuşii, erau acolo, iar ea era aici, obiectul necesar, indescriptibil al vieţii. Mi-am privit sclava curios.

— De cât timp? Vreau să zic… când a început?

— Când aveam cincisprezece ani…

Incredibil, un zâmbet stins apăru pe sub fard, pe obrajii ei albi, de parcă şi-ar fi amintit ceva care o intimida, dar plăcut.

— …când şi când.

Am întins mâna, dar ea a tresărit şi s-a ferit.

— Nu. Azi nu… nu… nu pot!

S-a ridicat în picioare cu grijă. I-am spus ferm:

— Atunci mâine, după operaţie. Te aştept. Aici sus.

Ea se scutură, îşi făcu curaj – şi redeveni Evie. Reuşi chiar să emane un pic de mireasmă şi să zâmbească într-o parte. Apoi o apucă pe o cărare printre tufe şi dispăru.

Am rămas în mijlocul vegetaţiei şi al mirosurilor şi-am privit îndelung spre Stilbourne, acea fotografie înrămată agăţată pe un perete oarecare.

*

În seara aceea, la cină, mama anunţă un plan:

— Poţi să-ţi iei singur ceaiul, tată, nu-i aşa? Pentru tine şi Olly? Sau poate Olly ar putea…

Tata ridică privirea.

— Ce? De ce? Când?

Ochelarii mamei scoaseră fulgere.

— Bravo! Niciunul din voi n-a auzit o vorbă din ce-am zis!

Tata, ruşinat, îşi luă o atitudine de maximă atenţie.

— Spune acum, mamă. Mă gândeam. Da. Despre ce era vorba?

— Iar gândurile *lui* sunt pe altă lume. Trebuie să spun…

— Despre ce era vorba, mamă?

— După cum *spuneam*, anunţă ea cu demnitate, mă duc în Barchester. Sâmbătă.

Tata îşi frecă ţeasta şi identifică mental unde era Barchester.

— A, da.

— Am să plec cu autobuzul de ora unu. Nunta e abia la trei.

— Nuntă?

Tata identifică noţiunea de nuntă.

— A cui nuntă?

Mama puse ceaşca pe masă cu un zdrăngănit. Era, în mod evident, o zi cu toane.

— A cui nuntă crezi? A Papei? A lui Imogen Grantley, fireşte!

După o vreme am reuşit să-i aud din nou. Mama încheia un discurs lung.

— Am să iau ceaiul la Cadena.

— Da, cred că e cel mai bun local.

— Ce ştii tu despre asta, tată? N-ai fost acolo niciodată! După aceea aş putea să merg la un film.

— Avem cinema în Stilbourne, mamă, spuse tata dornic să fie şi el de ajutor. Însă nu ştiu ce rulează.

— Sunt multe lucruri pe care nu le ştii, zise mama caustic. Unele dintre ele chiar sub nasul tău.

Tata încuviinţă împăciuitor.

— Ştiu. Poate că Oliver ar vrea…

— El!

Mama se referi la mine de parc-aş fi fost un obiect

demn de tot dispreţul, aflat undeva în Australia.

— El o să bată coclaurii ca de obicei, bag mâna-n foc! O vreme am tăcut toţi trei. O auzeam pe mama cum bate cu pantoful în piciorul mesei.

— Aşa că nu cer nici unuia dintre voi, stimaţi domni, să mă însoţească…

Bătaia din pantoi se opri. Mama făcu o pauză, apoi încheie fraza cu hotărâre posacă:

— …pentru că ştiu că n-ar ajuta la nimic.

Tata şi cu mine ne uitarăm în farfurie, amândoi tăcuţi, dar din motive diferite.

Chiar şi a doua zi la ora ceaiului, mama tot mai spumega, iar eu, având atâtea de ascuns, nutream gânduri neliniştite care se prefăcură brusc în presimţiri sumbre de-a binelea când ea rupse tăcerea:

— Tată, fata aceea a stat mult timp în farmacie!

— Da. Da, aşa este.

— Ei bine, sper că i-ai dat nişte sfaturi bune. E vremea să facă cineva lucrul ăsta!

Tata îşi şterse mustaţa cenuşie şi încuviinţă cu sobrietate. Din când în când, oamenii veneau la el să-i ceară sfatul. Asta se întâmpla, cred, fiindcă arăta a medic în mai mare măsură decât doctorul Ewan şi nici nu avea aura colosală dată de statutul regional al doctorului Ewan. Oamenii spuneau că tatii pot să-i *vorbească*, ceea ce era adevărat, căci el le răspundea rareori. Rumegând o idee până când reuşea să extragă şi ultima picătură de sevă din ea, tata părea să-i asculte în timp ce ei îşi descărcau sufletul. Asta le dădea impresia neclintită că e înţelept; într-adevăr, cum îi stătea în fire să fie bun, blând, metodic şi lent, se prea poate să fi fost şi înţelept. Datorită relaţiei mele speciale cu el, fiindu-i fiu, îmi venea greu să judec dacă într-adevăr aşa stau lucrurile.

— Şi ce voia, tată?

Latura mea cinică a triumfat o clipă în faţa presimţirilor negre şi l-am văzut pe tata cu ochii minţii cum îi oferă lui Evie nişte doctorie de „desferecat”. Dar tata privea ţintă ceainicul şi-şi ţuguia buzele.

— N-are o părere prea bună despre… oameni.

M-am întrebat dacă aş demonstra indiferenţă întrebând despre ce fată e vorba şi-am hotărât, cuminte, că-i mai bine să nu întreb. Dar mama strălucea şi încuviinţa din cap cu înţeles.

— Şi asta nu mă surprinde! Nu mă surprinde deloc!

— Fiare, zise tata. Toţi bărbaţii sunt nişte fiare. Aşa a spus.

— *Ca să vezi*! zise mama. La ce să te aştepţi de la o fată ca ea? Bărbaţii sunt ceea ce…

Am pufnit şi-am împroşcat cu ceai toată faţa de masă. Această criză de proporţii reduse a fost cât se poate de bine venită şi, după ce spinarea mea a primit pumnii de rigoare, am sperat să se schimbe subiectul. Dar ar fi trebuit să ştiu că mama, în această Toană anormal de prelungită, nu se va mulţumi cu o vorbă-două şi că tata va trebui să-i facă pe plac.

— Spune mai departe, tată. Ce i-ai răspuns?

Tata îşi şterse mustaţa, îşi trecu palma peste chelie, îşi potrivi ochelarii şi reîncepu să pironească ceainicul cu privirea. Am auzit cum piciorul mamei începe să bată nervos.

— I-am spus că nu-i chiar aşa.

Bătaia din picior continuă şi tata o auzi. Detalie:

— I-am spus că bărbaţii nu-s aşa. I-am spus că eu nu sunt aşa. I-am spus că Olly al nostru…

Bătaia din picior se opri. Tata clipi şi se uită într-o parte spre mine.

— Am spus că are defectele sale, desigur, multe, dar nu e o fiară.

Urmă o pauză. Mama îl privi ţintă în ochi şi-l întrebă pe un ton calm:

— Ea ce-a răspuns?

Tata nu mă mai privea, ci se uita în farfurie. Răspunse vag:

— Ştii, mamă, cum se întâmplă. Încep să mă gândesc, iar ei… Nu-mi mai aduc aminte ce-a răspuns.

Mama se ridică în picioare, luă ceainicul şi se duse cu

el în bucătărie în pas soldăţesc, trântind uşa în urmă-i. După o altă pauză, tata-mi spuse încetişor:

— Nunta aceea-i de vină, ştii. După ce se întoarce de la nuntă o să se simtă mai… bine.

La sfârşitul programului de operaţii aşteptam deja în pâlcul de copaci. Evie întârzie, dar totuşi apăru, cu rochia de bumbac şi tot restul, urcând încet poteca. În pofta-mi febrilă mi-o imaginasem umilă, temătoare şi conştientă de noul ei statut. Dar Evie zâmbea triumfătoare, da, triumfătoare, şi emana din nou lumini şi parfumuri. Trecu pe lângă mine cu pas sigur, trecu printre tufişuri, printre anini şi se aşeză în zona cu puţină vegetaţie de sub care începea labirintul tunelelor săpate de iepuri. Am rămas în urmă, uitându-mă de la ea la oraş şi invers.

— Evie, întoarce-te aici!

Ea-şi clătină pletele emanând miresme şi se lungi cu faţa la soare. Întinse braţele lateral, întinse picioarele unul lângă altul; rochia de bumbac se aşeză pe noul contur. Evie râse cerului.

— Evie, haide!

Ea clătină iarăşi din cap şi râse ca o fetişcană gâdilată.

— Zău aşa, ce s-a întâmplat?

Evie îşi puse în funcţie toate armele de atac: îmi aruncă priviri scurte şi clipi din genele-i zburlite. Puse bărbia în piept şi se întinse şi mai mult, aşa încât jumătatea superioară a trupului ei se ridică de la pământ. Mi-am ţinut răsuflarea. Avea parfum în ea.

— Hai să mergem în desiş… şi să ne distrăm puţin!

Evie închise ochii şi se prăbuşi. Rămase aşa lungită, fără să zâmbească.

— Aici sau nicăieri.

— Dar… acolo-i oraşul!

Evie, ridicând capul, privi oraşul îndelung cu un zâmbet doar pe jumătate de faţă.

— Chiar aşa, domnule Isteţilă!

Am linguşit-o, i-am poruncit, m-am rugat de ea. Evie nu s-a clintit. Şedea acolo lungită, relaxată, fără să

zâmbească şi-mi răspundea de fiecare dată cu aceeaşi replică:

— Aici sau nicăieri.

În cele din urmă am tăcut şi-am început să privesc mohorât pământul cafeniu presărat cu fecale de iepure, mici, rotunde şi uscate. Evie s-a ridicat şi s-a apucat să-şi desprindă nu ştiu ce de pe rochie.

— Evie… Mâine…

A doua zi era ziua cununiei. Ştiam deja ce anume îmi va fi necesar să-mi oblojesc rana.

— Ne întâlnim aici, după-amiază.

Evie îmi zâmbi într-o dungă.

— Desigur, Olly. De ce nu?

Apoi se depărtă, sigură pe sine şi perfectă ca o nucă coaptă.

Abia după ce ne-am aşezat toţi trei la masă pentru o cină înainte de vreme, aşa încât mama să poată prinde autobuzul spre Barchester, abia atunci am înţeles. Mama era prietenoasă, emoţionată şi vorbea cât de mult îi permitea mestecatul.

— …şi, tată, nu mai trebuie să-ţi faci griji în privinţa acelei fete. Pleacă din oraş!

— Aşa?

Pleacă la mătuşa ei, în Acton. I s-a promis o slujbă la o firmă, import de cherestea, din câte mi s-a spus. Un lucru bun!

— Lucru bun?

— Pentru ea, voiam să spun.

Tata mesteca privind concentrat undeva în faţă. Se încruntă şi clătină din cap.

— Londra. Nu ştiu ce să zic. E departe, şi o fată tânără…

Îşi văzu mai departe de mestecat, clătinând din cap, gest prevestitor de lucruri sumbre, de parcă vedea cu ochii minţii un şir nesfârşit de fete tinere care se aruncă de pe Podul Londrei.

— Prostii, tată, replică mama strălucind şi râzând. Are să stea cu mătuşa ei!

Tata trecu de la clătinat la încuviinţat din cap, mestecând încet, de treizeci şi două de ori sau poate de şaizeci şi patru. Mama încetă să mai strălucească şi să râdă şi privi fix peretele. Când vorbi din nou, o făcu pe un ton similar cu cel folosit pentru a-şi anunţa tulburătoarele, diabolicele-i percepţii ori intuiţii: o voce nonşalantă şi simplă, aparţinând parcă altcuiva, nu mamei, dar de data asta entuziastă, veselă chiar:

— Dacă fata are grijă, n-o să i se întâmple nicio catastrofă.

M-am ocupat de spălatul vaselor cuprins de o furie de neînţeles. După ce am terminat am ieşit şi-am pornit cu paşi mari prin oraş, în direcţia opusă râpei. M-am afundat în pădurile sexy, am cotit şi-am ieşit iarăşi în câmp deschis. Se spunea că de pe culmea de la Pentru Hill poţi vedea vârful Turnului din Barchester, aşa că am înconjurat respectiva formă de relief în întregime şi pe urmă am urcat în vârf. Dar acolo unde ar fi trebuit să fie Barchester şi tumul său nu era decât depărtarea albastră. M-am întors, urmând conturul râpei cu un ochi aţintit pe desişul nostru cel pletos; acolo, în vârful pantei pline de iepuri, se afla o pată mică şi albă.

Ei, nu mai spune! *Nu mai spune*!

Am trecut prin Valea Cocoşilor, pe lângă grajdurile cu cai de rasă, prin câmpurile de la Ferma Mică şi-am urcat din nou. Pata cea albă se afla tot acolo. Jumătate din ţinut putea s-o vadă. Am luat-o la fugă stângaci pe marginea râpei, pe lângă Canalul de irigaţie şi Dune, peste Poarta de Fier şi Groapa Diavolului. Am intrat în desiş cu paşi grei, cu sudoarea curgându-mi pe faţă, cu părul lipit de obraji; dinspre oraş am auzit ceasul bisericii bătând ora trei.

— Evie!

M-am prăbuşit lângă ea, cu inima bubuind, lipită de pământul umed. Stătea în şezut cu picioarele încrucişate, sprijinită în ambele mâini. Stilboume şi tot ţinutul dimprejur tremurau în spatele ei de parcă ar fi alergat şi ele cu mine.

— Evie, te rog!

— Aici sau nicăieri.

Simţeam în spinare ochii oraşului Stilboume, dar erau depărtaţi, purtau ochelari şi nu erau decât două mici pete invizibile. Ceea ce simţeam pe piele ca o mână străină erau teama şi ruşinea, iraţionale, dar cât se poate de reale. Evie înţelese asta şi râse strâmb, triumfătoare, aşa încât cred că s-a simţit uluită şi speriată când i-am cuprins spatele cu o mână, sânul cu cealaltă şi i-am oprit cu sălbăticie protestul uimit, acoperindu-l cu gura. Nici nu se opuse, nici nu cooperă, iar după aceea, pe când eu stăteam lungit cu faţa în jos, cu respiraţia iuţită nebuneşte, plecă îmbujorată, tăcută şi ruşinată.

Eu am rămas pe loc şi, în cele din urmă, m-am uitat pe sub braţ, încercând să recunosc silueta bizară care se mişca de colo-colo, abia vizibilă. M-am ridicat şi-am pornit printre anini, ghemuit pe vine şi m-am ridicat în picioare abia când am ajuns în Strada Lumânărarilor. Am deschis uşa de la intrare furiş ca un tâlhar. Am cumpănit dacă să-mi scot vioara şi să cânt muzica ţigănească pe care mama insista, în mod uimitor, s-o exersez. Mă gândeam ca la început să cânt încetişor, apoi din ce în ce mai tare, astfel încât tata să nu ştie cu precizie când m-am întors – sau chiar că am fost plecat. Dar simţeam nevoia imperioasă de a mă linişti chiar atunci, aşa că m-am dus în farmacie şi-am intrat nonşalant. Tata se afla lângă masa lungă de lucru de sub fereastră. Partea de sus a ferestrei era deschisă şi dădea spre pâlcul de copaci. Încă nu se obosise să pună binoclul la loc în cutia de piele agăţată lângă uşă. Binoclul uzat, dar în stare bună de funcţionare, se afla lângă el, pe masă. Mintea mea făcu un calcul simplu. Măreşte de zece ori. Şase sute de metri împărţit la zece fac şaizeci. Şaizeci de metri.

Pe masă, în faţa lui, era o carte. O închise încet, se întoarse, trecu pe lângă mine fără să mă privească. Îşi luă din cui halatul alb de laborator, îl îmbrăcă şi se întoarse la fel de încet la masa de lucru. Scoase o reţetă din dosar şi se uită pe ea cu atenţie. Ridică privirea spre nişte sticluţe,

apoi se uită din nou la hârtie. Brusc, mototoli hârtia şi se sprijini de masă cu pumnii strânşi, cu capul plecat. Nu se auzea niciun sunet.

În cele din urmă se îndreptă de spate, netezi hârtia cu grijă şi coborî o sticluţă de pe raft. Am priceput instantaneu ce avea să se întâmple, simţeam cum se întâmplă deja, imposibil de oprit, la fel ca sexul. Am simţit-o în tremurul care mă cuprindea, în amestecul de Imogen şi Evie şi pian şi Robert şi mama, în lupta acerbă şi inutilă dintre voinţa-mi şi ochii mei fierbinţi. Vorbele de ocară îmi ieşiră pe jumătate sufocate.

— La naiba! La naiba! La naiba! O… la naiba!

Furios, îndurerat, neajutorat, lacrimile nu curgând, ci şiroindu-mi pe pantofi, pe masa de lucru, pe mâini…

— La naiba! La naiba! La naiba!

Capul sus, pumnii încleştaţi, fereastra alungindu-se lucios, lacurile întunecate din adâncuri răbufnind, curgând la nesfârşit…

— La naiba! O, la naiba…

Tata întorcea capul dintr-o parte într-alta de parcă ar fi fost un animal legat de cineva cu funii elastice şi care nu ştie cum a fost prins.

— Trebuia să văd, înţelegi… *trebuia*. După ceea ce ea…

Puse sticluţa jos, se uită pe fereastră, apoi la propriile mâini; îşi trecu palma peste creştetul chel.

— Râdea, fidea întruna. Mi-am zis: isterie. Râdea şi râdea şi… ori rânjea dispreţuitor.

Am rămas unde mă aflam, ţintuit de nefericire, distrugere şi înfrângere, întrebându-mă deja în ce colţ mă pot ascunde ca să nu mai ies la vedere niciodată. Tata îşi drese glasul şi continuă, cu o voce ciudat, încordat de fermă:

— Bărbaţii tineri nu… gândesc. Eu… Nu cunoşti locul acela, mahalaua Lumânărarilor. Da. Ei bine. Acolo sunt…

boli, înţelegi. Nu se presupune automat că omul a fost în mod necesar… expus infecţiei… dar dacă omul continuă în felul ăsta…

Îşi scoase ochelarii şi-i şterse cu grijă de chiarg; dintr-odată, în ciuda agnosticismului declarat, dar lipsit de pasiune, vocea generaţiilor de cucernici răbufni din el:

— ...omul ăsta, cum să-l numesc... cărţile astea... cinematograful... ziarele... sexul ăsta – e ceva *greşit*, *greşit*!

Stăteam în picioare, o mare grămadă de rahat tânjind cu disperare să găsesc o gură de canal prin care să mă târâi, să ajung la părinţii mei, să îngenunchez, să fiu iertat, aşa încât zilele inocenţei să se întoarcă. Stăteam în picioare şi-l priveam cum prepară leacuri pentru toate bolile din Stilboume.

După asta am stat în casă şi-am cântat la vioara mea cea ieftină în loc de pian, sperând să fac măcar un lucru din cele dorite de părinţii mei. Am evitat-o pe Evie ca şi cum ar fi fost una din bolile despre care-mi vorbise tata; am văzut-o numai o dată înainte să plece. Stăteam la fereastra camerei de zi cu vioara în mână. Cântasem muzica ţigănească pătimaşă cu foarte mare grijă şi acum stăteam şi mă uitam peste drum la casa lui Bounce, gândindu-mă cu regret cât de mult ar fi aprobat ea acest exerciţiu silitor, când Evie apăru de cealaltă parte a Pieţei. Gura mi se deschise încetişor. Această cunoscută, această demascată, această femeie păcătoasă nu se schimbase absolut deloc. Buze răsfrânte, zâmbet misterios, nas impertinent, plete lucioase, genunchi imobili, păşea alunecând şi, la fel ca întotdeauna, purta o aură aproape palpabilă de sexualitate, imprimată în aerul ce-o înconjura. Am urmărit-o până dincolo de primărie, când a ieşit din raza mea vizuală. Evie era ceva greşit, greşit, greşit, şi eu la fel. M-am întors la vioară, la extravagantul *oportamenti* şi la guturalul *vibrato* al muzicii ţigăneşti.

Aşadar, Evie dispăruse, dar au trecut ani înainte să aflu de ce. Nu eu am fost motivul, deşi aşa crezusem, cu un amestec de vanitate şi ruşine. Nu fusese nici Robert cu motocicleta lui, nici căpitanul Wilmot cu maşina de scris şi biciuşca-i împletită. Chiar dacă Duggie Dance se zvârcolea cuprins de convulsiile care, în cele din urmă, l-au ucis şi

doamna Dance era înnebunită de durere şi isterie, doamna Dance avea totuşi în cap doi ochi de Stilbourne şi în gură o limbă de Stilboume. Ceea ce a expulzat-o pe Evie din mijlocul comunităţii noastre în direcţia Podului Londrei a fost mica pată de ruj din colţul gurii doctorului Jones. Asta întrecuse măsura. Evie a plecat, iar fotografia color a târgului Stilboume a redevenit lipsită de mişcare şi relief.

Însă Evie a evitat Podul Londrei, căci am mai văzut-o o dată, chiar în Stilbourne. Asta s-a întâmplat doi ani mai târziu, toamna, eu fiind în pragul celui de-al treilea an la Oxford şi cuprins de neastâmpăr, fiindcă oricine putea să vadă că războiul bate la uşă. Nu credeam să-mi pot duce la bun sfârşit al treilea an de facultate şi mă vedeam, cât se poate de posomorât, păşind în tranşeele unui Front de Vest. Marele Iarmaroc din Stilbourne, evenimentul anual care provoca oprirea exasperată a brumei de mici afaceri care supravieţuiau în oraş, nu se încheiase. Probabil că iarmarocul reprezenta o tradiţie saxonă atât de veche incit doar o ordonanţă specială a parlamentului ar fi putut să-i pună capăt. Exasperarea locuitorilor din Stilbourne era cu atât mai mare cu cât rândul de gherete instalate odinioară pe porţiunea şerpuită a Străzii Vechi, între Piaţă şi Podul Vechi, se transformase într-un talmeş-balmeş de leagăne, şi căluşei, şi tunele ale iubirii, şi maşinării zburătoare al căror singur scop era vânzarea plăcerii. Era sâmbătă seara. Cerul era senin, luminat de lună, rece. Dar aburul emanat de maşinăriile concurente – acea vastă antiarmonie a o mie de fluiere – se ridica în coloane deasupra târgului, iar luminile reflectoarelor tremurau de parcă războiul ar fi început deja. Pe o lungime de trei sute de metri se înşirau gheretele pentru tragere la ţintă, căluşeii, tot felul de atracţii secundare, spartul ulcelelor de lut, trei încercări pentru şase pence şi o scufundare în copaia norocoasă cu tărâţe. Tot locul tresălta şi fremăta din cauza reclamelor strigate, a nenumăratelor becuri ca nişte straturi de flori ţipătoare, pulsând din cauza generatoarelor şi a luminii lămpilor cu gazolină de la tarabele mai mici. Un trotuar era liber; pe aici şi numai pe

aici puteai scăpa de iarmaroc şi de nori. Venisem, cu o nostalgie rafinată, ca să mă asigur că nu mă mai încântă plăcerile copilăriei şi descopeream, cu un amestec de iritare şi amuzament, că mă aflu în pericolul de a mă încânta cât se poate de tare.

Mă plimbam pe trotuarul liber, cu mâinile în buzunarele pantalonilor de flanelă cenuşie, cu fularul bine înfăşurat la gât şi atârnând în faţă şi-n spate. Aici, trosnetele, tărăboiul, muzica mecanică, strigătele şi ţipetele, bufnitura unei mingi de lemn lovind un paravan de pânză sau zăngănitul unui glonţ izbind tabla de fier erau oarecum colaterale, de parcă te-ai fi disociat parţial de ele. Trotuarul arăta pustiu, căci era încă prea devreme ca să găseşti îndrăgostiţi la intrarea pe alei sau în dosul corturilor, iar beţivanii încă nu murdăriseră pavajul cu vărsături. Chiar dincolo de luminile acum chioare ale cinematografului am văzut o fată venind pe trotuar spre mine. N-aveam cum să confund pletele până la umeri, genunchii şi gambele păşind sobru. În definitiv, era firesc s-o văd din nou. Recent, sergentul Babbacombe ieşise din clădirea primăriei în uniforma lui cea pitorească, sunase din clopoţelul de alamă, răcnise „Basculta-aaţi, basculta-aaţi!” de două ori şi crăpase înainte să-l poată rosti pe al treilea. Pe trotuar nu era destul loc să trecem unul pe lângă altul. Evie se opri în faţa mea, zâmbind în lumina reflectată de coloanele de abur.

— Salut, Olly! Ce faci în locul ăsta *oribil*?

— Mă plimb. Atâta tot. Tu?

— Un sfârşit de săptămână lung. Mă întâlnesc cu nişte persoane.

— Atunci te las.

I-am făcut semn să treacă ea prima, deşi nu voiam. Ea rămase în faţa mea.

— Unde mergi acum?

— Acasă. Ce talmeş-balmeş *îngrozitor*!

— Te însoţesc.

— Credeam că trebuie să te întâlneşti cu nişte persoane.

Ea-şi ridică o mână spre păr.

— Ei, aşa spui ca să…

Am tăcut stânjeniţi şi ne-am studiat reciproc. Londra o schimbase mult, în bine. Nu era decât un sfert de centimetru ici, o curbură bine adaptată colo, o chestiune de stofa şi croială, presupun. Un nou lustru: sofisticare. Purta un costum sobru, verde închis şi pantofi fără toc. Părul îi era lăsat neglijent şi în acelaşi timp ţinut sub control – o abandonare studiată. Mă ştiam expert într-un domeniu – chiar dacă numai într-unul – şi ştiam să interpretez ce văd. Evie se ridicase cu vreo două grade pe temuta noastră scară socială.

— Îmi pare rău pentru tatăl tău.

Ea înclină capul cu gravitate.

— V-aţi cumpărat maşină, Olly?

Sergentul era deja dat uitării.

— Noi? Nu.

Am zâmbit larg:

— Uită-te la mine! Sunt costisitor!

Evie râse şi răsuflă adânc.

— Arăţi aşa de solemn cu ochelari!

Întinse ambele mâini cu agilitate şi-mi scoase ochelarii. Noaptea se umplu de ceaţă.

— Hei! La naiba!

— Asta-i fac şefului meu atunci când… Acum arăţi din nou ca tânărul Olly.

— Dă-mi-i înapoi, te rog. Nu pot…

— Bine, bine, nu te agita.

Se apropie, parfumată şi serioasă şi-mi fixă după urechi braţele ochelarilor. Silitoarea-mi respiraţie îmi reveni, de parcă i s-ar fi amintit ceva ce nu avea legătură cu Gazele Inerte. Evie se dădu înapoi.

— Bobby lua de obicei maşina lui Bounce.

— Ei bine, eu nu sunt Bobby, aşa-i?

— Aşa-i. Văd că nu.

Pensulele fluturară. S-a întors şi a pornit spre Piaţă, iar eu am urmat-o.

— Olly, mai cânţi la pian?

— Când şi când. Ştii, nu mai am prea mult timp. Tu mai cânţi?

— Cine? Eu? Pentru ce?

Ajunserăm în Piaţă. Evie o privi, apoi se întoarse cu faţa la mine.

— Ce faci cu viaţa ta, Olly?

— Draga mea Evie! N-aş putea să-ţi explic…

Şi totuşi, i-am explicat. I-am vorbit despre o idee care mă fascina, prezentând-o ca pe un fapt dovedit. Se spune că criptonul e inert. Dar dacă te joci cu el suficient de mult – o problemă de temperatură şi presiune, un nor de cripton suficient de dens şi o altă substanţă pe post de electrozi, cu spaţiul de rigoare între ele… Poţi produce nişte substanţe complet nefireşti, dacă termenul poate fi acceptat. Acum, criptonul…

Evie mă privi de jos în sus, cu ochii mari.

— Măi, măi! Bătrânul Olly! Chiar deştept!

M-am simţit surprins şi încântat. Fără îndoială, Londra făcuse multe lucruri bune pentru Evie. Mi-a trecut prin minte ideea nebunească de a-i arăta lui Evie laboratoarele, dar am renunţat, căci statutul meu acolo nu era chiar atât de înalt pe cât sugerasem. În jurul nostru verdeaţa era tot mai abundentă; am zărit căsuţa noastră alături de casa doctorului şi chiar m-am gândit s-o invit înăuntru. Dar bunul-simţ s-a impus imediat.

— A, ştiu şi eu! Iar tu, Evie, arăţi foarte bine.

Mireasma ei ne înconjura pe amândoi ca un nor în lumina alb-gălbuie.

— Olly, ţi-ai găsit o fată?

Zâmbind, am clătinat din cap, apoi mi-am apăsat obrazul în locul unde părea să-mi iasă un coş. Replica lui Evie mă ului. Încuviinţă solemn:

— Eşti încă prea tânăr pentru asta, nu-i aşa?

— Sunt mai mare ca tine!

Am cumpănit o clipă, pipăind banii pe care-i aveam în buzunar şi m-am hotărât asupra singurului compromis posibil în situaţia dată, căci nu voiam s-o pierd pe Evie împreună cu mireasma şi admiraţia ei. În acest timp, Evie

se răsuci pe călcâie, cercetând Piaţa cu privirea. Se întoarse înapoi spre mine.

— Trebuie să fie *cineva*!

— Cum adică, Evie?

— Cineva viu!

O remarcă frivolă, mi-am spus, cu iarmarocul dezlănţuit în urma noastră.

— Am putea merge să bem un pahar…

Evie îşi deschise poşeta şi-o examină, dar am liniştit-o. Banii pentru următorul semestru se aflau deja în contul meu. Eram bogat, căci încă nu descoperisem truismul conform căruia banii nu pot fi cheltuiţi de două ori. Am mers împreună spre localul Coroana. Am deschis uşa de la intrare şi-am poftit-o să intre; uşa se închise în urma noastră cu un pocnet slab, punând stavilă zgomotelor iarmarocului. Aici, în holul de la intrare nu era nici miros de benzină şi mâncare, de cofeturi şi sudoare, nici lumini orbitoare sau pâlpâinde, doar izul respectabil, vag, dar înstăpânit pretutindeni, de praf şi linoleum. Am intrat în salon, am traversat covorul Axminster şi ne-am aşezat la bar pe scaune înalte, lăcuite. Doamna Miniver stătea după tejghea parcă încolăcită de propriile braţe şi privea o ilustrată îngălbenită cu Castelul Edinburgh. Se descolăci pentru scurtă vreme ca să ne dea bineţe într-un chip plin de profesionalism, îi aduse lui Evie un scotch şi mie bere blondă, apoi se încolăci la loc. Am privit în jur. Ultima oară fusesem la Coroana împreună cu domnul de Tracy cu aproape doi ani în urmă, cu o ocazie notabilă. Acum, în colţul depărtat se aflau patru consilieri orăşeneşti, aşezaţi în fotolii în jurul unei mese scunde, făcând pregătiri pentru şedinţa săptămânii următoare. În celălalt colţ şedeau un bărbat şi o femeie care nu spuneau nimic şi-şi priveau posomorâţi băuturile.

— Noroc, Olly!

— Noroc să fie.

Unul din consilieri se îndreptă încet, şchiopătând spre toaleta domnilor.

Da, chiar îmi ieşea un coş. L-am pipăit în tăcerea

lungă care se lăsase.

Consilierul se întoarse încet, şchiopătând. Când trecu pe lângă doamna Miniver, mormăi ceva despre vreme. Ea se descolăci, râse vesel, apoi se încolăci la loc.

Evie apucă paharul şi-l goli.

— Încă unul, vă rog, doamnă Miniver.

— Poftim, Evie, dă-mi voie…

— Nu.

Consilierul care se întorsese şchiopătând, acum aşezat în fotoliu, se aplecă în faţă cu mâna pâlnie la ureche.

— Hă? Zi-i mai tare, Jim!

— Atâta timp cât nu lăsăm să ajungă contractul în altă parte.

— Oh. Aha.

Evie îşi apăsă palmele pe obraji, scutură pletele, apoi se întoarse spre mine.

— Ne-am distrat bine împreună, Olly, nu-i aşa?

Am râs automat. Evie bău din paharul cu scotch şi apă, apoi vorbi cu un fel de hotărâre:

— Da. Ne-am distrat. Bine. Iar acum… întorcându-ne… Mi-am terminat berea blondă şi m-am uitat la picioarele cu ciorapi ale lui Evie. Arătau bine. Am întins paharul gol şi doamna Miniver l-a umplut. Berea blondă era bună.

Evie continuă să vorbească:

— Oamenii cu care ai crescut… băieţi şi fete…

Respiră în direcţia mea, ironică şi-n acelaşi timp plină de melancolie. Am râs şi-am luat o înghiţitură zdravănă din focul blond. Îmi aminteam la rândul meu unele lucruri şi-aveam un presentiment vag cu privire la deznodământul serii.

— Şi Robert, Evie! Nu-l uita pe Robert!

Melancolia lui Evie se dizolvă în ironie.

— Bobby! Primul băiat de care m-am îndrăgostit!

Am băut cu gândul la maşina sport a domnişoarei Dawlish şi m-am înecat.

— Încă unul, vă rog, doamnă Miniver!

…şi pentru mine.

Evie tăcuse şi se uita în oglinzile din spatele barului. Arăta bine.

— Marţi.

— Ce vrei să spui, Evie?

— Plec înapoi marţi.

Îmi zâmbi cu zâmbetul ei într-o parte.

— Abia aştept.

Înhăţă paharul şi-l goli.

— Încă unul, vă rog!

— Noroc.

— Desigur, mai întâi trebuie să fac nişte vizite.

— Tu? Ce vizite?

Îmi venise o idee grandioasă. Am zâmbit cu gura până la urechi.

— Cum o mai duce Freddy Wilmot?

O vreme Evie nu spuse nimic, doar se uită fix în pahar. Bău, apoi îl puse jos.

— Abia m-am întors cu şeful meu din Suedia.

Am mai adăugat un subînţeles rânjetului meu.

— Şi *el* cum e?

— David e un scump. Toată lumea spune asta. Îi sunt devotată.

O apucă brusc chicotitul. În decurs de zece secunde se transformase într-o fiinţă impertinentă, nu ironică, Evie de pe Podul Vechi.

— E bun la toate. La *toate*!

Scaunul înalt se mişcă sub ea, aşa că se agăţă de tejghea.

— Aoleu!

— Noroc…

— Hai să mergem să le facem o vizită părinţilor tăi.

— Evie, las-o baltă!

— Sau doctorului Jones. Ăsta da bărbat! Hai să-i facem familiei lui o vizită!

— Nu cred că…

— Nu mă mir că-s atâtea cârciumi în Stilbourne. Cum altfel… Aş vrea să fie David aici. ’Nea un whisky, vă rog.

— Bun la toate.

Evie chicoti tare.

— În pat e foarte bun. Toată lumea spune.

Cuprins de flăcările focului blond, n-aveam de gând să fiu învins în materie de sofisticare.

— Şi chiar este?

Încă n-o cunoşteam pe Evie deloc.

— Da, este, replică ea. E mai bun decât tine.

Conversaţia morocănoasă din colţ încetă. Se lăsă liniştea. M-am dat pe jumătate jos de pe scaun şi-am executat un fel de dans lângă bar.

— Noi n-am ajuns niciodată în pat, am spus cu un râs tot atât de natural ca o cutie de plastic. Niciodată! Las-o baltă, Evie!

— N-am fost niciodată în pat, spuse ea încuviinţând. Şi n-am ieşit niciodată din el după şapte jumate. Noroc!

Am ridicat la rându-mi paharul, râzând, şi-am comis marea-mi greşeală Stilbourne.

— Pân' la fund!

Evie puse paharul pe jumătate gol pe tejghea cu mare grijă. Se uită în el de parcă ar fi văzut o muscă sau ceva asemănător. Cei doi posomorâţi încuviinţară din cap, se ridicară şi ieşiră fără o vorbă. Evie făcu un început de gest ca şi cum ar fi vrut să-şi aranjeze părul, apoi lăsă mâna în jos. Se uită într-o parte spre mine, se uită de jur-împrejur la încăperea tăcută, se uită prin pereţi la întregul oraş. Răsări zâmbetul strâmb.

— Totul a început când m-ai violat, spuse ea.

În urechile mele începu un cântec de coşmar. N-aveam ce să spun, nicio afirmaţie simplă care să poarte amprenta indiscutabilă a adevărului. Şi într-adevăr, ce făcusem eu, ce făcuserăm noi? Cei patru consilieri se ridicară toţi ca unul şi porniră spre uşă, pe lângă doamna Miniver care se descolăcea şi se încolăcea.

— Sus, pe vârful dealului, zise Evie cu glas tare, răspicat, în desiş.

— Nu-i adevărat!

— N-am avut nicio şansă, zise Evie. Nu te voiam…

Aveam doar cincisprezece ani.

Uşa barului se închise. Eram singuri. Am simţit din nou fluxul târgului Stilboume, dar de data asta nu mai erau simple şoapte şi râsete răutăcioase. Apele îmi vuiau deasupra capului. Am trântit paharul şi-am ţâşnit afară, oprindu-mă în lumina alb-gălbuie a becurilor de la colţul primăriei. Evie apăru lângă mine râzând şi, cu un efort, am reuşit să-mi ţin mâinile la distanţă de gâtul ei.

— Bătrâne Olly!

— M-ai aranjat, aşa-i? M-ai aranjat cum trebuie!

— Exact.

— Şi te-ai aranjat şi pe tine!

Chicoti.

— Ce, pe amândoi?

— Şi nu poţi decât să râzi, şi să râzi, şi să râzi…

— Lil Andrey. Eu sunt aia.

Se înclină spre mine, emanând miresme; dar numai sfertul de lună şi becurile alb-gălbui din Piaţă o luminau. Avea obrazul cadaveric, cu ochii şi gura negre ca lemnul-mare. Furia îmi înceţoşă ochelarii.

— O, du-te dracului!

Evie rămase o clipă nemişcată. Apoi începu să încuviinţeze înclinând solemn capul:

— Ah, articulă ea. Asta. Da. Ei bine…

Îmi întoarse spatele, tot dând din cap, apoi se opri. Se întoarse iar spre mine.

— Olly…

— Ce-i?

— Îmi pare rău! Dar…

— Cam târziu.

Redeveni dintr-odată spălătoreasă, cu bărbia ridicată, cu pumnii mici încleştaţi.

— Tu! N-ai de gând să creşti o dată? Locul ăsta… tu. Tu şi cu mămica şi tăticu'. Prea buni pentru ceilalţi oameni, da? Ai baie. „Mă duc la Oxford!" Nu ştii nimic despre… gândaci şi… în fine. Marţi. Nu mă mai întorc niciodată. Poate doar legată fedeleş. Aşa că n-ai decât să spui pe toate drumurile şi să râzi, da? Să spui şi să râzi…

— Despre ce dracu’ vorbeşti?

— Să spui.

— Ce să spun?

Îmi aruncă vorbele cu ură în obraz:

— Despre mine şi tata.

Se întoarse şi porni să traverseze Piaţa cu pas nesigur. Abia după ce trecu de fereastra cu arcadă a domnişoarei

Dawlish reuşi să-şi controleze picioarele. Eu am rămas locului, cuprins de ruşine şi nedumerire, văzând pentru prima oară, în ciuda furiei, o altă imagine a ei: Evie în lupta ei de-o viaţă de a fi curată şi dulce. Era ca şi cum acest obiect al frustrării şi dorinţei dobândise dintr-odată atributele unei persoane şi nu ale unui obiect; ca şi cum aş fi putut – am fi putut – să facem în aşa fel încât ceva, muzica poate, să ia locul luptei necesare, inevitabile. Simţământul era atât de puternic, în ciuda furiei, încât am strigat după ea în piaţa goală.

— Evie!

Îşi reluase mersul obişnuit; cum iarmarocul o împiedica probabil să mă audă, m-am simţit o clipă tentat s-o urmăresc chiar şi în fălcile întunecate ale Cartierului Lumânărarilor. Dar am văzut o lumină aprinsă în casa părinţilor şi umbra mamei proiectată pe draperie. Am mai văzut – sau am crezut că văd – o sclipire de ochi venind dinspre Evie şi nişte degete fluturate peste umărul stâng. Apoi a dispărut. M-am dus acasă perplex, să meditez asupra acestei persoane nedescoperite şi asupra ciudatei ei dezvăluiri.

La sfârşitul primului meu semestru la Oxford m-am întors la Barchester cu trenul, apoi am luat autobuzul spre Stilboume. Zăbovisem în Barchester fără să am mare habar pentru ce anume, pierzând vremea în curtea împrejmuită a catedralei ori răsfoind cărţi prin librării, până când orologiul mi-a arătat că, dacă nu mă grăbesc, am să pierd ultimul autobuz; aşa că l-am prins şi m-am ascuns îndărătul unei cărţi. Era ca şi cum pe această cale aş fi putut să prelungesc ceva. „Ceva”-ul ăsta nu putea fi

Oxfordul. Chimia cotropise muzica şi am descoperit, spre marea-mi surprindere şi indignare, că era considerată drept slujbă cu normă întreagă. Nu-mi mai lăsa aproape deloc timp liber în care să mă pot bucura de viciul personal reprezentat de muzică, deşi suficient de interesant în sine. În plus, eram nerăbdător să-mi văd părinţii, să-mi etalez lărgimea modernă a pantalonilor cenuşii şi să le povestesc totul. Evie plecase, Imogen se măritase, iar eu eram un student cum se cuvine, cu un simţământ cum se cuvine al valorilor şi al datoriei şi, ca atare, fără griji.

Cu toate astea, mă concentram asupra cărţii.

După trecută catastrofă Vine noua şansă nesperată Lungime fără amploare Poziţie fără magnitudine Rugăciune fără lacrimi.

N-avea niciun rost, nu reuşeam să-l înţeleg pe autor, oricât de bun o fi fost. Eram un simplu om de ştiinţă cu un singur viciu personal. Însemna să-mi pun speranţe prea mari în mine dacă mă consideram suficient de deştept pentru două. Am lăsat cartea deoparte şi m-am îmbărbătat pentru ceea ce avea să urmeze, până când, prin beznă, autobuzul se aburca peste Podul Vechi cu o legănare bovină. Mi-am cărat cele două valize din staţia de autobuz şi până la casa noastră, pe care am găsit-o cufundată în întuneric. În timp ce bâjbâiam după cheie sub ştergătoarea de picioare din faţa uşii, am auzit vocea mamei străbătând Piaţa, venind din zona primăriei. Mama mă îmbrăţişă cu mare căldură şi entuziasm şi, înainte să ajungem de-a binelea în casă, am priceput ce se petrece, căci tata ducea în mână vioara în cutia neagră de lemn. În ce mă priveşte, mi-am regăsit instantaneu acea înţelegere înnăscută a lucrurilor, căci în clipa când tata a aprins lumina, am văzut că mama purta cea mai bună rochie gri din câte avea, plus broşa de aur şi o vagă îmbujorare rozalie dedesubtul ambilor pometi. Râdea, era strălucitoare şi emoţionată. N-aveam nevoie de vioara tatii şi nici de costumul lui gri închis ca să ştiu că Societatea de Operă din Stilboume, SOS, îşi trăia învierea bienală sau trienală. Cred că aceste

perioade o făceau de fiecare dată pe mama să atingă un nivel de însufleţire absolut extraordinar. Pusese stăpânire asupra pianului; asta însemna controlul unei orchestre de teatru, alcătuită din şeful de orchestră de la Corpul de Instruire al Ofiţerilor aferent colegiului, la trombon, actualul episcop de la Bumstead la contrabas, un compozitor la violă şi tata la vioara întâi, de altfel singura. Slăbiciunea acestei orchestre nu putea fi explicată numai prin prisma talentului sau a lipsei acestuia. Dacă am fi avut mai mulţi oameni care să ştie să cânte la un instrument sau altul, nici n-ar mai fi fost loc şi pentru ei. Aceeaşi neadecvare se făcea vinovată de limitarea numărului de actori dintr-o piesă şi a cântăreţilor din cor, astfel că piese ca „Ţărăncuţa”, „Vesela Anglie”, „Vremea liliacului înflorit” şi „Chu Chin Chow” se jucau în condiţii extrem de precare. Dar chiar dacă am fi dispus de nenumărate talente şi de o scenă, un podium de orchestră şi o sală mai ample, tot ar mai fi rămas o îngrădire precumpănitoare: cea socială. Niciun membru al impermeabilei societăţi a colegiului nu era dispus să se implice, iar sergentul-major Donovan ne ajuta doar fiindcă se afla undeva în zona de graniţă. Apoi, cel puţin jumătate dintre locuitorii din Stilboume nu erau potriviţi pentru asemenea activităţi, din moment ce trăiau în locuri precum Cartierul Lumânărarilor sau Strada Morarului şi se purtau în zdrenţe. Evie, cu toate că ştia să cânte şi era înnebunitor de atrăgătoare, n-ar fi fost niciodată invitată să apară într-un spectacol, nici chiar ca membră a corului. Arta e un punct de întâlnire, dar uneori poţi depăşi limita prea mult. Aşa că la toată tărăşenia contribuiau o mână de oameni, în jurul cărora era trasată o linie invizibilă. Chiar dacă nimeni nu amintea despre linie, toată lumea ştia că ea există.

Patetica SOS se năştea dintr-un filon psihic colectiv existent în adâncul societăţii noastre. Nu aveam niciun ritual comun în afară de procesiunile primăriei. Nu aveam elocvenţă, nici manifestări comune. Eram noi înşine propria noastră tragedie şi nu ştiam că avem nevoie de catharsis. Ne obţineam purificarea prin şoc cu ajutorul

publicaţiei *Ştirile Lumii*. Totuşi, din când în când, presiunea făcea ca filonul să devină instabil şi începeam să ne răsucim neliniştiţi în pat, prin somn. SOS, intrată în hibernare după ultimul spectacol, se trezea şi începea să-şi lingă rănile. Erau numeroase, căci după un spectacol puţini din participanţi îşi mai vorbeau. Cu o inevitabilitate diabolică, dorinţa de a face actorie şi de a da frâu liber pasiunii, de a etala calităţile proprii şi de a impresiona făcea să înfiprească din belşug geloziile şi ura, răutăţile şi indignarea pe care, în viaţa obişnuită, eram obligaţi să le ţinem ascunse. Alegerea interpreţilor pentru o operă uşoară ne anihila dintr-o lovitură jumătate din potenţial, căci întotdeauna existau trei-patru oameni care se considerau atât de insultaţi pentru că nu primeau rolul eroului sau eroinei principale încât îşi retrăgeau serviciile sau, mai rău, acceptau îmbufnaţi roluri minore şi se lansau într-o carieră de sabotaj teatral. Până la sfârşitul stagiunii noastre de trei seri, cealaltă jumătate a actorilor ajungeau să sufere afronturi atât de ucigătoare încât jurau că nu se vor mai supune vreodată unei asemenea umilinţe. Din acest motiv, SOS nu avea activitate în fiecare an. Era nevoie de o anumită perioadă pentru formarea cicatricelor. Disputele se calmau, duşmanii redeveneau cunoştinţe care-şi dau bună ziua; după aceea, un pic prea târziu pentru stagiunea anului următor, filonul începea să doară din nou. Se întrunea un comitet, se reînsufleţea societatea, se analizau pagubele produse de ultima stagiune; apoi se anunţa că, în sprijinul vreunei acţiuni de caritate, poate cea a doctorului Bernardo, SOS va prezenta cutare *musical* la Primărie. De îndată ce am văzut bujorii de pe obrajii mamei am ştiut că nu va trebui să spun nimic despre Oxford. Mama era exaltată şi avea să fie singura vorbitoare.

— Ce pregătiţi de data asta, mamă?

— Cred că o să bem un ceai, zise ea. Tată, te rog, pune ceainicul pe foc. Doamne Sfinte, sunt cât se poate de… Să ştii, Oliver, că e foarte bună! Nu cred să mai fi avut vreodată ceva la fel de bun!

Fredonă un pic, apoi izbucni în râs.

— Voiam să ştiu cum se cheamă.

— *Regelede Cupă*. O parte a muzicii e foarte frumoasă. O să-ţi placă.

— Nu vin. Serios.

— Despre asta discutăm mai târziu, spuse ea. Ştii ce, dragă? De data asta avem un producător profesionist. Ai auzit de el la Oxford? Domnul de Tracy. Domnul Evelyn de Tracy. Sunt sigură că ai auzit de el.

— Păi, n-am auzit.

— E un om *fermecător*! Abordează cu calm şi răbdare orice dificultate. Ai crede că un profesionist…

— Dificultăţi?

— Mă refer la salonul primarului. Domnul de Tracy tocmai ne-a spus: „Ei bine, fete şi băieţi, va trebui pur şi simplu să ne modificăm puţin planul de abordare”. Atâta tot. Doar atât. Tată, ai uitat strecurătoarea!

— Ce-i cu salonul primarului?

— Să nu-ţi vină să crezi: a spus „Nu”! Şi din momentul acela e încuiat.

— Dar sigur nu puteţi să…

— Domnul de Tracy a atârnat ciclorama cu jumătate de metru mai în afară şi a aranjat ca actorii să iasă pe acolo.

— Dar de ce?

— Bună întrebare. Poftim, dragă. Tată, cred că ai dus ceainicul! înţelegi, Oliver. E vorba de fiica lui. Ea a fost cea care şi-a ieşit din pepeni cu totul, ascultă la mine…

— Doar nu cumva…

— Chiar aşa!

— Nu se poate!

— Aşa-i cum îţi spun, Oliver. Aşa că înţelegi.

Chiar înţelegeam. Doamna Underhill, fiica primarului, constituia o parte fixă a programului. Cu mulţi ani în urmă apăruse într-o stagiune pe o scenă profesionistă şi avea voce cultivată. Începând de atunci fusese ingenua noastră perpetuă, fapt care simplifica lucrurile. O văzusem în pantaloni persani, pantaloni

chinezeşti, fuste elizabetane. Cu vocea ei putea să facă să răsune Drury Lane[4], iar micuţa noastră primărie părea cât o biată cutie de pantofi când cânta ea. Ba mai mult: o dată, pe când mă întorceam spre Stilboume din pădure, o auzisem luând un de de sus şi crezusem că e un bolnav de la spitalul din apropiere. Dacă comitetul o ignorase pe doamna Underhill, părea logic ca venerabilul ei tată să refuze să-şi dea salonul spre folosinţă şi totodată firesc să întârzie cu anunţul până în momentul când putea să producă pagube maxime.

— Cum vă descurcaţi?

— Pe scările din dos, fireşte. Oamenii mi-au zis că-s îngrozitor de înghesuite. La stânga, în spatele scenei, zise mama savurând cu mândrie detaliile tehnice. Singura intrare. Oricine trebuie să ajungă în dreapta scenei trece prin spatele cicloramei. Uneori o poţi vedea cum vălureşte.

— Puţin spus, interveni tata. În seara asta, tânărul Johnson aproape că şi-a băgat cotul prin ea.

— Darcum… adică…

Mama pricepu.

— Deh. Dragă, de-acum ea e mai aproape de şaizeci decât de cincizeci şi toate lucrurile bune au un sfârşit, nu-i aşa? A sosit momentul să se dea la o parte şi să lase loc unei persoane mai tinere.

— Atunci ce rol joacă? Unul de vrăjitoare, sau ce?

— Doar nu crezi că Elsie Underhill are să joace alt rol decât cel principal? Dragul meu Oliver! S-a retras din spectacol. A fost ceva, crede-mă. Unii oameni spun că Claymore n-a folosit tehnica adecvată…

— Claymore? înţeleg că tot el are rolul principal masculin…

Norman Claymore, proprietar şi editor al publicaţiei *Cronica de Stilbourne* şi actualmente soţul lui Imogen. Mi-am simţit inima cum tresare când am înţeles cine era ingenua care i-a luat locul doamnei Underhill.

— Dragă, fac o pereche foarte frumoasă, chiar dacă vocea domnului Claymore e un pic cam slabă…

4 Celebru teatru londonez (n. trad.).

— Are o voce de ţânţar.

9 9

— Şi cred că trebuie să recunoaştem că nu prea seamănă cu Ivor. Dar doamna Claymore – fosta Imogen Grantley – ei, ea chiar arată ca o prinţesă!

Asta-mi venea uşor să cred; am încercat să mă retrag mental înapoi la Oxford.

— Vocea ei, spuse tata, e…

— *Ei*, tată! mai ia o ceaşcă.

Ştiam că Imogen se pricepe să cânte. Perfecţiune peste altă perfecţiune. Mi-am notat în minte ca a doua zi să fac o plimbare foarte lungă, ca nu cumva s-o aud şi să ajung din nou în capcană.

— Pariez că-i o busculadă pe scările alea!

— Păi da, fireşte, noi cei din orchestră nu ajungem să ştim prea multe despre condiţiile de acolo. Tu vei putea să ne spui şi nouă, dragă.

Am încuviinţat distrat din cap, gândindu-mă tot la Imogen. Apoi…

— Mamă, ce-ai spus?! Eu? Pe scări?

— E foarte aproape de început, dragă. E o scenă…

— Hei, stai un pic!

— Încă. n-ai auzit ce am să-ţi spun. Uite… E o scenă; cred că se petrece prin Ungaria sau Ruritania sau pe undeva pe acolo. Într-un restaurant, înţelegi. *Ea* nu ştie că el e regele incognito, iar *el* nu ştie că ea e prinţesa Paflagoniei incognito. Foarte inteligent, ca idee. Nu ştiu el ce părere are despre treaba asta.

— Nicio părere. Nu. Mamă, te avertizez…

— Şi, fireşte, un ţigan le cântă ceva şi atunci ei se îndrăgostesc…

— Nu!

Am observat că tata nu voia să se uite la niciunul din noi, ci-şi studia ceaşca de parcă şi-ar fi ghicit viitorul în ea.

— Închipuie-ţi numai, spuse mama. *El* cântă, iar *ei* au o conversaţie nemaipomenit de *emoţionantă*, iar el, după ce regele-i dă o pungă cu galbeni, iese din scenă; orchestra preia, foarte suav, melodia cântată de ţigan, iar el – la rege

mă refer – începe să cânte lângă ea, la masă…

Şi mama mea cea surescitată începu să cânte cu neţărmurită pasiune: „Zorile se ivesc, copilă dragă, în inima mea…”

— Nu accept!

— Haide, Oliver, zise mama cu pasiunea domolită, nu-mi pune răbdarea la încercare. L-am avut în rolul ţiganului pe tânărul Smith; avea corzi de mătase la vioară şi cântă taică-său în locul lui, dar nu-i bun deloc. Nu reuşeşte să mişte arcuşul sincronizat cu muzica. Aşa că i-am promis domnului de Tracy. I-am spus că fiul meu Oliver se va bucura să cânte la ultima reprezentaţie, cea de mâine…

M-am agăţat cu disperare de un pai.

— Vezi, mamă! în ultima vreme n-am mai cântat la blestemăţia aia de instrument! Şi n-aş putea să învăţ nimic până mâine, oricât aş încerca.

— Nici nu trebuie, dragă.

— Şi-atunci ce face ţiganul ăsta? Plimbă după el pe scenă un suport de partitură şi manualul lui Augener?

— E aceeaşi muzică pe care o cântai înainte de a pleca la Oxford, spuse mama. Ţi-aminteşti, dragă, cât de mult ţi-a plăcut, doar o cântai *toată* ziua, în *fiecare* zi, timp de trei săptămâni! Eram de părere că interpretezi cât se poate bine.

Am deschis gura, apoi am închis-o. L-am privit pe tata acuzator, dar el continua să-şi studieze ceaşca. M-am uitat acuzator la mama, dar ea era din nou placidă, zâmbitoare şi triumfătoare.

A doua zi, sâmbătă dimineaţă, m-am dus resemnat cu mama la primărie. Am intrat pe uşile mari de pe latura dinspre apus; ne aşteptau trei oameni. Domnul Claymore şi Imogen şedeau la o măsuţă pe scenă. Am fost cruţat milostiv de prezentarea oficială întrucât, urmând-o pe mama care păşea iute de-a lungul culoarului, încuietoarea cutiei în care-mi duceam vioara s-a deschis şi-am răsturnat tot calabalâcul pe jos. Ca să-mi recuperez lucrurile mi-a trebuit foarte mult timp, aşa că înainte să-mi acorde cineva

un dram de atenţie, mă aflam pe poziţie, cu arcuşul într-o mână şi vioara în cealaltă. M-am uitat la Imogen şi ea mi-a oferit minunatu-i zâmbet, dar n-a spus nimic pentru că domnul Claymore vorbea, cu vocea aceea care mie-mi evoca de fiecare dată sunetul făcut de o unghie care zgârie un geam de sticlă mată.

— Evelyn, a sosit. Mă gândesc că nu trebuie decât să parcurgem fragmentul acela de dialog, nu-i aşa?

În primă instanţă mi-am zis, buimac, că şi asta face probabil parte din piesă, căci persoana care apăru în stânga mea era costumată.

— Domnule de Tracy, spuse mama, el este fiul meu Oliver. Oliver dragă, dânsul e domnul Evelyn de Tracy.

Domnul de Tracy înclină foarte adânc capul, dar nu spuse nimic. Se mulţumi să-mi zâmbească de sus de pe scenă şi să aştepte. Era foarte înalt şi subţiratic. Purta pantaloni în pătrăţele, fără manşete şi o jachetă atât de lungă încât îi ajungea aproape la genunchi. Mai purta un guler drept, cu colţurile lăsate în jos şi lavalieră, şi o vestă cu broderii. Mă întrebam ce caută un astfel de personaj în Ungaria sau Ruritania. Bravo lui că, pe lângă regie, mai făcea şi actorie.

Dar domnul Claymore începea să nu-şi mai găsească locul, fapt surprinzător într-o sâmbătă dimineaţa, căci la tipografie mergea joia seara. Mama se întoarse spre mine.

— Dragă, ţi-e acordată vioara?

Am trecut prin spatele cortinei din pluş verde care separa orchestra de public şi-am luat un *la* după pian. În timp ce-mi acordam vioara, domnul Claymore vorbea cu domnul de Tracy.

— Evelyn, să fac eu treaba asta sau o faci tu?

Am observat atunci un lucru ciudat despre domnul de Tracy. Se cutremura. Expresia de pe faţa-i lunguiaţă, pe care se afla întotdeauna un zâmbet visător, un zâmbet invariabil cu buzele întredeschise, nu se modifica, dar trupu-i longilin se cutremura de câte trei-patru ori, apoi redevenea liniştit. Această cutremurare îi cuprindea şi picioarele, care aveau tendinţa de a se mişca în lateral de

la genunchi.

— Cred că tu, Norman. Ce profesionist ai fi fost!

Domnul Claymore se umflă în pene.

— Doar ca să te scutesc pe tine de bătaie de cap, Evelyn bătrâne.

— Iar un vechi profesionist ca mine e întotdeauna bucuros să înveţe, Norman. Ai un fler incontestabil.

Domnul Claymore zâmbi flatat.

— Nu neg că m-am întrebat uneori… în fine. Lasă-mă să mă gândesc o clipă.

Se gândi, cu bărbia teşită aşezată pe mâna albă. Domnul de Tracy continuă să mă privească de sus în jos, zâmbind visător. Avea ochii mari, ca două bile vechi de biliard, cu pupile mici care făceau bilele să pară a fi amândouă marcate pentru Poziţie. Tot părul care-i mai rămăsese pe creştet se reducea la un mic smoc negru, adus oblic spre ceafă. Avea un zâmbet enigmatic şi prietenos.

Domnul Claymore se ridică.

— Chiar aşa! Hopa sus aici, flăcăule!

M-am căţărat pe platformă şi m-am oprit la un metru distanţă de Imogen.

— Bun, uite cum vine scena, zise vocea de ţânţar. Vezi clienţi cu dare de mână şi te furişezi cântând tot mai aproape, până când ajungi… *aici*. Poţi să-i dai înainte cu scârţa-scârţa până când încep *eu* să vorbesc. În *clipa aia* trebuie s-o iei mai încet, tot mai încet, până-ţi arunc punga asta cu galbeni, îmi faci o plecăciune adâncă, *foarte* adâncă şi te retragi. Priceput?

Imogen purta un pulover portocaliu şi o fustă verde deschis. Alături de inelul scânteietor de logodnă îi vedeam verigheta.

— Cerule! Băiatul n-a ascultat nimic! Ascultă aici, tinere Olly…

— Foarte greu să-ţi faci apariţia în felul ăsta, zise încetişor domnul de Tracy din spatele meu. Cred că-i un pic timorat. Eu unul ştiu c-aş fi.

— Ai auzit tot ce-am spus?

— Da, domnule Claymore.

— Norman, mă gândesc, nu eşti de aceeaşi părere? Ar trebui să ştie pe unde să intre. L-ar ajuta, nu?

— O să intre pe unde intra şi împiedicatul acela de Smith, fireşte.

Vocea domnului de Tracy avea o limpezime minunată şi era blândă; o folosea lent, picur cu picur, de parcă ar fi ştiut cât e de preţioasă.

— Poate că… *poate* că el nu ştie că Smith intra pe aici, spre centrul scenei.

Domnul Claymore îşi lipi pumnul de frunte şi închise ochii.

— Vasăzică, aseară n-a fost în primul rând din sală! Mama vorbi de pe culoar.

— S-a întors foarte târziu de la Oxford. A avut bilanţul de sfârşit de semestru. Au fost foarte mulţumiţi de el, nu-i aşa, Oliver?

Domnul Claymore puse pumnul pe masă şi deschise ochii.

— Am primit asigurări că se va afla în primul rând, ca să simtă *pulsul* spectacolului!

Domnul de Tracy se cutremură, apoi se potoli.

— Norman bătrâne, trebuie să ne descurcăm cum putem mai bine.

— Chiar aşa. Să vedem, tinere Oliver. Dai drumul la cântec când eu spun: „Încep să cred că acesta e cel mai fermecător loc din lume”. Pricepi?

— Da, domnule Claymore.

— Iar când zic: „Muzica îţi spune ceea ce eu nu pot… ceea ce eu nu cutez a rosti!”, atunci o laşi mai încet.

— Da, domnule Claymore.

M-am dus după un paravan de pânză. Între el şi ţesătura atârnată pe post de ciclorama era o jumătate de metru distanţă. Imogen rosti cu vocea-i adorabilă:

— E un loc straniu, bântuit. Mă înspăimântă!

— Eu încep să cred că acesta e cel mai fermecător. Nu, opreşte. Eu încep să cred că acesta e cel mai *fermecător* loc din lume!

Am ieşit pe scenă şi-am început să cânt, dar m-am oprit de îndată fiindcă domnul Claymore se ridicase în picioare şi vântura din mâini.

— Stop! Stop! Stop!

Domnul de Tracy mă cuprinsese cu braţul pe după umeri şi mă bătea uşurel pe cotul drept.

— Norman bătrâne. Cred că ar trebui să laşi asta în seama mea. Numai şi numai ca să-ţi păstrezi vocea şi forţele pentru diseară. Hm?

Domnul Claymore se prăvăli pe scaun şi râse sarcastic.

— Dacă aşa spui tu, Evelyn!

Bătu darabana cu degetele pe masă până când Imogen îşi puse mâna pe mâna lui şi-l privi cu înţelegere. În ce-l priveşte pe domnul de Tracy, acesta susura cu vorbe alintătoare, blânde la urechea mea:

— Dragă băiete, cânţi atât de minunat încât trebuie să reuşim scena exact aşa cum trebuie. Nu-i aşa? Hm? Acum, dacă intri cu paşii aceia mari, minunaţi, ai să ajungi aici, la cincisprezece centimetri de podiumul orchestrei înainte să fi apucat să cânţi o notă regelui şi prinţesei care se află *acolo*. Pe de altă parte, dacă faci doar un singur pas minunat, n-o să arăţi ca un adevărat ţigan muzicant, adică servil, linguşitor, aşa-i? Hm?

— Da, domnule.

— Dragă băiete, spune-mi Evelyn. Aşa face toată lumea. Iar eu am să-ţi spun Oliver. Hm? Acum hai să exersăm o dată, de două ori intrarea. Vezi tu, trebuie să faci mulţi paşi *mici*, aproape să baţi pasul pe loc; aşa, scena o să pară mai mare în ochii publicului – să nu-ţi vină să crezi! Splendid!

De-acum eram ghemuit atât de aproape de podea încât vedeam cât se poate de bine genunchii domnului de Tracy şi mă minunam cum i se pot mişca încheieturile lateral atât de liber şi de rapid.

— Oliver, dragă băiete, nu-mi spune! Ai mai jucat teatru!

Hm?

— Nu, n-am mai jucat. Sincer.

— Nici măcar la şcoală?

— M-au testat, dar mi se întâmplă să sparg lucrurile în jurul meu.

— Doamnă, vă felicit pentru fiul dumneavoastră.

Mama râse de pe culoar, invizibilă.

— Ah, domnule de Tracy! Sunt sigură că…

— Un talent înnăscut, asta pe lângă felul în care cântă… Aşa. Suntem gata cu toţii?

Domnul Claymore râse iarăşi sarcastic.

— Suntem de ceva vreme!

— Bine, Oliver, dragă băiete.

— Încep să cred că acesta e cel mai fermecător loc din lume!

Am intrat cu paşi mărunţi de tot şi-am început să cânt, aşteptând indicaţia de a o lua mai încet, dar aceasta nu veni. În schimb, domnul Claymore se ridică iarăşi şi începu să dea din mâini. M-am oprit.

— Dare imposibil! Absolut imposibil! O, Dumnezeule!

— Aşteptam să spuneţi…

— Dar am spus! Am *strigat*!

De data asta, domnul de Tracy îl cuprinsese pe domnul Claymore cu braţul pe după umeri.

— Norman bătrâne, am de gând să te *terorizez*. Iar tu suporţi una ca asta, nu-i aşa?

— Dumnezeule, Dumnezeule!

— E o chestiune de temperament, înţelegi. Linişteşte-te, bătrâne. Te simţi mai bine?

— Dumnezeule…

Urmă o tăcere îndelungă, timp în care domnul de Tracy continuă să bată uşurel cu palma braţul domnului Claymore. Acesta îşi luă pumnul de la frunte şi deschise ochii. Imogen îi zâmbi cu zâmbetul ei minunat. Domnul Claymore înclină capul spre umărul domnului de Tracy, îi înşfacă bicepsul stâng şi strânse cu putere.

— Evelyn bătrâne, îmi pare rău.

— Nu face nimic, Norman bătrâne. Mă întreb: să facem o pauză?

— Nu, nu.

— Sigur n-ai vrea…

— Nu.

Domnul Claymore îşi îndreptă capul, îşi netezi părul şi se duse spre scaunul pe care trebuia să şadă.

Imogen puse iarăşi mâna peste a lui. Domnul de Tracy se întoarse spre mine zâmbind.

— Într-un fel sau altul, flăcăule, trebuie să ne… temperăm. Trebuie să… cum să spun?

Duse o mână la bărbie, iar punctele de pe bilele galbene de biliard priviră fix în bezna de pe culoar.

— Trebuie să…

Luă mâna de pe bărbie şi, ridicând-o în aer, o roti în semicerc, ţinând ceva invizibil între degetul mare şi arătător…

— …să dăm sonorul mai încet!

Vocea de ţânţar cântă de la masă.

— Taică-său are o chestie de-aia, cum îi zice, la scripcă.

Domnul de Tracy îşi desfăcu larg braţele.

— Unde-mi stătea capul? O surdină! Chiar lucrul de care avem nevoie!

— A, nu, nicidecum, strigă mama din întuneric. Oliver nu poate în *niciun caz* să folosească o surdină! Vai, n-am auzit o asemenea neghiobie toată viaţa mea!

— Mamă, uite…

— Uşurel, Norman, uşurel. Lasă-mă pe mine să mă ocup de asta. Păstrează-ţi forţele pentru spectacol. Acum, doamnă…

Domnul de Tracy zâmbi visător în direcţia culoarului, cu capul lăsat pe-o parte.

— Vă rog să-mi spuneţi de ce nu trebuie să folosească fiul dumneavoastră o surdină?

Vocea tăioasă a mamei veni spre noi:

— Pentru că el va fi acolo sus, pe scenă, şi toată lumea o va vedea!

— Asta-i drept, Norman bătrâne.

— Evelyn bătrâne, n-au să bage de seamă, au să se

uite la rege şi la prinţesă. El n-are prea mare importanţă.

— Domnule Claymor *q*, *fireşte* că se vor uita la Oliver! Şi-l vor asculta! Trebuie să spun că, dacă nu puteţi vorbi suficient de tare pentru a vă face auzit peste o singură vioară care cântă chiar în *fundul* scenei…

— O singură vioară, bâzâi domnul Claymore. Băiatul ăsta parc-ar fi o întreagă fanfară de alămuri!

— El a binevoit să consimtă să cânte pentru dumneavoastră şi *nu* voi accepta să…

— Uşurel, Norman bătrâne. Stai jos. Şi dumneata, Imogen, scumpă domniţă. Doamnă…

— Muzicienilor din spectacolul acesta li se acordă mult prea puţin respect!

Domnul Claymore se lovi peste frunte, apoi se prelinse pe masă.

— Sunt aşa de obosit. Doamne. Aşa de obosit.

Tăcurăm cu toţii. Am privit în jos, stânjenit, am văzut cât de repede se depărtau şi se strângeau genunchii domnului de Tracy şi m-am întrebat dacă are să cadă. Am spus un pic ruşinat, ezitând:

— Mă gândeam… există… o şmecherie…

Domnul de Tracy zâmbea în continuare, cu buzele uşor întredeschise, bilele de biliard privind adânc în ochii mei.

— Da, băiete? Oliver?

— Ştiţi, e doar o şmecherie. Dacă… dacă aş folosi un bănuţ. Cel mai bun ar fi unul vechi. Da, asta ar fi numai bine. Între podul şi gâtul viorii. Ştiţi, dacă… va trebui să mai slăbesc un pic corzile. Apoi, dacă fac… aşa: pun bănuţul peste coarda ta, apoi pe sub re, apoi peste sol… Uitaţi. Aşa. Desigur, apoi acordez din nou. N-o să afecteze coarda mi prea mult şi oricum n-o prea folosesc pentru… chestia asta. Aşa. Aşteptaţi o clipă să acordez.

— Nu va vedea nimeni, domnule Claymore. Sper că sunteţi mulţumit. Nimeni n-o să-l audă pe Oliver deloc.

Domnul de Tracy mă privi cu respect.

— Geniu. Pur şi simplu geniu.

— Aşa de obosit. Doamne.

— Evelyn, cred că lui Norman i-ajunge…

— Imogen, scumpă domniţă, dragă prietenă… piesa e totul. Norman bătrâne, am să terorizez iarăşi. Încă o dată, şi apoi – o băuturică bună. Gata, Oliver băiete?

— Încep să cred că acesta e cel mai fermecător loc din lume!

Întorcând capul pe o parte pe reazemul viorii aşa încât stăteam practic cu urechea printre corzi, abia izbuteam să aud un firicel de sunet. Cu cealaltă ureche abia izbuteam să-l aud pe domnul Claymore. Eram doi ţânţari. Începea să mi se trezească interesul faţă de acest mod fantomatic de a cânta, dar înainte să termin, domnul Claymore scoase din buzunar o pungă micuţă şi-o aruncă în aer, cu boltă, în direcţia mea.

— Băiete, va trebui s-o prinzi, spuse domnul de Tracy, vocea-i normală, aşa blândă cum era, părând un tunet printre ţânţari. Iar dacă nu reuşeşti, va trebui să te târăşti după ea în patru labe.

— Da, domnule. A fost bine?

— Perfect. Desăvârşit.

— Eu nu l-am auzit deloc, ţipă mama din fundul culoarului. Nici o singură notă!

Domnul Claymore privi mânios în întuneric.

— Asta e o scenă de intimitate, ţiui el. Mai rămâne să spuneţi că nu mă auziţi pe *mine*!

Mama râse cu veselie.

— Păi, drept să spun…

— Evelyn bătrâne! Am o idee! îl putem *folosi*! Ca figuraţie în scena cea mare – chiar înainte de Marele Duet! Ţii minte!

— Desigur, bătrâne. Dar nu poate să fie ţigan, aşa-i? Nu la palat!

Am rămas în picioare şi-am aşteptat tăcut, cu vioara şi arcuşul în mână, cât timp ei doi îmi puneau la cale viitorul.

— Chiar e mare nevoie! în definitiv, în spectacolul original erau cel puţin douăsprezece perechi de curteni – domni şi doamne…

— E o idee, bătrâne, fără doar şi poate.

— Ar putea să fie străjer. În poziţie de drepţi, cu sabia scoasă din teacă. Salută şi se retrage.

— Unde-ai vrea să stea?

— Aici? Nu, aici! Sau spre fundul scenei, în mijloc, în faţa glasvandului?

— *Cred* că… în partea din faţă a scenei, în dreapta. Du-te acolo, te rog, băiete.

— Evelyn bătrâne, când l-am văzut pe Ivor interpretând rolul ăsta, el invita curtenii să iasă cu un gest ca *ăsta*. Dar fiind un singur străjer, ar fi mai bine să spun ceva, nu-i aşa? Ce zici?

— Ajungem şi la asta, Norman. Însă există o chestiune tehnică. Cu ce o să fie îmbrăcat?

— Ar trebui să fie străjer, zise maică-mea. Ar arăta splendid cu un coif din acela.

— Într-adevăr, doamnă, dar vai! E nevoie de toate cele cinci uniforme pentru membrii corului, iar aceştia vor fi înşiraţi pe scară împreună cu doamnele, aşteptând scena finală.

Domnul de Tracy desfăcu iar braţele, puse capul pe o parte şi ne zâmbi fiecăruia pe rând. Ridică puţintel din umeri.

— Nu-i nimic de făcut.

Am răsuflat uşurat, dar imediat am auzit-o pe mama străbătând iute culoarul, în direcţia draperiei verzi de pluş.

— Domnule de Tracy, precis putem găsi ceva!

— Mamă, ştii…

— Ah, doamnă, dacă am *putea*…

Domnul Claymore se lovi uşurel cu palma peste frunte.

— O idee. Mi-a trecut prin minte.

— Da, Norman bătrâne?

— Am din întâmplare… ţi-am arătat afişul care mi s-a făcut pentru rolul Essex?

— Da, bătrâne.

— Era Parada din Barchester, zise Imogen cu o undă de vioiciune. *O mie de ani de istorie*. Norman arăta

splendid!

— Vezi! I-aş putea împrumuta costumul acela şi l-am putea face soldat din garda regală!

— Aş spune că jiletca şi colanţii s-ar potrivi unui soldat din garda regală. Dar mai e şi pălăria, bătrâne. Ţii minte pălăria.

— Domnule de Tracy, am exact ceea ce trebuie! O pălărie de-a mea veche, neagră, cu borul lat.

— Mamă, ştii, nu-s de părere că eu aş…

— Oliver, o clipă. Aş putea s-o învelesc după-amiază cu hârtie creponată şi să-i fac o rozetă.

Domnul Claymore bătea iarăşi darabana.

— N-ar trebui să vorbim la Garderobă?

— Mai e şi chestiunea culorii, bătrâne. Un soldat din garda regală n-ar trebui să fie îmbrăcat în negru şi roşu?

Domnul Claymore râse.

— La urma urmei, suntem în Ungaria, nu? Doar nu te aştepţi ca un soldat din garda regală maghiară să poarte aceleaşi culori ca un soldat din garda regală engleză!

— Norman, te gândeşti la toate! Totuşi, stai o clipă. Va trebui să aibă o halebardă. Essex nu purta halebardă, aşa-i?

— Fireşte că nu, Evelyn, ţiui domnul Claymore. Mă iei peste picior! Aveam spadă, cal şi o armată întreagă de servitori!

Domnul de Tracy îi zâmbi visător.

— „Şapte dintre servitorii mei, cu o tresărire ascultătoare…”

— Mai mult decât atât. Dar ai dreptate. N-avem halebardă.

Am început să cobor de pe scenă, fără să mă bage cineva în seamă.

— Păi atunci aşa rămâne. Am să…

— Stai aşa, tinere Olly. Henry Williams. De el avem nevoie.

Am să vorbesc cu el când merg spre casă. O să ne facă o halebardă cât ai bate din palme.

— Eu *cred*… spuse mama de cealaltă parte a pluşului

verde, eu cred că un soldat din garda regală are rozetă şi la pantofi…

— Nu mă îndoiesc, doamnă, că veţi găsi o fotografie.

— A, da! zise mama râzând emoţionată. E una în *Enciclopedia pentru Copii* a lui Oliver!

— *Mamă*! Dumnezeule…

— Chiar aşa, bâzâi domnul Claymore. Oliver, după-amiază poţi să iei costumul de acasă de la mine, iar halebarda de la Henry, imediat ce o termină. Acum, să punem scena la punct.

Am coborât cu mare greutate şi mi-am lăsat deoparte vioara, bănuţul şi arcuşul. Am încercat să-i arunc mamei o privire cumplită, încărcată de reproş, dar culoarul era prea întunepat. Când m-am întors, domnul Claymore şi Imogen se aflau în picioare în mijlocul scenei, unul în faţa celuilalt, cu capetele ridicate ca şi cum s-ar fi privit unul pe altul pe deasupra unui zid. Domnul de Tracy examina o mătură. Mi-o întinse.

— Uite-ţi halebarda, băiete. În fundul scenei, în dreapta. Acolo ai să stai tot timpul ultimei scene, cu excepţia finalului.

— Evelyn bătrâne, trebuie să spun ceva! Găseşte-mi o replică, te rog.

— N-ai prefera să faci un gest cu mâna, aşa ca Ivor?

— Gata, Evelyn, ştiu. Ce părere ai de asta: „Dar aşteptaţi, Alteţa voastră Regală, nu suntem singuri…”

Se întoarse şi-şi flutură mina în obrazul meu.

— Du-te!

— Magnific, bătrâne. Un adevărat accent dramatic. Nici Ivor însuşi n-ar fi compus o replică mai bună!

— Atunci el, fireşte, va trebui să salute.

— Mă întreb cum se salută cu halebarda.

— Ar trebui să pună vârful în jos. Încearcă, tinere Olly! Ai grijă, băiete! Dumnezeule mare! Era să mă loveşti!

— Cred, spuse domnul de Tracy după ce genunchii îi stătură locului, *cred* că ar fi mai bine să nu pună vârful în jos, fiindcă mişcarea ar străbate mai bine de jumătate din scenă. Poate că… Dă-mi voie, Oliver, dragă băiete. Stai

uite-oja, şi când vine regele la tine în felul acela magnific şi ţi se adresează, stai *aşa* şi fa *aşa*. Bine? apoi poţi să te întorci şi să ieşi în pas soldăţesc, iar noi îţi vom putea vedea încă o dată paşii magnifici, nu-i aşa? încearcă!

— Du-te, omule!

— O, nu, nu, nu! strigă mama râzând vesel. N-ar spune „omule”. Nu regele! Nu unui soldat din garda regală!

— Ce grad aţi propune, doamnă?

— Poate general, zise mama continuând să râdă. Asta ar suna foarte bine, nu?

— N-am de gând să-i spun general unui băiat ca el!

— Într-adevăr, bătrâne, e un pic cam tânăr pentru asta. Oliver, băiete. Ce grad ţi-ar plăcea? Hm?

— Nu ştiu. Aş vrea…

— Am să-i spun „sergent”. Vă e pe plac, doamnă? Vă rog să ne spuneţi.

— Domnule Claymore, rogu-vă să nu mă luaţi în considerare! Pe mine mă preocupă exclusiv muzica. Dar dacă tot m-aţi întrebat, „colonel” cred c-ar fi numai bine.

— Colonel! Ha! Colonel! Băiatul

— Norman bătrâne, ai grijă.

— Colonel!

— Bătrâne, ce părere ai despre „maior”? Băiete, te simţi ca un maior?

— Cred că maior ar fi foarte bine, tu nu eşti de aceeaşi părere, Oliver dragă?

Domnul Claymore făcu trei paşi pe scenă. Avea pumnii încleştaţi pe lângă corp, chipul alb, transpira şi tremura tot.

— Doamnă, cântă el, adineauri aţi remarcat că vă preocupă exclusiv muzica. Rogu-vă să vă rezumaţi la ea!

Mama scoase un râset ascuţit, muşcător.

— Eu măcar ştiu să *citesc* o partitură, nu trebuie să mi-o explice cineva notă cu notă! zise ea.

Se lăsă o tăcere copleşitoare. Domnul Claymore se întoarse pe călcâie şi merse încet spre marginea din stânga a scenei până ajunse în colţ, cu nasul la

cincisprezece centimetri de paravanul pictat. Eu am rămas în picioare, privindu-mi nefericit mătura. Imogen rămase aşezată, continuând să zâmbească sibilinic la gândul vreunui mister ştiut numai de ea. Tăcerea se prelungi şi se tot prelungi.

Mama se îndreptă pe neaşteptate spre pian, trânti capacul şi înşfacă zgomotos partiturile. Chiar şi în lumina slabă vedeam că tremură ca domnul Claymore.

— Vino, Oliver!

— Unde?

— Acasă, fireşte. Unde crezi? La Grădina zoologică?

Domnul de Tracy păşi în mijlocul scenei. Ne cuprinse pe toţi, de la broşa tremurândă a mamei până la părul creţ, negru al domnului Claymore, într-un gest şi un zâmbet de nesfârşită înţelegere şi căldură. Dar înainte să poată spune ceva, domnul Claymore începu să bâzâie, adresându-se paravanului pictat:

— Pentru ultima oară. Da. Pentru ultima oară. O, te asigur, pentru ultima oară!

Mama trânti capacul pianului peste clape.

— Şi eu te asigur pe dumneata, domnule Claymore, că e pentru ultima oară. De bună seamă! Vino, Oliver!

Domnul de Tracy clătină din cap zâmbind afectuos.

— Artişti, artişti până-n măduva oaselor! Hm? Haideţi, cu toţii, băieţi şi fete… Imogen, prietenă scumpă! Hm? Cât de des am văzut aşa ceva… încordare mare… doar o mică ceartă, hm?

Mama stătea în picioare, cu amândouă mâinile încleştate pe suportul de partitură de pe pian uitându-se dintr-o parte spre scenă.

Domnul Claymore continua să bâzâie.

— Pentru ultima oară. O, pentru ultima oară, ultima…

— Haide, mamă, hai să ne vedem de treabă!

— Imogen, scumpă domniţă…

— Norman, mi-e foame. Dragă, *te rog*!

— Artişti până-n măduva oaselor…

Urmă o nouă pauză îndelungă. Pe neaşteptate, mama izbucni în râs pe un alt ton, mai grav, apoi tăcu din nou

privind fix pianul.

— Zău aşa, mamă… n-are decât să-mi spună şi… mătuşa lui Charley dacă aşa are chef!

Domnul de Tracy râse reverberant şi ne invită pe toţi, cu braţele şi cu chipu-i vesel, să-i urmăm exemplul.

— Acum am să vă terorizez încă o dată, pe *toţi*. Hm?

Insist! Cine-i regizorul? Hm? Doamnă? Oliver? Imogen, scumpă, dragă? Norman, bătrâne soldat? Nu poţi duce chiar *totul* pe umerii ăia laţi, să ştii!

De data aceasta, pauza a fost o idee mai scurtă. Apoi domnul Claymore îşi întoarse un pic chipul spre noi şi vorbi gâtuit:

— Căpitan. Am să-i spun „căpitan”. „Du-te, căpitane”. Asta am să zic.

Domnul de Tracy îşi întoarse bilele galbene de biliard spre hol şi zâmbi într-acolo.

— Hm?

— Pentru mine e o chestiune complet indiferentă, domnule de Tracy. *Eu*, una, mă rezum strict la muzică. Va trebui să rezolvaţi între voi. Nu mai spun niciun cuvânt.

Domnul Claymore se întoarse pe călcâie, cu pumnii încleştaţi, deschise gura, apoi se răzgândi şi-o închise la loc. Rămase locului, uitându-se. Domnul de Tracy zâmbea în continuare, senin şi blând.

— Exact! Splendid! Am căzut de acord! Şi acum – băuturici! Norman? Oliver? Doamnelor?

— Domnule de Tracy, îţi mulţumesc, dar nu doresc să intru în Acele Locuri…

Eu tocmai dădeam să pun mătura la loc lângă uşa salonului primarului şi abia aşteptam un pahar de cidru sau de shandy[5] băut în linişte când am auzit vocea maicămii continuând, ascuţită şi fermă:

— Şi nici fiul meu!

Mc în după-amiaza aceea mi-am luat de la domnul Claymore costumul de ţigan şi jiletca şi colanţii de soldat din garda regală. Le-am dus acasă şi le-am probat. Şi un

5 Băutură în care se amestecă bere obişnuită cu limonadă sau cu bere de ghimbir (n. trad.).

costum, şi celălalt îmi erau mici; deşi domnul Claymore avea cam aceeaşi înălţime ca mine, am descoperit că iletca îmi e foarte strâmtă peste piept, în timp ce la talie era aşa de largă încât mama a trebuit să improvizeze nişte falduri ca să-mi vină cât de cât. Cât priveşte costumul de ţigan, acesta fusese croit pentru cineva doar jumătate cât mine în înălţime şi cu trei sferturi mai slab. Din acest motiv, jacheta din satin violet nu voia cu niciun chip să mă cuprindă mai încolo de subsuori; singura componentă a costumului care-mi venea era un fes roşu care putea fi lărgit după nevoie. Fesul era tivit cu franjuri din mărgele aurite care clincăneau când mişcăm capul şi care, mi-am zis cu multă amărăciune, vor acoperi atât glasul domnului Claymore cât şi vioara mea cu surdină. Dar maică-mea spunea că-mi şade foarte bine. După ce am încercat costumele, m-am dus la atelierul auto ca să-mi iau halebarda. Henry era acolo, se afla în birou şi purta costum.

— Salut, Henry! Mi-ai făcut halebarda?

Henry se întoarse de la birou.

— Ia te uită, domnişorul Oliver. Ştii, e sâmbătă după-amiaza. Nu putem toţi să ne petrecem timpul după placul inimii, nu-i aşa?

— Oh.

— Să vedem. O clipă.

Alese de pe un panou cu mai multe chei pe cea potrivită, se dădu jos de pe scaunul înalt şi traversă curtea betonată.

Ajuns la clădirea principală, deschise o uşă de lemn care dădea într-o magazie interioară. Halebarda mea stătea pe un banc de lucru, sprijinită pe doi suporţi de lemn.

— Ah, *dyma vi*! Un instrument cu înfăţişare cu adevărat malefică! La ce-ţi foloseşte?

— Îl salut cu ea pe domnul Claymore.

Henry nu comentă; stăteam în picioare unul lângă altul şi priveam halebarda. Lama era făcută din oţel laminat, vopsit argintiu. Sub ea era un mănunchi de

panglici ornamentale, iar mai jos, mânerul din lemn, vopsit roşu. Am întins mâna.

— Doamne sfinte, ai grijă! E încă udă, fireşte. La ce oră e spectacolul? Bănuiesc că la şapte şi jumătate.

— Şi eu ce fac? La ora aia cred că n-o să mai ţii deschis.

— Doar pentru benzină. Va trebui s-o lăsăm undeva unde să ai acces la ea. Ia tu suportul ăsta şi eu o să-l iau pe celălalt…

Am scos cu mare grijă halebarda din clădire şi am dus-o în şopronul deschis unde, cu excepţia micuţei maşini sport a domnişoarei Dawlish, nu se afla nimic. Am aşezat-o pe ciment, lângă perete.

— Aşa, zise Henry. S-o laşi acolo până-n ultima clipă, domnişorule Oliver.

— N-o să am nevoie de ea decât abia pe la ora zece. Sau, oricum, nouă şi jumătate. Ştii, e pentru ultima scenă.

— S-ar putea să fie uscată. Ţine cont, nu-ţi promit nimic. Dar s-ar putea să fie uscată. Acolo, pe pantalonii tăi, e vopsea?

— Nu cred.

— Doamne sfinte. Ăştia-s ceea ce se cheamă Pantaloni Oxford, nu?

— Burlane.

— Cu ăştia nu mai ai nevoie să-ţi cureţi pantofii.

Economie de efort, asta-i. În regulă, domnişorule Oliver. Să vii cât de târziu poţi ca să-ţi iei halebarda.

— Mulţumesc.

M-am întors acasă în grabă şi-am găsit-o pe mama creându-mi pălăria. Se afla şi acum într-o stare de emoţie reprimată, dar pozitivă. Conflictul cu domnul Claymore nu făcuse decât să-i alimenteze emoţia.

— Vino încoace, dragă. Probeaz-o.

Mi-am pus pălăria pe cap; îmi stătea pe creştet ca o plăcintă.

— Ai capul lui taică-tău, zise ea fericită. Va trebui să scot panglica interioară.

— Mamă, eu unde o să mă schimb?

— Aici, fireşte! Unde credeai?

— Mă gândeam…

— Avem mare noroc că locuim aşa de aproape. Tânărul Smith, bietul de el, avea de mers atât de *mult*! Şi cu costumul ud leoarcă. Familia Wertwhistle a împrumutat doamnelor sala lor de aşteptare. Până săptămâna trecută, desigur, se ştia că vor folosi salonul primarului. Sper să nu plouă din nou! Ce păcat că nu avem un teatru ca lumea.

— Trebuie să ies pe *stradă*?

— Oliver, nu fi prostuţ!

— Costumat în ţigan? Şi în soldat din garda regală?

— Mai probeaz-o o dată. N-o forţa pentru că am scos panglica interioară şi ai să te zgârii. Of. Nu. Va trebui s-o desfac la spate. Ai timp să te tunzi?

— Nu!

— Din câte văd, dragă, nu te prea implici. Că veni vorba: ţi-am adus de la măcelar un guler splendid de dantelă, încreţit. Domnul Danford a fost extrem de amabil.

— Nu pe stradă!

— Nu pricep de ce nu mă ajutaţi deloc voi doi, bărbaţii. Taică-tău… în fine, nu contează. Gândeşte-te la domnul Harvey, care vine tocmai de la biserica Bumstead cu contrabasul în portbagajul maşinii aceleia mititele şi mai are şi liturghie mâine! Să-ţi fie ruşine, Oliver. Ar trebui să fii… o, când era tânăr, domnul Harvey îşi căra contrabasul remorcându-l cu tricicleta! Uneori eram convinsă că o să-l văd la ieşirea din pădure coborând dealul cu contrabasul peste el. Crede-mă că mă simţeam uşurată să-l văd că trece Podul Vechi! *De fiecare dată* când era un concert în Stilboume, apărea pedalând prin pădure; dar, fireşte, a renunţat la asta un an-doi după ce a căzut peste el încărcătura de fin. Bătrânul vrăbioi era beat şi mi-am zis întotdeauna că a avut mare noroc că băiatul lui s-a apucat de îndată să pună încărcătura înapoi cu furca şi, după ce a descoperit contrabasul, păi, sigur că a ştiut cine se află sub fân.

— Uite, mamă…

— Mă tem că va trebui s-o desfacem mai tare, să ştii.

Dragă, sper că înăuntru e numai creier! Nu. Sunt unii oameni cărora, pur şi simplu, li se *întâmplă* tot felul de lucruri! Aşa ca tine, dragă. Ţii minte când ai căzut în pian? Sigur că acum a cam îmbătrânit şi, ca să spun drept, e niţel *surd*. Mare păcat. Joi seara a încurcat partiturile pe suport şi a cântat una în locul alteia. Din fericire, amândouă erau în măsura de trei pe patru…

— Toate sunt în trei pe patru. Întotdeauna.

— …aşa că n-a avut prea mare importanţă, pentru că un „*om*, *bom*, *bom* „seamănă foarte bine cu un alt „*om*, *bom*, *bom*", nu-i aşa? Singurul necaz a fost că a cântat numărul şapte în loc de numărul patru, iar numărul şapte e mai lung. Aşa că i-a dat înainte cu „*om*, *bom*, „şi după ce toţi ceilalţi au terminat – de fapt, preţ de încă un vers. După cum îţi poţi *închipui*, dragă, spectatorii au crezut că a fost ceva intenţionat, aşa că n-au aplaudat. Domnul Claymore era la faţă.

— Da, îmi închipui.

— Oliver, să nu-i acorzi nicio atenţie domnului Claymore. Domnul de Tracy e regizorul. Să faci ce-ţi spune el.

— Dar ce rol joacă?

— Niciunul!

— Şi-atunci de ce se îmbracă aşa?

— E profesionist. Din Londra. Sper că un semestru la Oxford n-a făcut din tine o persoană din aia foarte sofisticată.

— Gata?

— Dragă, nu fi nerăbdător.

— *Sâni sătul*!

Şi nu te purta ca domnul Claymore, dragă! Ai auzit ultimul lucru pe care l-a rostit?

Mama ridică nasul în sus cu un gest gen Claymore şi ochelarii ei sclipiră.

— „Evelyn bătrâne, îmi voi petrece după-amiaza Lungit în Pat!" Dar…

Ochelarii mamei aruncară fulgere pe deasupra pălăriei mele.

— …Domnul de Tracy are o minte mai pătrunzătoare decât majoritatea oamenilor, poţi să fii sigur! Ştie exact câte parale face individul acela! Ştie că singura cale pentru a o scoate la capăt cu individul acela, ba mai mult, cu oricare din aceeaşi tagmă, e linguşirea. Ai observat cum îl mai peria?

— Da.

— De bună seamă că îi părem cei mai amatori dintre amatori. Dar e întotdeauna amabil şi vesel – şi apreciază foarte *tare* muzica. L-am auzit cu urechile mele când i-a spus reporterului că e de părere că orchestra merită a fi menţionată în mod special. Spunea că n-a mai auzit niciodată ceva asemănător. Dar, fireşte, cum ziarul îl are pe Claymore în frunte, ne vom alege cu obişnuitul „La reprezentaţie a contribuit şi orchestra, sub conducerea…” Sper ca de data asta să ne scrie măcar numele corect!

— Pare bine acum, nu?

— Va trebui să pun o bucăţică de elastic aici la spate, ca să nu se caşte deschizătura prea tare. Doar nu vrei, dragă, să-ţi cadă pălăria. Să-ţi spun drept, sunt *hotărâtă* să nu existe absolut niciun motiv ca domnul Claymore să se plângă. Poate să se certe dacă asta-i e voia, dar eu nu mă voi implica! în definitiv, nu te poţi certa de unul singur. În plus, trebuie să facem aşa încât domnul de Tracy să plece cu o impresie bună.

— Are nişte genunchi ciudaţi, nu crezi?

— Genunchii? A, înţeleg la ce te referi! Când eram copilă le spuneam „genunchi de călăreţ”. Desigur, erai prea mic când lordul Cromer a deschis institutul. N-ai cum să-ţi aminteşti. Mă întreb dacă domnul de Tracy a fost vreodată în cavalerie.

— Cam improbabil, nu crezi?

— Sunt sigură că ar arăta nemaipomenit de distins!

Mama sări în sus veselă şi probă ea însăşi pălăria, apoi mi-o dădu.

— Mamă, nu stă prea fix la spate. Se cam ridică.

— Aoleu. Oare n-ai putea s-o ţii? Cu o mână?

— Trebuie să salut cu o înflori…

— Oliver!

— …toare, măreaţă halebardă!

— Am să cos o opritoare. O poţi lega sub bărbie, ca la bereta de marinar pe care ai avut-o. Întotdeauna am fost de părere că arăţi aşa de dulce cu ea! Pe panglică scria „HMS LION”. Când am stat două săptămâni în Weymouth, te-ai dus aţă la nişte marinari şi le-ai zis: „Şi eu sunt marinar!”

— O, Dumnezeule.

— Pune ceainicul pe foc, dragă, te rog. O să luăm un fel de Ceai Solemn; pe urmă, dacă ţi-e foame după spectacol, poţi să cauţi ceva de mâncare când te întorci. După reprezentaţie o să fie cafea şi prăjituri, desigur, dar oamenii nu mănâncă mai nimic. Toţi sunt *mult* prea surescitaţi. Acuma-i bine, dragă! Ar trebui să exersezi la vioară.

— N-am nevoie.

— Haide, doar nu vrei ca domnul Claymore să aibă motive să se plângă, nu?

— Of, bine.

— Şi scoate bănuţul!

— Domnul Claymore…

— Prostuţule, nu pentru spectacolul propriu-zis, ci acum, zise mama râzând iarăşi. Nu trebuie să laşi bănuţul acolo, Oliver. Precis nu e bine pentru vioară.

— Nu l-am lăsat.

— Pune-l în cutie!

— Am să-l ţin în buzunar.

— Dacă o să ai unul. Mă refer la costumul de ţigan.

— Ar trebui să mă duc până la atelierul auto să văd dacă mi s-a uscat halebarda.

— Să nu stai mult, da?

M-am dus la halebardă, m-am aplecat şi am atins-o. Vopseaua tot mai era lipicioasă, aşa că am lăsat-o acolo unde era. Henry, fiind Henry, se afla şi la ora aceea în birou. Dar când m-am dus la el şi i-am explicat, n-a avut nicio sugestie. Faptul m-a mirat puţin, căci fusesem obişnuit să-l consider pe Henry omul care le rezolvă pe

toate. M-am întors acasă în pas lent de plimbare şi am găsit-o pe mama cu ceaiul meu pregătit şi opritoarea cea nouă la pălărie gata cusută. Tata era şi el prezent, mestecând mohorât o mică plăcintă cu carne. Mama nu mânca nimic, doar sporovăia cu vioiciune şi umbla de parcă ar fi plutit la treizeci de centimetri deasupra pământului. Simţeam o profundă înrudire cu tata.

— Cum merge, tată? Mulţumit de activitate?

Tata întoarse capul şi mă privi cu solemnitate. Apoi se întoarse la loc şi continuă să mănânce.

— Tată, ai putea să-i *răspunzi* băiatului!

— Bach, zise tata. Händel. Ceea ce mă bucură e munca grea!

— O parte din muzica pentru *Regele de Cupă* e foarte melodioasă, zise mama. Şi tu ai recunoscut!

Tata ridică privirea cu o expresie chinuită.

— Aşa este. Prima oară când am ascultat-o.

Mama mi-a supervizat costumarea în ţigan şi m-a sfătuit asupra machiajului. Mustaţa mi-a dat cele mai multe bătăi de cap. Pe urmă au plecat amândoi ca să-şi ocupe locurile în spaţiul rezervat orchestrei. Străzile din apropierea primăriei constituiau o privelişte remarcabilă. Doamne cu neverosimile crinoline, umflate, soldaţi din gardă cu coifuri şi pene, plus unul doi ţărani rătăceau dintr-o parte în alta a Pieţei şi se căţărau cu dificultate pe scările din spatele primăriei. O atare menajerie m-a îndemnat să cred că nu voi fi observat, aşa că m-am strecurat prin piaţă cu vioara în mână. Dar când am ajuns la scări m-am lămurit că nu e momentul să urc – erau blocate de coifuri şi crinoline. M-am gândit să cercetez şansele de a intra pe uşa principală, căci eram sigur că încă n-a sosit niciun spectator. M-am strecurat prin porţiunea de Piaţă mai jos de primărie, am tras cu ochiul pe Strada Mare şi mi-am simţit inima prăbuşindu-se mai întâi în pantofii cu cataramă şi apoi făcând un salt până-n gât.

La intrarea principală a primăriei se formase o coadă, într-un fel abstract, ştiusem că la spectacol vor

asista oameni, dar aici îi vedeam concreţi, adevăraţi şi vii. Îi cunoşteam pe toţi; graţie forţei unei hotărâri lăuntrice şi cu o grijă extremă pentru propriile mişcări, am reuşit să trec pe lângă ei pe stradă tară să roşesc prea tare sau să mă împiedic. În condiţii normale speram să fiu şi uneori credeam că sunt în cel mai rău caz neobservabil, în cel mai bun caz – invizibil. Acum înţelegeam că mă voi expune, nu teoretic, ci oribil de practic, în faţa acestor oameni reali care stăteau la coadă; că le voi asalta urechile cu inadecvata mea tehnică de dublă apăsare. Enormitatea situaţiei îmi făcea braţele să tremure; m-am strecurat înapoi în umbra primăriei, la adăpostul temporar oferit de coloanele ei. Şirul de oameni se prelingea pe tăcute în sala de la intrare. Am auzit de deasupra capului răbufnirea bruscă a trombonului sergentului-major O'Donovan. Era uvertura; spectacolul începea. M-am repezit spre scări, dar accesul era în continuare blocat şi aveam o grijă în plus. N-aveam habar unde să-mi las cutia de la vioară, aşa că am dat fuga acasă, gândindu-mă cât de calmă şi de atrăgătoare arăta sufrageria noastră, şi-am lăsat cutia acolo. Cu vioara într-o mână şi arcuşul în cealaltă, m-am întors în fugă şi, auzind că uvertura s-a terminat, am pornit să-mi croiesc drum pe scări ca un sfredel. Pe trepte se înghesuiau persoane ostile, nervoase cărora nu le păsa nici de mine şi nici de instrumentul meu muzical. Am reuşit să ajung la primul cot şi apoi am fost purtat până la al doilea de un val de actori care m-a lăsat chiar lângă scenă. Acolo mi-am adus aminte că n-am introdus bănuţul între corzi şi-am încercat să cobor scările. Acest fapt a condus la o serie de certuri aprige, toate desfăşurate prin şoapte şuierate din care n-am priceput nimic. Aş fi putut lesne să-mi croiesc drum cu ajutorul forţei brute, dar parte a blocajului era format din fete relativ delicate şi, în orice caz, aveam în mână vioara. M-am adunat şi mi-am folosit inteligenţa. De câte ori un chip fardat se izbea de obrazul meu şi şuiera la mine, îi spuneam că am nevoie de un bănuţ. Are un bănuţ? Dar părea că-n întreaga mulţime nu există nici măcar un bănuţ, iar câţiva au fost suficient de insensibili

încât să râdă de mine. Apoi mi-a căzut mustaţa şi mulţimea era prea compactă ca să pot s-o recuperez. Astfel mi-am pierdut ultima speranţă, aceea de a fi deghizat cu mare grijă. Am renunţat, mi-am acceptat soarta şi m-am aşezat chiar în spatele unui paravan pictat, aşteptând ca domnul Claymore să-mi dea semnalul de intrare în scenă. Simţeam acum o îngrozitoare presiune mută, nu din partea celor de pe scară, ci din partea publicului nevăzut. Am început să tremur şi mâinile mi-au îngheţat pe vioară. Din minte mi s-au şters complet toate instrucţiunile.

Încep să cred că *acesta* e cel mai fermecător loc din lume!

Am făcut un pas măreţ, ieşind de după paravan, şi m-am oprit pe scenă, orbit de lumini.

Şi cum stăteam acolo, orbit şi paralizat cu vioara-n mână, s-a auzit mai întâi o bătaie din palme izolată, apoi încă una, apoi o revărsare caldă de aplauze. În ea se simţea şi un fel de alint drăgăstos. Se vedea bine că am fost recunoscut, că eram cunoscut, fiul farmacistului; era de asemenea limpede că făceam parte din categoria oamenilor potriviţi. Am priceput într-o străfulgerare că acele chipuri de pe stradă mă observaseră şi-mi aprobau comportarea sau, cel puţin, o acceptau. De la teamă şi chiar panică am făcut un salt în extrema cealaltă, a încrederii în sine. Cu ţinuta dreaptă, muzician până-n vârful unghiilor, un violonist care nu doar obţinuse un certificat, ci ştia şi să cânte, am atins prima coardă. Degetele mele păreau calde şi însufleţite, braţul cu arcuşul – relaxat şi agil. N-aveam niciun fel de îndoieli; am cântat pe cât de tare cânta din gură doamna Underhill. Când mi-am terminat bucata

(ştiind dinainte că ultimele trei acorduri spectaculoase cu dublă apăsare vor fi precise şi cu rezonanţă năucitoare), au venit aplauzele, instantanee şi copleşitoare. Noua încredere în mine, noua siguranţă în propria persoană nu m-au părăsit. Acum eram mai obişnuit cu luminile şi-o puteam vedea pe mama la pian, dând din cap, râzând şi aplaudând. M-am înclinat cu mult calm;

când m-am îndreptat, o pungă cu bani a zburat pe lângă obrazul meu şi-a lovit ciclorama. M-am mai înclinat o dată şi-am ieşit de pe scenă. Din public se auzeau tropăituri.

— *core*! *core*!

Eram suficient de modest ca să-mi spun că lucrurile merseseră prea departe. În definitiv, era scena domnului Claymore şi nu voiam să i-o stric. Cu sudoarea răcindu-se pe mine, mi-am făcut loc prin mulţimea de pe scări, zâmbind blând şi curtenitor fiecărei persoane în parte, de la înălţimea noului meu statut. Aveam timp berechet, de fapt aproape toată seara, înainte să mă transform într-un soldat din garda regală şi deja simţeam că urmarea va fi o dezamăgire. Însă mă consolam cu gândul că va fi extrem de uşor. Fără interpretare, fără actorie. Doar completarea scenei. Am ieşit de pe scări şi-am descoperit aerul serii, uimitor de proaspăt. Am rămas o vreme pe loc, bucurându-mă de absoluta normalitate a lucrurilor şi de amintirea triumfului propriu.

Un metru-doi mai încolo, domnul de Tracy se rezema de o coloană. Tot mai zâmbea blând.

— Încotro ai pornit-o, băiete?

— Trebuie să mă schimb. Să înţeleg, domnule, că nu v-aţi aflat în primul rând din sală?

— Am simţit că, stând *aici*, afară, mă pot concentra cu totul asupra muzicii. Ai avut greutăţi?

— Dacă mă gândesc bine, cred că n-am prins punga cu banii. Şi mi s-a dezlipit mustaţa.

Domnul de Tracy zâmbi şi emise o respiraţie plăcut mirositoare.

— Fermecător, fermecător!

Căută în pulpana hainei şi scoase la iveală o sticlă; o ridică în lumină, descoperi că-i goală şi-o puse la loc.

— Cred că noi doi am putea s-o ştergem să bem ceva, ce zici, Oliver?

— Sunt în costum!

— Şi eu la fel. Pot să renunţ la modul acesta de adresare ridicolă: „băiete”?

— M-aţi auzit cântând?

— Da, cum să nu. Ceva mi-a spus că n-ai avut un bănuţ la tine.

— Îmi pare extrem de rău!

Domnului de Tracy îi tremurară genunchii.

— Oricum, detestatul tău rival n-ar fi fost mulţumit.

— Cine?

— Splendidul nostru actor principal.

Am înghiţit în sec şi m-am uitat la el. Mi-a zâmbit la rându-i, răsuflând cu un iz slab de gin. Eram cu gura căscată dar, în mod ciudat, n-am roşit.

— De unde…

— Picioarele virile îndreptate aproape imperceptibil spre interior. Privirea de… adoraţie vinovată. Fermecător, fermecător!

— Eu n-am…

— În ce mă priveşte, secretul tău e în siguranţă.

— Ea nu…

Îmi cuprinse umerii cu braţu-i lung. Asta-mi dădu o ciudată senzaţie plăcută, de siguranţă.

— Ea nu prea ştie, aşa-i? Cred că e timpul să fii vindecat.

— Cât voi trăi…

Îmi masă umărul.

— Terapie de şoc.

— Mă simt bine. Pe cuvânt.

— Zece guinee şi un bilet de întoarcere la clasa a treia. Bănuiesc că nimeni n-are de ce să se plângă. Fireşte că se plânge. Iar spre sfârşit nevoia omului de a evada e atât de disperată incit mare parte din cele zece guinee… în fine. Hai la mausoleu.

— Asta unde-i?

Am văzut că priveşte spre Coroană şi-am izbucnit agitat:

— Aoleu! mai întâi trebuie să mă schimb! Şi… trebuie să trăiesc în oraşul ăsta!

— Singura consolare pe care ţi-o pot oferi pentru o astfel de soartă e un gin mare. Ai o grămadă de timp înainte până să trebuiască să împodobeşti scena domnului

Claymore.

— Credeam că-i spuneţi „Norman”.

Domnul de Tracy încuviinţă cu blândeţe:

— Da, aşa este.

— Dar, domnule, n-ar trebui să fiţi în sală?

— Chiar sunt, răsuflă el. Tu, Oliver, ştii că-s acolo, nu-i aşa? Ai putea să depui mărturie pentru mine, nu?

Am râs emoţionat.

— Mai mult ca sigur!

— Şi spune-mi „Evelyn”.

— Ca Norman?

— *Nu* ca Norman, copile. Ci aşa cum îmi spun prietenii mei.

— Măi să fie!

În faţa localului Coroana mă trase înapoi şi se opri, privind spre primărie cu capul lăsat pe-o parte.

— Dacă judecăm după absenţa totală a sunetelor, domnul Claymore cântă.

Am chicotit; îl iubeam.

— Da! Da! Dumnezeule!

— Le-am fost regizor, ştii – ca să-mi răscumpăr păcatele – aşa că ştiu totul despre ei. Mai ales despre ea.

— Cum?

— Cu ajutorul a ceea ce domnul Shaw numeşte „femeia din mine”. În mine există o parte feminină considerabilă, Oliver. Aşa că, vezi, ştiu tot.

— E foarte frumoasă.

Domnul de Tracy a zâmbit de sus în jos; am simţit fiecare cuvânt al lui ca pe o înţepătură de viespe.

— E o femeie proastă, insensibilă şi vanitoasă. Are un chip plăcut şi exact atâta judecată cât să zâmbească întruna. Oh! Eşti de trei ori mai… Să nu-i mărturiseşti niciodată iubirea ta de copilandru. N-ar face decât să-i hrănească vanitatea. Şi-s insolenţi, amândoi! Munca mea nu face doar zece guinee, o sută, o mie…

Am deschis gura, dar n-am găsit niciun cuvânt de spus. Domnul de Tracy îşi luă mâna de pe umărul meu şi se îndreptă de spinare, vioi.

— Ei, am ajuns.

Deschise uşile batante şi inspectă sala de la intrare.

— Oliver, dacă îmi aduci aici fotoliul ăla şi t acolo, între cămin şi palmierul din ghiveci, o să ne simţim confortabil.

Dispăru pe uşa care dădea în bar. Mă simţeam intimidat la gândul să modific aranjamentul dintr-o clădire impresionantă ca aceea, dar, cu o senzaţie subită de schimbare, am adus, ascultător, fotoliul. Domnul de Tracy se întoarse cu două cupe pline cu un lichid transparent.

— Perfect executat. Mama ta ar fi… Nu. N-a fost frumos din partea mea. Îmi pare rău, Oliver, dar înţelegi, am fost…

Se uită în sus, de parcă ar fi putut să găsească scris undeva în aer cuvântul potrivit.

— Am fost… *torturat*.

Îmi dădu o cupă şi se tolăni în fotoliu.

— Nici nu se poate spune că-i pentru cauza artei. E pentru cauza guineelor, iar tu eşti prima, realmente *prima* fiinţă umană implicată în exerciţiul ăsta revoltător de tâmpenie bucolică. În fine. Exceptând-o întotdeauna, bineînţeles, pe doamna mama ta.

— Are numai vorbe de laudă pentru dumneata.

— Aşa, deci? Un lucru foarte mulţumitor. Dar tatăl tău?

— El în general nu spune prea multe.

— E domnul cel… amplu, în gri, care cântă la vioară cu un fel de dexteritate care pare să vrea să scoată fum din ea?

— Exact.

— Foloseşte metoda Stanislavski. N-am niciodată o mai clară proiecţie de dispreţ furios. Fără să scoată o vorbă.

Ochii pe partitură. Fiecare notă la locul ei. Cu furie, furie, furie. Pentru ce Dumnezeu?

— Aşa vrea mama.

Mi-am gustat băutura şi m-am înecat.

— Uşurel, Oliver. O să descoperi că are un efect

eliberator. Dragul de mine! Chiar am băut o grămadă.

— Eliberator? De ce să mă elibereze?

— De orice ai vrea să scapi. Să fii eliberat.

O vreme am tăcut, cercetând zidurile înghesuite ale vieţii mele. Am descoperit dintr-odată în propriu-mi gâtlej un torent de cuvinte.

— Aşa e. Exact asta-i… Totul e… greşit. Totul. Nu există adevăr şi nu există sinceritate. Dumnezeule! Viaţa nu poate… vreau să spun că afară nu trebuie decât să te uiţi în sus la cer… dar Stilbourne îl acceptă ca acoperiş. Ca un… Şi felul în care ne ascundem trupurile şi lucrurile pe care nu le spunem, lucrurile despre care nu pomenim, oamenii cu care nu ne întâlnim… şi chestia căreia îi spun ei muzică… E o minciună! Ei de ce nu înţeleg? E o minciună, minciună! E… obscen!

— Foarte renumit. O mulţime de bani câştigaţi.

Am luat repede o înghiţitură.

— Ştii, Evelyn? Când eram mai mic credeam *că eu* sunt de vină… şi eram, sigur, un pic…

— Fermecător! Fermecător!

— E aşa de confuz. Ştii? Acum doar câteva luni, am… avut o fată pe dealul ăla de colo. În public, practic. Şi de ce nu? Oare făcea cineva din… din… făcea cineva ceva mai… mai…

M-am oprit, simţindu-mă teribil de zguduit, de parcă aş fi fost gata să izbucnesc în plâns dintr-o clipă într-alta.

— Oliver, v-a văzut cineva?

— Tata.

Genunchii domnului de Tracy se depărtară şi se strânseră o dată sau de două ori.

— Ştii, Evelyn, seamănă cu chimia. Poţi s-o iei ca pe un *lucru*… sau poţi s-o iei ca pe un *lucru*…

— Ce seamănă cu chimia?

— Păi… viaţa.

— E o farsă revoltătoare, Oliver, cu un regizor incompetent. Fata asta. Era frumoasă?

— Foarte!

Domnul de Tracy mă privi pe deasupra cupei, cu cele

două bile vechi de biliard complet nemişcate, gura zâmbind blând dincolo de buza paharului, faţa cu maxilarul proeminent puţin umedă.

— De invidiat.

— N-ai fi vrut-o, Evelyn, cu toate actriţele acelea şi… nu era decât o ţărăncuţă din Cartierul Lumânărarilor; deşi acuma că mă gândesc, de ce naiba am…

M-am oprit, încercând să mă gândesc ce anume voiam să spun – ceva legat de Evie şi de Stilboume şi de binoclul tatii şi de cer, un lucru pe care mi-ar fi fost uşor să i-l spun lui Evelyn din moment ce era uşor să-i spun orice. L-am privit şi i-am zâmbit cu drag. În juru-i se formase o ceaţă vagă, el rămânând în mijloc, foarte limpede şi demn de a fi iubit. Acum înţelegeam de ce pupilele ochilor lui păreau buline pe bilele de biliard. Irisul în jurul lor fusese invadat de galbenul ochilor, în fulgi şi cristale, aşa că era greu de văzut de unde începe.

— Evelyn. Vreau *adevărul* lucrurilor. Dar nu e de găsit nicăieri.

Domnul de Tracy inspiră prelung, cutremurat şi zâmbi mai intens.

— Adevărul, Oliver? Păi…

— Viaţa ar trebui să fie…

— Perspicace.

Băgă mâna în buzunarul de la piept şi scoase un portofel mic din piele. Fără să-şi ia ochii de la mine, scoase un teanc de fotografii şi o ridică pe prima. Ceaţa se deplasă până când n-am mai putut vedea nimic altceva decât fotografia; sau poate că, deoarece mă concentram încruntat asupra ei, ceaţa nu era altceva decât lipsă de atenţie faţă de tot restul. Domnul de Tracy îmi puse apăsat teancul în cealaltă mână, dar eu nu slăbeam din ochi fotografia pe care o vedeam. Era, fără discuţie, domnul de Tracy. În fotografie era mai tânăr, dar nasul lung şi bărbia prelungă, văzute din profil, nu puteau fi confundate. La fel şi corpul suplu. Purta o perucă brunetă, tunsă drept, la jumătatea distanţei dintre ureche şi umăr, lăsând astfel la vedere o parte din gâtul cu tendoane proeminente. Braţul

drept, gol se întindea graţios în faţă şi-n sus, iar stângul în spate şi-n jos, formând împreună o diagonală. Costumul de balerină cu fusta vaporoasă era croit pe măsura lui, iar picioarele suple, cu genunchii lipiţi unul de altul, duceau în jos la o pereche de pantofi cu toc care-i încălţau labele imense ale picioarelor. Machiajul feminin îl făcea să pară încă şi mai masculin. Râdeam în hohote.

— Ce naiba e asta?

— Voiam doar să subliniez, Oliver. Chestiunea cu perspicacitatea. Dă-mi-o înapoi, te rog.

Dar eu frunzăream teancul. Costumul era acelaşi în toate fotografiile, la fel şi domnul de Tracy. În unele fotografii îl susţinea un tânăr solid; în fiecare dintre acestea, cei doi se priveau adânc în ochi. Am râs până au început să mă doară fălcile.

— Acum dă-mi-le înapoi, Oliver.

— Ce-a *fost* asta?

— O farsă, atâta tot. Dă-mi-le înapoi, te rog.

— Nu cred să mai fi văzut vreodată…

— Oliver. Dă-mi-le înapoi. Şi fugi.

— Hai să mai luăm…

— Nu uita că urmează să fii soldat din garda regală.

— La naiba cu asta!

— Totuşi.

M-am uitat şi-am fost surprins să văd că domnul de Tracy se depărtase cu mulţi metri, deşi practic şedea în acelaşi loc.

— Presupun că…

— Nu trebuie s-o dezamăgim pe mama ta.

Mi-am amintit dintr-odată.

— Evelyn, ziceai că o să-mi spui ceva. Ce anume?

— Mă tem că-mi scapă.

— Era despre adevăr şi sinceritate.

— N-am nici cea mai vagă idee.

— Îţi vorbeam despre locul ăsta… despre tot.

— Cred că e timpul să mergi să te schimbi.

— Da?

— Haide, fugi.

— A, îmi amintesc!

Am râs din nou de idee.

— Aveai de gând să mă vindeci!

— Chiar aşa, Oliver. Un cadou de despărţire. Mda. *După ce* saluţi şi ieşi de pe scenă, ascultă „Marele Duet”.

— Da? Şi?

— Asta-i tot. Ascultă şi-atât.

— Bine. Am să mă întorc şi-am să-ţi spun…

— Nu voi mai fi aici.

— Ce, te duci în sală?

— Voi… evada.

Pe neaşteptate, se apropie mult de mine, cu mâna ridicată şi bătând cu degetul arătător în ceasul de la încheietura mâinii. Am văzut cât e ora şi-am plecat în grabă, cuprins dintr-odată de panică. M-am echipat cu costumul de soldat din garda regală, apoi am traversat Piaţa până la atelierul auto. Halebarda mea era bine uscată, dar foarte grea. Am dus-o pe umăr până la scările dosnice, însă tavanul era prea scund ca să pot să urc în postura asta. Aşa că am coborât halebarda în poziţie de atac şi-am pornit pe scări în sus; dar actorii stăteau înşiraţi pe scări şi, în câteva clipe, ceea ce fusese iniţial o intrare se transformă într-un meci furios de luptă corp la corp cu chipuri machiate care-mi adresau pe muteşte înjurături pe deasupra minerului roşu al armei mele. Mai erau acolo sâni pe jumătate dezgoliţi şi guri de un roşu aprins şi haine în culori vii şi o întreagă încurcătură de membre. Totuşi, m-am ţinut bine de halebardă, propulsat de dorinţa de a termina cu treaba asta şi de a mă întoarce la Evelyn. Am trecut de primul colţ, dar când am ajuns la al doilea, am văzut limpede inexorabilul adevăr. Halebarda nu putea fi în niciun chip manevrată să treacă de el.

Ca un făcut, coborârea pe scări cu halebarda mi-a luat mai mult timp decât urcatul cu ea. Căci fiecare persoană din distribuţie accepta să se lase împinsă un pic mai aproape de pătratul magic pe care se juca *Regele de Cupă*, însă vădea o hotărâre necruţătoare de a nu se lăsa împinsă cu niciun centimetru mai departe de el, înspre

aerul rece al nopţii. În cele din urmă am ieşit şi m-am oprit în faţa primăriei, întrebându-mă ce să fac. Mi-am rezemat halebarda de o coloană şi-am dat fuga la Coroană, dar Evelyn nu era acolo unde-l lăsasem. Mi-am băgat capul şi pălăria pe uşa care dădea spre bar.

— Doamnă Miniver, l-aţi văzut cumva pe domnul de Tracy?

— A ieşit.

— Se întoarce?

— Ar face bine. Nu mi-a plătit băutura. Oamenii de teatru! îi cunosc eu.

— Unde s-a dus?

— Nu m-aş mira să fie într-una din berării.

— Trebuie să-l găsesc!

— Ce treabă ai cu el, tinere Oliver? Un bătrân…

— E legat de spectacol. Ceva nu merge deloc bine!

— A, înţeleg. Mda. Încearcă la Trăpaşul, unde se duc băieţii de la grajduri. Şi spune-i că vreau banii pe băutură.

— Bine!

— Pentru că, dacă pleacă cu ultimul autobuz fără să plătească…

— În regulă!

Am pornit în goană pe Strada Mare, spre Podul Vechi. La Trăpaşul era aproape pustiu, dar în separeu şedea domnul de Tracy. Se sprijinea cu spatele şi cotul de bar. Când am dat năvală înăuntru, mi-a aruncat o privire şi pe urmă a început să tremure de la genunchi în sus.

— Evelyn! Ce să fac?

Era remarcabil cum reuşea să-şi menţină neschimbat chipul palid, surâzător în timp ce, de la brâu în jos, tot corpul i se crispa şi tremura.

— Evelyn! Halebarda! în locul unde scările se întâlnesc cu coridorul spre culise. N-o pot ridica!

Tremurăturile îl învăluiră şi se rostogoliră în încăpere vorbele-i blânde:

— Nu-şi poate ridica halebarda în coridorul spre culise. Una ca asta n-au s-o creadă în ruptul capului.

— Ce să fac?

— În cazul ăsta va trebui să intri prin faţă, nu-i aşa?

Ideea asta făcu tremuratul să atingă paroxismul; în creştet, micul smoc de păr lipit de ţeastă se dezlipi pe neaşteptate şi se ridică drept în sus, ca un corn.

— Dar au să mă vadă!

Evelyn nu făcea decât să tremure. Cotul îi alunecă de pe tejghea; şi-l puse la loc. Am ieşit în fugă de la Trăpaşul şi-am pornit la goană pe Strada Mare. Mi-am luat halebarda de lângă coloană şi m-am dus la intrarea principală a primăriei. Am reuşit să bag halebarda pe uşă în sala de spectacol cufundată în întuneric fără să fac prea multă gălăgie şi m-am furişat prin stânga publicului, spre cortina din pluş verde de după pian. Am ridicat cu grijă, raţional, partea de jos a cortinei cu ajutorul lamei de la halebardă, apoi am împins minerul în faţă. Aproape imediat am întâmpinat o uşoară rezistenţă care a cedat cu o bufnitură, aşa că m-am strecurat pe sub pluş cu capul înainte, împingând halebarda dinainte-mi. În spatele cortinei era un bec slab aprins, un scaun de campanie răsturnat cu fundul în sus şi un exemplar din *Regele de Cupă* cu o mulţime de însemnări făcute cu creion albastru. Mi-am tras picioarele sub mine şi m-am aşezat într-un genunchi. Partea asta a scenei lăsa o trecere foarte îngustă între paravane şi perete, iar la capătul ei era uşa încuiată care dădea în salonul primarului – sau o parte a ei. Privind în direcţia aceea am priceput de ce rezistenţa întâmpinată de halebarda mea nu cedase complet şi de ce, după prima bufnitură, păruse să prindă vag viaţă, smucindu-se şi scuturându-se în strânsoarea mea. De cealaltă parte a trecerii cufundate în beznă zăcea un tânăr, cu spatele lipit de uşa salonului, ţinând strâns cu ambele mâini lama armei mele la distanţă de câţiva centimetri de pieptul său. Nu era câtuşi de puţin înţelegător şi, când am încercat să îndepărtez de el halebarda, a reînceput să se lupte cu ea, mişcând buzele muteşte, cu privirea aţintită spre mine.

— Dar, bâzâi vocea de ţânţar a domnului Claymore, aşteptaţi, Înălţimea Voastră Regală. Nu suntem singuri!

Până la urmă tot întârziasem; am smucit halebarda din mâinile tânărului care, din păcate, i-a dat drumul în aceeaşi clipită. M-am simţit recunoscător că n-am căzut cu picioarele în sus pe scenă şi bucuros că numai un metrudoi din coada halebardei a ajuns din greşeală în bătaia reflectorului. Aşadar, m-am întors între două paravane, am făcut un pas şi m-am ridicat. Mă aflam faţă-n faţă cu Imogen, iar pe domnul Claymore nu-l vedeam nicăieri. M-am uitat în jur după el şi l-am descoperit chiar în faţa mea, dar aplecat de parcă mi-ar fi studiat cataramele de la pantofi. Imogen întinse braţul cu o mişcare bruscă şi ochii-i scânteiară în direcţia mea:

— Du-te!

Eram atât de nedumerit de mânia ei şi intimidat de gest încât am ieşit cocârjat de pe scenă, cu urechile arzând. Nici măcar n-am auzit ce făcea publicul. Mi-am sprijinit halebarda de perete în spatele cicloramei, ocărându-mă pentru că uitasem să salut.

Începu muzica.

Am descoperit că nu-mi simt inima zdrobită pe cât ar fi fost normal într-o situaţie în care contemplam una din perfecţiunile lui Imogen. Era ca şi cum Evelyn s-ar fi aflat alături de mine. Parcă aveam şi atunci mâna lui pe umăr. Sudoarea mi se uscă pe trup. Imogen pătrunsese cu indiferenţă într-o ţară în care aveam acces, ba mai mult, al cărei cetăţean eram pe merit. Pe tărâmul acela în care notele muzicale şi toate sunetele erau lucruri vizibile, colorate, ea umbla cu paşi stângaci, de ignorant. Nu doar că nu ştia să cânte; mai mult: indiferentă faţă de faptul că nu ştie să cânte, consimţise să se arate în faţa publicului. Cânta atât de fals încât linia melodică, deşi ar fi putut să fie zimţuită ca un şir de munţi, era tocită ca un şir de dealuri calcaroase. Am ascultat cu mâna absentă a lui Evelyn pe umăr şi, prin sunetele Marelui Duet (vocea de ţânţar se aliase acum cu cea monotonă), i-am auzit vocea:

O femeie proastă, *insensibilă*, *vanitoasă*.

Doi oameni a căror ignoranţă şi vanitate îi făceau să fie potriviţi şi acceptabili doar unul pentru celălalt. Ideea

asta era ca o gaură de spionat în interiorul fiinţei lor şi-n acelaşi timp un balsam (inestetic, e drept) pentru sufletul meu. Am ascultat. Şi m-am eliberat. Mi-am făcut loc încă o dată, cu greu, pe scări în jos şi-am dat fuga să-l găsesc pe omul căruia îi datoram acum atât de mult. Dar nu era la Trăpaşul şi nici în vreunul din celelalte localuri aflate pe acea parte a Străzii Mari. M-am întors spre primărie spunându-mi că, desigur, trebuie să se afle în sală aşteptând căderea cortinei.

Dar m-am înşelat, căci era în Piaţă. L-am văzut de la mare distanţă, pentru că stătea foarte aproape de unul din becurile alb-gălbui. Stătea atârnat, ţinându-se de vârfurile ascuţite ale grilajului de fier. Ca urmare, picioarele-i ca de păianjen erau îndoite şi, de parcă însufleţirea vibraţiei şi a tremuratului supravieţuise doar în ele, continuau să se mişte. Chipul lui, cu un obraz lipit de grilaj, era neschimbat: tot palid, tot zâmbind cu blândeţe. Picioarele-i porneau de capul lor să facă câţiva paşi mici, şovăitori, apoi se întorceau de parcă şi-ar fi dat seama că au lăsat pe cineva în urmă.

Mai văzusem acest fenomen în campus, la Oxford, de suficiente ori încât să înţeleg ce se întâmplase. În mod evident, Evelyn nu avea să fie de faţă la căderea cortinei. Puteam să fac un singur lucru.

— Haide, Evelyn!

Nu m-a recunoscut şi nici nu m-a băgat în seamă. L-am apucat pe după umeri şi l-am ridicat. Toată energia lui părea acum concentrată în mâini, aşa că a trebuit să-i descleştez degetele de pe grilajul cu vârfuri ascuţite. Am pornit cu el pe Strada Mare, pe jumătate sprijinindu-l, pe jumătate cărându-l pe sus; iată şi autobuzul de Barchester, ultimul, aşteptând pustiu.

Şoferului nu i-a prea plăcut înfăţişarea noastră, aşa costumaţi cum eram.

— A vomitat?

— N-o să vomite, am spus râzând, domnul de Tracy nu vomită. Aşa-i, Evelyn?

Evelyn nu răspunse. L-am urcat în maşină fără

probleme, căci acum era docil şi uşor ca un fulg. L-am aşezat cu grijă şi drag pe bancheta lungă aflată chiar lângă uşă.

— Gata.

De parcă propria-i fiinţă ar fi fost un obiect suspendat în apă sau acţiunea era una obişnuită pentru el şi acum inevitabilă, Evelyn duse ambele mâini la obrazul drept, îşi ridică genunchii spre bărbie şi-n acelaşi timp se roti cu nouăzeci de grade spre dreapta. Rămase aşa, strâns ghemuit, cu chipul, zâmbetul, bilele de biliard cât se poate de neschimbate, ca şi cum acest mod de a privi lumea ar fi fost la fel de bun ca oricare altul. Motorul porni, iar mişcarea îi făcu trupul să se cutremure, de parcă această imagine neobişnuită a târgului Stilboume nu era decât ultima dintr-o lungă serie de spectacole ale lui.

Şoferul avea îndoieli.

— Nu ştiu cum…

— N-o să i se întâmple nimic. Până să ajungă în Barchester…

Dar când şoferul sună din clopoţel îmi trecu prin minte că presupusesem doar, fără să ştiu precis, că Evelyn voia să meargă la Barchester. Ca urmare, am dat fuga în urma autobuzului, răcnind:

— Evelyn! Hei, Evelyn! Te duci la Barchester…

Dar autobuzul mă depăşi, trecu clătinându-se peste Podul Vechi şi porni pe drumul care ducea spre pădure. M-am întors, întrebându-mă dacă n-ar trebui să merg acasă, să iau bani şi să i-i duc doamnei Miniver. Însă văzând că la Trăpaşul se sting luminile, am hotărât că doamna Miniver va trebui să aştepte până a doua zi; iar dacă suma m-ar fi falimentat, puteam s-o recuperez când mă mai întâlneam cu Evelyn sau când avea să-mi scrie. Prin urmare, m-am dus la scările din spatele primăriei şi le-am găsit pustii. Le-am urcat şi am găsit scena de asemenea pustie, însă de dincolo de cortină venea un murmur de voci. Mi-am lipit ochiul de o gaură convenabil plasată şi-am văzut actorii, ajutoarele de scenă, muzicienii şi prietenii acestora stând şi bând cafea. Erau împărţiţi în mai multe grupuri între

care nu păreau să existe prea multe legături, aşa că am priceput cu uşurare că SOS nu va putea funcţiona vreme de cel puţin trei ani. Am dat cortina la o parte şi-am pătruns în culise ca să-mi primesc porţia de felicitări.

Scria STILBOURNE, dar nu aşa cum văzusem eu numele pe vremuri. Înainte, „Stilboume" era scris cu litere crăpate şi decolorate pe indicatoare întotdeauna înclinate şi care uneori arătau într-o direcţie cu totul greşită. Le ascundeau copacii şi arbuştii – soc, corcoduşi sau arţari –, aşa că-şi ofereau informaţia inutilă celor care îngrijeau gardul viu şi curăţau şanţurile de pe marginea drumului. Putrezeau, aşteptând pe banda de drum rezervată trăsurilor elegante care n-aveau să mai vină vreodată.

Acest STILBOURNE putea fi citit de la un kilometru distanţă. Se afla la marginea autostrăzii, scris cu litere albe pe albastru; am înţeles într-o clipă că, în definitiv, Stilbourne era un loc ca oricare altul. Sateliţii îl scanau sau îl fotografiau pe traseul lor matematic de la Omnium către Barchester, o mică îngrămădire de case pe malul unui râu abia vizibil, un loc pe care autostrada îl luase prin surprindere, tot aşa cum un elicopter ar surprinde pe un plugar cu caii lui. Mâinile mele învârteau volanul singure şi, fără vreo intenţie conştientizată, m-am trezit că alunec de-a lungul tuturor acelor ani din viaţa mea. Da, iată Poţiul Vechi, cocoşat şi cenuşiu şi ne-economic, aşa cum sunt lucrurile frumoase. Nimeni nu-l lărgise, nici nu-i îndreptase cocoaşa; am trecut peste el cu o mişcare ca de scrânciob şi apoi am oprit maşina pe povârnişul care ducea spre mica Piaţă din faţa mea. Mi-am cercetat inima în căutarea emoţiilor, dar n-am găsit niciuna. Am descoperit însă că hotărârea de a nu mă mai întoarce niciodată, ca să nu mă trezesc cu inima zbuciumată sau frântă de lucruri moarte, fusese înlocuită de o uşoară curiozitate. Probabil că eram precaut şi pregătit s-o iau la sănătoasa dacă nostalgia devenea într-atât de ascuţită, de aprigă încât să n-o mai pot suporta. Dar geamurile maşinii transformau locul într-o ilustrată. Puteam să-l străbat cu detaşare, protejat de oţel, cauciuc, piele, sticlă.

Însă Strada Mare nu mai era aceeaşi pe toată lungimea ei. Partea dreaptă, aproape de la Podul Vechi şi până la Piaţă, fusese invadată de beton, sticlă fumurie şi crom. Era mâna lui Henry, fireşte. Înscrisurile se întindeau în susul străzii: Atelierul Auto Williams, Salonul de prezentare Williams, Williams – Utilaje Agricole, iar acolo, în parcarea care acum se întindea până la râu, erau mostre din acele obiecte prin intermediul cărora Henry ne schimbase: treierătoare şi combine, tractoare, maşini de tuns gardul viu, vopsite în portocaliu sau albastru intens. Prosperitatea lui era cât se poate de evidentă. Pe malul râului se aflau ţevi de beton uriaşe cu menirea de a-l înghiţi, aşa încât Henry să se poată întinde până la autostradă. Am trecut mai departe şi-am parcat pe fâşia de beton din faţa pompelor de benzină; persoana pe care Mark şi Sophy o ridicaseră la rangul de „Doamna cu Benzina" a venit spre mine. Era durdulie şi blondă, purta o salopetă albă pe pieptul căreia avea brodat, în partea stângă, „Atelierul Auto Williams".

— Domnul Williams e pe-aici?

Îmi răspunse că tânărul domn Williams e plecat la Londra, dar domnul Williams cel bătrân s-ar putea să fie în birou. Aşa că am ieşit din maşină şi, imediat ce am atins pavajul, am simţit că tălpile-mi redevin adolescente: fără să aibă încotro să meargă sau unde să se ascundă. Am înţeles imediat că greşesc făcând vizita asta, dar înainte să apuc să mă întorc în spaţiul sigur alcătuit din piele, oţel şi sticlă, i-am auzit vocea în spatele meu.

— Domnişorule Oliver!

Îmi ţinu mâna într-a lui cu căldură şi fermitate, îndelung, fără s-o scuture, doar mişcând-o încetişor în sus şi-n jos, de parcă ne-am fi împărtăşit reciproc tristeţea lucrurilor în general. Am avut timp să observ cât de puţin se schimbase faţa lui slabă (bronzată probabil de soarele de iarnă din Egipt sau Marrakesh), tot nemaipomenit de tristă, cu aceiaşi ochi căprui melancolici care păreau întotdeauna pe punctul de a-şi revărsa valurile. Numai părul îi era altfel. Alb ca zăpada.

— Dragul meu Henry. În putere, ca întotdeauna.

— Facem şi noi ce putem.

— Şi ce maşini vinzi! Numai din cele mai bune.

— Păi, domnule, vreţi s-o schimbaţi?

Dar mi-a văzut maşina peste umăr. Îmi lăsă mina.

— Ei, ca să vezi!

Regăseam ca de fiecare dată în glasul lui confirmarea acelui ceva întotdeauna audibil, dar imposibil de definit în alunecarea şi jongleria silabelor rostite, acea particularitate galeză aproape de parodie, ca un pârâu care curge pe coasta unui munte.

— Înţeleg de ce nu, cu o maşină de calitatea asta superioară… ca să *vezi*!

Picioarele mele se maturizară un pic. Eram conştient că l-am impresionat pe Henry pentru prima oară în viaţă. Atitudinea sa obişnuită era tipică pentru acel lucru din adâncul fiinţei sale, raţiunea tuturor acestora: asfalt, sticlă, beton, utilaje, progresul brutal, nu plăcut, nici agreat, dar recunoscut ca fiind inevitabil, zeul nemilos. Acum, atitudinea lui suferi o mică modificare. Respecta împlinirea fără să ştie precis ce este; iar eu, simţindu-mă din nou stăpân pe propriile-mi picioare, acceptam acest respect. M-am dus cu el să-mi arate acareturile, simţind dispreţ faţă de modul în care vibraseră antenele noastre sociale. Abia în cea mai veche parte a clădirii m-am oprit în faţa unui obiect pe care l-am simţit familiar înainte să mă fi dumirit de ce. Acum, în locul acela erau palmieri şi plante în ghivece şi lumini blânde, iar printre ele, o placă turnantă. Pe placa turnantă, cu radiatorul de alamă sclipind, cu farurile sclipind, cu vechile roţi înzestrate cu cauciucuri noi, cu capota lăsată, stătea o maşină sport de colecţie. Se rotea cu o demnitate caraghioasă, ca o văduvă, înfăţişându-mi când o latură, când radiatorul cu plăcuţa de înmatriculare dedesubt.

Mi-a scăpat un strigăt:

— Bounce!

— A fost de acord s-o cumpărăm când a ştiut că n-are s-o mai folosească. Îţi închipui, n-am considerat c-ar fi

momentul să ne târguim.

— Înseamnă că a murit.

— Domnişoara Dawlish a răposat acum… o, aproape trei ani. E îngropată acolo unde şi-ar fi dorit: într-un loc de unde să audă orga. Buna, draga doamnă!

Îl ascultam doar cu jumătate de ureche. Deşi aşa părea, nu examinam cu atenţie nici maşina sport. Eram ocupat să mă examinez pe mine însumi. Sentimentele, emoţiile care păreau dintr-odată să se întindă într-un fel luxuriant, mai potrivit cu palmierii şi plantele din ghivece…

E îngropată pe latura sudică a bisericii, lângă transept. Am fost de părere că i se cuvine un omagiu, un… monument. N-ai cum să-l treci cu vederea.

— Aşadar, Bounce a murit.

— I-ai fost întotdeauna devotat, nu-i aşa? Da, îmi amintesc. Precis vei vrea să te rogi la mormântul ei.

M-am întors cu spatele la maşina ei şi l-am privit pe Henry. Privirea-i deschisă era de nepătruns, ca întotdeauna. Niciodată nu puteai să vezi dincolo de Henry sau prin el. În mod incredibil, am simţit că încep să roşesc de parcă aş fi redevenit copil. Simţeam puterea autorităţii lui de adult.

— Da, am mormăit. Desigur. Da.

Mi-am luat de lângă el supusele picioare şi-am pornit pe Strada Mare, spre Piaţă. Vedeam mult var proaspăt.

Spălaseră coloanele Primăriei şi vopsiseră balconul într-un alb lucios. Iarba din mijlocul Pieţei, aflată între primărie şi biserică, era tunsă zgomotos cu una din maşinăriile lui Henry, aşa că în acel moment jumătate era disciplinată, iar restul – un dreptunghi în descreştere înţesat de margarete răzvrătite. Vechile lanţuri care împrejmuiau iarba fuseseră date la fier vechi şi stâlpii împreună cu ele. Şi vechile balustrade din faţa fiecărei case dispăruseră, dar cioturile de stâlpi rămăseseră prinse în piatră. Casele familiare, coşcovite, aplecate sau uşor înclinate faţă de poziţia firească, păreau a fi decupate toate din Chelsea: văruite în albastru deschis, una din uşi

vopsită într-un galben intens. Mi-am spus, critic, dar fără vreun simţământ, că Stilbourne fusese înfrumuseţat ca o bătrână doamnă senilă făcută să arate prezentabil pentru musafiri. Între peticul de iarbă şi case erau parcate maşinile, toate cu nasul aliniat la margine ca nişte vaci la troaca de adăpat. Căsuţa tatii se sprijinea de casa doctorului, nu ca o locuinţă, ci ca un element vizibil de pitoresc rural, fotogenic şi senil. Cinzul care flutura leneş la fereastra dormitorului meu n-avea nimic de a face cu mine. Numai biserica rămăsese aceeaşi, cenuşie şi severă. Cineva exersa la orgă, iar acest sunet, combinat cu clănţănitul maşinii de tuns iarba a lui Henry mi-a amintit ce venisem să văd. Am deschis poarta cimitirului şi-am păşit pe iarba tunsă dintre pietrele funerare cenuşii. Am găsit cu uşurinţă omagiul lui Henry, fiindcă era marmură albă, nicio cheltuială nu fusese cruţată.

*

Prima impresie pe care o lăsa era aceea de pură greutate. Era o bordură dreptunghiulară cu aşchii albe în ea şi, printre ele, un recipient de sticlă cu *immortelles*. La căpătâi se afla cel puţin o tonă de marmură tăiată romboidal şi, elementul de cea mai mare fineţe, pe acest romb fusese sculptată o reprezentare atât de fidelă a unei harpe încât puteai crede că acum corzile de marmură vibrează la unison cu orga.

Am privit împrejur, întrebându-mă ce-ar trebui să fac. Să cunoşti formula adecvată e o obligaţie. Oare ar fi trebuit să mă rog? Cum îţi manifeşti respectul pentru un mort? Cum îţi manifeşti respectul pentru iarba tunsă, marmura cioplită, sunetul orgii? Adevărul e că mă simţeam bucuros fiindcă sunt în viaţă şi niţel spăsit din cauza acestei bucurii. M-am aşezat pe o piatră funerară mai modestă, cu picioarele depărtate, şi-am privit îndelung inscripţia aflată dedesubtul harpei, ca şi cum concentrarea asupra numelui ei putea să ia locul unui alt ritual mai potrivit.

CLARA CECILIA DAWLISH 1890 – 1960

Şaptezeci de ani. Nici mai mult, nici mai puţin.

Niciun motiv de mirare. Indiferent cum citeam numele şi anii, nu-mi spuneau nimic în plus, nu-mi sugerau nimic în plus. Mi-am coborât privirea asupra aşchiilor de piatră, examinând cu atenţie imortelele care semănau atât de necuviincios cu un ornament pentru un tort de nuntă. Abia atunci când am cercetat împrejurimile imediate (de fapt, am privit aproape între propriile-mi picioare depărtate) am putut înţelege în ce consta cu adevărat omagiul adus de Henry. Trei cuvinte scrise cu litere mici. Stăteau scrise la picioarele mormântului, linia lor vădind modesta conştiinţă de sine a lui Henry, simţul poziţiei care-l caracteriza – exact cel îndrituit să facă una ca asta. Aşezat pe piatra funerară acoperită de licheni, cu marmura albă în faţa ochilor, am căzut într-un fel de vârtej al amintirii. Nu erau cuvintele lui Henry şi nici ale lui Bounce, deşi le folosise deseori. Erau vorbele tatălui ei. Aşezat în bătaia soarelui, aruncând undiţa în trecut, cu un zâmbet amuzat, abia dacă mi-l mai puteam aminti.

Bătrânul domn Dawlish. Era unul din acei excentrici pe care un copil îi acceptă ca făcând parte din peisaj. Aveam mai mulţi în Stilboume. Unul dintre ei era un idiot diform în scaun cu rotile, pentru care nu simţeam compătimire căci era un obiect, ca troaca pentru cai sau piatra ilizibilă care stătea sprijinită de coloanele primăriei. Mai era apoi o doamnă bizară care purta multe fuste una peste alta şi o pălărie enormă, plină de frunze uscate, astfel că semăna cu o Ofelie îmbătrânită şi emaciată. Desigur, tatăl lui Bounce, domnul Dawlish, nu arăta la fel de excentric ca şi ceilalţi doi. Dar era demn de a fi luat în seamă. Era un muzician ratat despre care se zvonea că ar compune, dar de fapt avea un magazin de muzică şi acorda piane. Datorită unei moşteniri dobândite prin ţesătura complexă de legături din oraşul nostru, pe lângă magazin avea şi o casă aflată de partea opusă a Pieţei faţă de casa tatii.

Moştenise ceva bani şi acest lucru, împreună cu proprietatea, îl făceau întru totul demn de stimă. A cântat la orga bisericii până când Bounce a crescut suficient ca

să-i preia rolul. Dar în cea mai mare a timpului, de magazin se ocupa o fată plictisită, iar domnul Dawlish se plimba sau, mai degrabă, sălta pe străzi şi alei. Era un ins mărunţel, îmbrăcat în alb şi negru şi cu o chică de păr alb care zbura şi flutura deasupra unui chip crâncen de estetic. Privea întotdeauna în sus şi într-o parte, de parcă ar fi fost preocupat de vreo taină a universului faţă de care oamenii nu erau decât nişte zdrenţe. Din vreme în vreme, săltând pe o stradă sau alta, îl puteai auzi – absorbit, exact ca Beethoven în toiul unei furtuni cerebrale – ţipând sau, mai degrabă, croncănind în gura mare: „Aaa-ah!”

E cu putinţă ca, descoperind că n-are strop de talent, să se fi hotărât să susţină măcar un mare spectacol desprins din Vieţile Marilor Maeştri sau să încarneze portretul unui muzician romantic ieşit de sub pensula lui Delacroix. După cum am aflat, credea în Femeia Modernă, în Wagner şi-n Stemdale Bennett, dar nu în G.B. Shaw şi nici în tânărul domn Holst. Întrucât deţinea o proprietate, oferea oraşului Stilboume, în ciuda salturilor sale excentrice, un motiv nedureros de a considera că se află în contact cu arta exact atât cât trebuie.

Prima oară când l-am observat eram atât de mic încât doica mea mă împingea într-o tricicletă pe Strada Mare în sus, dinspre Podul Vechi spre Piaţă. Mi-a stârnit interesul un sărman aflat la colţul străzii cu un cărucior jerpelit de copil.

Înăuntru avea ceva mult mai palpitant decât un bebeluş: un claxon verde care se termina cu o gură mare, ca de trompetă. Cu o mină învârtea o manivelă aflată dedesubtul claxonului, iar cu cealaltă ţinea pălăria întinsă. Apropiindu-ne, am auzit cum iese din claxon cel mai încântător sunet: *ta*-ţi-*ti-ta ţi-ta ţi-ta*! Am râs tare şi-am început să fac tărăboi să fiu scos din ham, ca să mă pot alătura copiilor care ţopăiau în jurul lui. Fireşte, o pretenţie imposibil de îndeplinit, căci era un loc public, iar copiii erau îmbrăcaţi în zdrenţe şi murdari. Dar înainte să apuc să emit mai mult decât un scâncet preliminar, se ivi încă ceva palpitant. Domnul Dawlish apăru dinspre

biserică, traversând săltat Piaţa, cu un baston în mină şi pletele albe, artistice, vâlvoi. Se îndreptă spre grupul ţopăi tor, iar sărmanul om schimbă direcţia în care-şi îndrepta pălăria: dinspre doica mea înspre el. Domnul Dawlish, croncănind ca un corb furios, lovi cu bastonul platanul fonografului; bucăţi din ceva negru zburară peste tot. Copiii care ţopăiau ţipară ascuţit, râseră şi-şi văzură de dans mai departe. Tricicleta mea îşi încetini mersul, apoi ţâşni înainte, căci doica mea se grăbi să treacă pe lângă grup, aţinându-se cât mai departe de marginea trotuarului. Bineînţeles că eram răsucit cu totul în hamuri, încercând să mă bucur de spectacol cât mai mult timp cu putinţă; în cele câteva clipe pe care le-am avut la dispoziţie, strada însoriă şi adormită s-a umplut de oameni: Moore de la Unelte, domnişoara Dimble de la Mercerie, doamna Patrick de la Cofetărie, trei bărbaţi de la berăria Vânătorul; fierarul cu o potcoavă fumegândă apăru şi el în prag. Astfel se formă o mulţime în mijlocul căreia zburătăceau nişte plete albe. Nu se mai auzea niciun *ta*-ţi-*ti-ta*, ci numai croncănitul de corb şi ciripitul copiilor.

V-aţi putea întreba cum se face că, la vârsta de trei ani, cunoşteam aceşti oameni, le ştiam numele şi provenienţa; dar retina unui copil este un mecanism de înregistrare atât de perfect încât, dacă beneficiază de impulsul interesului sau al emoţiei, înregistrează un instantaneu de neşters. Nu le cunoşteam numele şi nu ştiam de unde vin. Dar după aceea i-am văzut de nenumărate ori şi i-am comparat cu instantaneul care rămăsese în mintea mea şi care se mai păstrează şi acuma. Scot instantaneul din cine ştie ce sertar în care se află şi-mi clasific impresiile în două grupuri: unul de percepţii primare, ignorante, iar celălalt cu o complexitate gradată, care-mi spune că potcoava se răcea, că papucii mei de copil erau făcuţi din piele de ied şi că domnul Dawlish era un om frustrat care se comporta violent, mânat de propriile prejudecăţi şi de drama ambiţiei lui sterpe.

Am şi imagini timpurii cu Bounce. Eram obişnuit s-o văd pe această doamnă mergând cu îmbrăcămintea-i

neobişnuită şi pasu-i elastic pe cealaltă parte a Pieţei, spre biserică. Era inevitabil să ajung să învăţ ceva muzică de la ea.

Spun „ceva” muzică în cunoştinţă de cauză, fiindcă tata nutrea convingerea profundă cum că profesia de muzician e una primejdioasă şi că eu voi parcurge în sens descendent un traseu boem de neacceptat spre a ajunge poate, în final, să împing de colo-colo un fonograf întinzând pălăria.

Exceptând ocaziile când am zărit-o, pe Bounce am cunoscut-o când aveam şase ani. M-am dus cu mama de cealaltă parte a Pieţei, în casa unde Bounce trăia singură şi preda singură, la o sută cincizeci de metri distanţă de magazinul de muzică al tatălui ei. Mama s-a îmbrăcat cu grijă – mănuşi, pălărie, o haină care se încheia până sub bărbie. Mi-a deschis uşa casei; mi-a deschis poarta din fier. Am traversat pavajul şi ea s-a aplecat, a desprins din cârlig o porţiune de lanţ ca să putem intra pe pătratul de iarbă, apoi l-a prins la loc. Pentru privirea mea, iarba neatinsă părea la fel de vastă ca o prerie noaptea, căci era sfârşitul toamnei şi felinarele cu gaz din jurul Pieţei nu luminau zona centrală. Ajunşi de cealaltă parte a peluzei, mama a desfăcut o altă porţiune de lanţ, apoi a prins-o la loc în urma noastră. Am mai parcurs o porţiune de pavaj, am deschis poarta de fier a lui Bounce şi mama a tras de clopoţelul strident de la intrare. În mâna stângă ţineam strâns o vioară cât un sfert dintr-una normală, într-o cutie căptuşită cu catifea; la ea mă uitam, în jos, când s-a deschis uşa. La început n-am văzut decât tălpile lui Bounce, căci eram timid; nici după ce am intrat n-am văzut mai mult, fiindcă în casă era întuneric. Pantofii ei nu aveau nimic remarcabil, deşi erau butucănoşi; i-am privit o vreme, în timp ce deasupra capului meu se desfăşura sporovăială adulţilor. Când ochii mi s-au obişnuit cu penumbra culoarului de la intrare, am devenit niţel mai îndrăzneţ, am ridicat încet privirea şi-am văzut-o pe Bounce de aproape pentru prima oară. Am observat fusta cenuşie severă, cu talia accentuată de o curea din piele.

Mai sus era o cămaşă în dungi albe şi negre, cu guler şi manşete strâmte. În faţă mai era o cravată maro, fixată printr-o broşa cu o piatră semipreţioasă urâtă, maro cu negru.

La jumătatea holului maro întunecat era o uşă maro întunecat, iar alături de ea o bancheta din lemn maro întunecat. După ce mi-am pus pălăria, mănuşile, fularul şi haina pe banchetă, am pătruns toţi trei pe uşa maro întunecat într-un întuneric care n-avea niciun pic de maro în el. Nu puteam să detectez decât doi ochi de lumină disparaţi: unul, o pată de un roşu stins undeva jos, iar celălalt, un mugure albastru, sus de tot. Chipul lui Bounce s-a apropiat de mugur şi l-a adus la incandescenţă, luminând întunericul fără să-l înlăture. Pe obrajii ei nu era strop de roz sau de alb, doar un galben palid care, împreună cu pometii proeminenţi, ochii fără gene şi sprâncenele aproape inexistente, îi dădeau o înfăţişare mai mult de chinezoaică decât de europeană, mai degrabă indecisă decât feminină. La vremea aceea consideram că oamenii sunt bărbaţi sau femei după felul de haine pe care le purtau, iar la Bounce, singurul lucru categoric feminin era fusta. Nici măcar părul ei cenuşiu ca de şoarece, pieptănat lins peste cap şi strâns cu ace într-un coc, nu constituia o dovadă categorică, din moment ce cocul era atât de plat încât, de la nivelul privirii mele, devenea invizibil. Dar în timp ce o examinam fără să scot o vorbă, am auzit sunetul slab al uşii închizându-se în spatele meu. Am privit fereastra luminată cu arcadă şi-am auzit paşii mamei pe pavaj. Când m-am uitat iarăşi la Bounce, am constatat că se îndeletnicea serios cu un fel de raft agăţat pe perete, aşa că m-am apucat să examinez încăperea, întunericul continua să pândească pretutindeni dincolo de lumina şuierătoare a gazului; dar de-a lungul anilor aveam să descopăr că nici lumina zilei nu reuşea decât să se strecoare slab prin perdelele de muselină îngălbenită. Şi dacă n-ar fi existat perdele, lumina zilei tot n-ar fi putut să pătrundă decât până la jumătatea camerei, fiind întreruptă pe traiectoria ei de imensul pian care rânjea sălbatic la

perdele, de parcă le-ar fi mestecat dacă ar fi avut ocazia. Pianul avea un accesoriu pe care nu l-am mai văzut nicăieri în altă parte: un set complet de pedale de orgă şi bancheta de rigoare, lungă şi netedă. Pe capac erau stivuite aproape până la tavan partituri zdrenţuite, coarde rupte, o vioară, cărţi, praf, obiecte curioase imposibil de identificat şi bustul unui domn cu barbă pe care ulterior l-am cunoscut sub numele de Brahms. În bezna de dincolo de pian era pata roşie a focului care scotea aproape la fel de mult fum ca şi Bounce. Căci, câtă vreme examinasem odaia, ea alesese şi umpluse o pipă din duzina pe care o avea. S-a aşezat pe bancheta de orgă şi a aprins pipa; a inhalat, a pufăit, expirând şuviţe lungi de fum care s-au alăturat aerului oricum plin de praf şi mucegai. M-am uitat iarăşi la raft şi apoi deasupra lui, la fotografia mare, cafenie a unei doamne cu pălărie şi rochie de gală şi la fotografia mare, cafenie a unui bărbat care privea mohorât în cameră pe deasupra capului meu. M-am uitat la Bounce, pentru că începuse să vorbească puţin printre pufăituri.

— Nu există… nimic… mai… satisfăcător… ca o pipă.

De îndată ce rosti asta, puse pipa înapoi pe rastel şi aprinse o ţigară. Scoase vioara mea cu arcuşul aferent şi-mi arătă ce părţi nu trebuie să ating cu degetele mele unsuroase.

Apoi se apucă să mă aranjeze în poziţia corectă pentru cântatul la vioară; fumul îi făcea ochii să clipească şi să lăcrimeze când se apleca.

Cu muzicienii trebuie să te porţi cu cruzime dacă nu vor să fie cruzi cu ei înşişi, şi nu există nimic mai crud decât poziţia pentru a cânta la vioară. Braţul stâng îndoit, cu cotul sprijinit cu încăpăţânare perpendicular pe corp, încheietura mâinii dată pe spate ca să permită degetului mic să alunece liber pe toate cele patru corzi – numai vocea înălţătoare a instrumentului poate să justifice aşa ceva. Dacă s-ar găsi un schelet astfel contorsionat, s-ar spune că răposatul a fost victima strânsorii unui expert în judo surprins pe punctul de a fi aruncat la podea. Înainte să obţinem vreo voce înălţătoare, fie din vioara ei, fie dintr-

a mea, Bounce mi-a folosit trupul mic ca pe un fel de manechin şi mi-a rearanjat încheieturile cu mişcări bruşte, bărbăteşti, serioase – smucituri, trageri şi împingeri; un manechin căruia i-a adăugat, de parcă şi-ar fi adus aminte abia la urmă, instrumentul meu încă neacordat.

Imediat ce am fost înţepenit în poziţia cerută pentru ca muzica să mă poată lua la trântă, am fost şi des-ţepenit, iar vioara mea, acel obiect care lucea atât de tare când am l-am cumpărat de la Bristol Arcade, şi-a reluat locul în coşciugul ei. Bounce şi-a pus pe ea o jachetă bărbătească şi şi-a prins cu acul pălăria turtită, în vreme ce eu mă luptam cu propriile ambalaje. Apoi m-a condus înapoi, prin toate uşile, porţile şi lanţurile, până la casa tatălui meu. Doamnele au căzut de acord că, pe viitor, voi fi suficient de curajos ca să merg de unul singur. Înainte de a pleca, Bounce mi-a lăsat instrucţiuni pentru exersare: o revenire zilnică la poziţia de judo, cu braţul stâng contorsionat, bărbia în piept, umărul ridicat şi ulterioara înserare a instrumentului în continuare mut.

Vineri, aplecându-mă pe sub lanţuri şi ţopăind pe iarbă, m-am întors în holul mohorât şi-am bătut, aşa cum mi se spusese, la uşa camerei de muzică. Bounce a condus spre ieşire o fată grasă şi m-a introdus pe mine înăuntru. De data asta, după o porţie de judo, mi-a acordat instrumentul şi m-a pus să-mi plimb degetele încoace şi-ncolo pe corzi. Drept răsplată, şi-a luat propria vioară şi mi-a cântat o gamă, uneori punând degetul greşit, ceea ce mă făcea să râd şi să mă strâmb. Bounce m-a privit de sus în jos, la fel de severă ca şi fusta pe care o purta, până ce am devenit solemn. M-a pus s-o imit întocmai.

— Înapoi, Oliver, înapoi! Nu-ţi dai seama când e fals? *Trebuie* să asculţi!

În răstimpuri îmi înşfăca degetele şi mi le chinuia. O lacrimă mi se prelinse pe obraz şi căzu pe lacul maroniu al viorii.

— Ce s-a întâmplat? Nu te simţi bine?

Se trase înapoi cu o smucitură, la doi metri distanţă. Coborî tonul până la o şoaptă dezgustată:

— Vrei *afară*, aşa-i?

Da, voiam, dar n-am putut decât să dau din cap, mut. Bounce deveni foarte activă. Îmi puse vioara iute deoparte, întinse mâna în umbră, luă o luminare şi-o aprinse de la lampa de gaz.

— Pe-aici.

Am urmat-o, dar ea nu mi-a pus haina şi fularul, nici nu m-a însoţit până la uşa de la intrare, ci a străbătut holul, apoi a pornit pe scările întunecate, răsucite, unde lumina lumânării nu era mai mare decât o baltă pe trotuar. Am ajuns pe un coridor lung, cu uşi de ambele părţi, unele deschise, dezvăluind podeaua goală şi fereastra lucioasă. La capătul coridorului era o treaptă şi o uşă de sticlă. Bounce deschise uşa.

— Poftim.

Îmi dădu luminarea şi închise uşa în urma mea. Am înaintat, temător, şi am văzut un vas de toaletă din ceramică maro. Alături de el era un mâner şi-o vergea de fier care mergea în sus, kilometri întregi, drept prin tavan. Am auzit în spatele meu pantofii bărbăteşti ai lui Bounce bocănind greoi pe coridor. M-am lipit cu spatele de perete şi m-am concentrat cât de tare am putut asupra flăcării de la luminare. Pricepeam cum s-a întâmplat de ne-am înţeles greşit unul pe altul, dar n-aveam cum să dreg lucrurile şi nu puteam decât să mă supun. Am rămas unde eram, lipit de perete; întunecimea şi izolarea locului alcătuiau un strat de gheaţă pe piele şi-n păr. Mucul lumânării se micşora.

În cele din urmă i-am auzit de departe strigătul iritat:

— Oliver!

Am sărit la mâner şi-am tras de el. Timp de câteva secunde nu s-a întâmplat nimic. Apoi, sus-sus, în acoperiş, se auzi un clănţănit, un gâlgâit, o curgere năvalnică. Ţevile nevăzute mormăiră, mugiră la mine, spumegară. M-am năpustit pe uşă afară, am coborât împiedicat scările şi-am zburat de-a lungul coridorului. Bounce era în hol împreună cu un băiat mare care abia venise. Luă din mâna mea luminarea.

— Asta-i tot pe ziua de azi, Oliver. Exersează gama aceea. Te aştept marţi.

Doi metri mai încolo, se aplecă spre mine, băiatul cel mare ascultând fără ruşine.

— Şi adu-ţi aminte ca data viitoare să *ieşi* înainte să vii.

Prin urmare, cariera-mi de muzician amator începuse de-a binelea. Marţea şi vinerea, vinerea şi marţea. Mama putea să includă noul meu statut în conversaţiile pe care le avea cu puţinele noastre cunoştinţe.

— Oliver se descurcă foarte bine, spunea ea. Îi este *devotat* domnişoarei Dawlish – nu-i aşa, dragă?

Eu încuviinţam cu timiditate. Societatea noastră nu admitea niciun băiat şi nicio fată ai căror părinţi să nu cadă de acord asupra devotamentului faţă de Bounce. Era o stâncă în viaţa noastră, foarte reală, foarte dură, foarte firească. M-am surprins făcând următoarea socoteală: treizeci de minute egal şaizeci ori treizeci egal o mie opt sute de secunde, şi mi-am dat seama că asta nu e decât o dovadă a depravării mele. Când urmăream ceasul, în ultima oră dinainte de lecţie, aveam mare grijă să „ies” înainte de plecare.

Aşadar, o cunoşteam de-acum pe Bounce şi o priveam când ţopăia pe partea cealaltă a Pieţei, spre sau dinspre biserică. Când nu se afla la biserică, pe uşa de lângă fereastra cu arcadă a camerei de muzică intra la fiecare jumătate de oră un băiat sau o fată. Da, Bounce muncea într-adevăr din greu. Poate că aşa se explica un obicei ciudat de-al ei pe care l-am descoperit accidental şi după acea l-am tăinuit cât de bine am putut. Dacă greşelile tale erau demonstrabile, Bounce le corecta iritată. Dar dacă reuşeai să rămâi în interiorul a ceea ce s-ar putea numi graniţele uluitor de largi ale erorii permisibile, pleoapele i se lăsau, bărbia se ridică şi, aşezată pe bancheta de orgă din faţa pianului, adormea buştean. Din gura întredeschisă îi spânzura o ţigară; se legăna, se balansa sau se rotea încet ca un titirez, până când pierderea echilibrului inconştient sau o greşeală barbară a elevului devotat o

trezea cu o tresărire. Asta era poate un imbold spre execuţia corectă, dar vai, nu suficient pentru a mă vindeca de dezgustul tot mai puternic pe care-l simţeam faţă de mica mea vioară şi de ocupaţia îngrozitor de plicticoasă de a exersa la ea. Aşa că, pe parcursul lunilor, am traversat o serie de crize în timpul cărora Bounce m-a umilit punând în contrast viaţa mea lipsită de griji cu tribulaţiile tinereţii ei de muzician adevărat. Cel puţin o dată m-a trimis acasă mai devreme ca să mă facă de ruşine căci nu scrisesem nicio gamă ca lumea.

— Nu pot să fac nimic cu tine, spunea la fel de severă ca fusta pe care o purta, dacă lucrezi numai în timpul lecţiei. Să ştii, Oliver, când eram mică, tata mă punea să copiez fugi cu altă culoare pentru fiecare voce. Şi dacă greşeam undeva, trosc! făcea rigla lui peste degetele mele!

Aşa că plecam şi încercam să pierd vremea până la împlinirea jumătăţii de oră stabilite urmărind omul care aprindea cu o prăjină lungă cele patru felinare cu gaz din Piaţă. Cu trecerea timpului, fragmentele de viaţă din familia Dawlish pe care le aflam se alipiră într-o imagine sumbră: trosc! cu rigla peste degete; pleosc! în balconul orgii cu un sul de partituri; poc! în coaste cu vârful arcuşului – ajunsesem să fiu foarte conştient de existenţa săltăreţului domn Dawlish, cel cu mâna mereu pregătită şi cu ochii fixaţi asupra absolutului. Mai mult decât atât, uneori mă întrebam, ţesând diferite obstacole de fier între casa noastră şi a ei, dacă nu cumva Bounce o să le facă alor mei o vizită când defectele şi greşelile mele (de fapt răutatea mea) îi vor depăşi capacităţile didactice. Dar, din fericire, aşa ceva nu s-a întâmplat.

Prima fisură în progresul meu de la lecţie la lecţie a apărut când m-am supus unei examinări de nivel elementar pentru vioară. Treceam printr-o serie întreagă de examene, căci altfel niciunul dintre noi n-ar fi aflat dacă ştie sau nu să cânte. După ce treceam examenul cu succes, cumpăram (sau mai bine zis părinţii noştri cumpărau) un certificat care putea fi înrămat şi agăţat pe perete sau pus într-un sertar, ca muniţie pentru războiul vieţii. Dar

examinarea era un punct de cotitură – acum, când privesc în urmă, pare să fi declanşat totul.

În primul rând, a fost prima oară când am mers cu maşina. Maşina asta în care urma să călătoresc era aproape la fel de mare ca un autobuz. Se afla pe pavaj în dreptul balustradei de fier din faţa casei lui Bounce, iar noi, copiii ne-am adunat în jurul ei. Iama posomorâtă se terminase şi strălucea soarele, iar noi sporovăiam emoţionaţi. Lângă maşină stătea un bărbat şi, cu toate că pe atunci l-am privit doar ca pe un alt adult, mă pot baza iarăşi pe retina copilăriei ca să extrag şi să examinez un instantaneu. Era un tânăr zvelt, de statură medie, cu un chip îngust, măsliniu şi ochi umezi, parcă unşi cu glicerină. Purta un costum albastru lucios. De la el am aflat pentru prima oară tehnica de a spune ceva cu chipul şi altceva cu glasul. Se uita la o bucată de hârtie pe care o ţinea în mână. Ne-a spus că a găsit casa pe care o căuta, dar a sunat şi-a tot sunat; că trebuie să se întâlnească cu o anume domnişoară Dawlish şi presupune că niciunul din noi nu e domnişoara Dawlish, zău aşa! Chipul lui avea o expresie extrem de tristă, în schimb vorbele-i erau glumeţe. Ne-a câştigat instantaneu. Fiecare dintre noi avea în minte o imagine proprie despre Bounce şi contradicţia între tristeţea lui, propria noastră identitate şi identitatea lui Bounce mai că ne-a făcut să ne tăvălim de râs. Dar înainte să putem continua conversaţia, pe pavajul din faţa balustradelor caselor s-a auzit un pas elastic şi Bounce a apărut lângă noi. Bărbatul şi-a pus pe cap o şapcă ţuguiată şi a atins-o cu vârful degetelor în semn de salut. Bounce se opri la doi metri de el cu picioarele lipite, palmele uşor ridicate şi coatele trase înapoi şi explică faptul că a reţinut-o preotul. Tânărul deschise o portieră, iar ea ne porunci să urcăm. După ce ne-am instalat, a urcat greoaie pe locul de lângă şofer şi-am pornit. În partea din spate a maşinii nu se auzea niciun sunet, iar cei doi adulţi din faţă tăceau, dar după doi kilometri de la ieşirea din Stilboume unei fetiţe i s-a făcut rău şi acţiunile impuse de această situaţie de urgenţă a spart gheaţa. Străbătând

drumul dintre Dog Roses şi Queen Anne's Lace, am ascultat sporovăială captivantă din faţă. Vocea tânărului avea o unduire fluidă, extrem de neobişnuită în Stilbourne, o voce pe măsura mobilităţii chipului său. Avea variaţii rapide de înălţime, era agilă şi uşoară, ca un instrument muzical. Da, se trăgea din Wales, Cardiff, da, domnişoară, ştia un pic să cânte, era tenor, el şi amicii săi aveau obiceiul să cânte un pic de fiecare dată când se întâlneau. Acum îmi pare straniu că am aflat despre el tot felul de lucruri atât de repede: că e sărac, sârguincios, dornic să se perfecţioneze, iubitor de muzică şi mecanic de primă clasă. De la Bounce, cuprinsă de o stranie volubilitate, am aflat un lucru pe care-l ştiusem dintotdeauna, dar la care nu ne gândisem niciodată, anume că-n Stilbourne nu există atelier auto, doar atelierul pentru biciclete şi fierăria şi că pentru a ajunge în Barchester trebuie să închiriem o maşină fiindcă, deşi ne puteam întoarce cu autobuzul de ora patru, în sens invers nu pleca niciun autobuz până la ora două după-amiaza, cu excepţia zilelor de târg. Tânărul îşi dorea să poată citi corect partituri, aşa ca dumneavoastră, domnişoară. Îşi dorea să poată intra în corul oraşului Barchester, care era pe punctul de a transforma biserica *Sf. Paul* în catedrală; imediat ce spuse asta, începu să cânte un vers, cu evlavie pasionată: *suntem ambasadori în numele lui Hristos*! Bounce înclină capul şi privi într-o parte zâmbind. Îşi plesni una de alta palmele îmbrăcate cu mănuşi de copil.

— Vai, domnule…

— Henry, domnişoară.

— Ai o voce de tenor foarte bună!

— Mulţumesc, domnişoară, spuse Henry. E un mare compliment, venind din partea unui muzician adevărat ca dumneavoastră. Am să le spun celor din Barchester şi atunci vor trebui să mă primească în cor. Da, într-adevăr, ce-ar fi viaţa fără muzică?

— Muzica, spuse Bounce. Ah…

Acest „ah" nu semăna a croncănitură de corb, în stilul domnului Dawlish, ci fusese rostit pe un ton moale;

Bounce adăugă apoi o afirmaţie care sună de parcă nu ne-am fi aflat într-o maşină, ci într-o biserică.

— Tatăl meu spunea întotdeauna: „Raiul e făcut din muzică”.

Henry încuviinţă cu şapca lui ţuguiată.

— Domnişoară, cunoaşteţi povestea despre Dai Evans? Când s-a dus în rai, acolo era un cor: cincizeci de mii de soprane, cincizeci de mii de contralto, cincizeci de mii de başi şi numai Dai Evans ca tenor. Încep să cânte „Aleluia”, iar dirijorul bate în pupitru ca să-i oprească şi spune: „Înainte de a continua, o clipă. Dai, te rog, tenorii un pic mai încet!”

Istorisirea a avut asupra lui Bounce acelaşi efect pe care-l avusese asupra noastră prima întrebare pusă de Henry. Se cutremură, croncăni şi-n cele din urmă ridică o mănuşă de copil ca să-şi netezească părul la ceafă. Când se potoli am observat că şi Henry începuse să se zguduie din cauza tusei reţinute.

— Mă iertaţi, domnişoară, spuse el când termină cu tuşea. Cred că-i din cauza benzinei. Domnişoară, să vă spun ceva. Asta-i ziua mea scurtă. Aşa că, dacă-mi daţi cât v-ar costa autobuzul – ca să plătesc benzina, vă aduc înapoi la Stilboume cu copilaşii când terminaţi treaba în Barchester.

Asta puse capăt tăcerii noastre, a celor de pe bancheta din spate, căci am început să vorbim cu toţii, insistând ca Bounce să accepte. A acceptat, râzând, de dragul nostru şi-am pornit mai departe prin suburbiile oraşului Barchester, către încăperea închiriată de la Golden Ball.

Această primă examinare avea să-mi afecteze pentru totdeauna relaţia cu Bounce. Căci, când mi-a venit în cele din urmă rândul să-mi interpretez jalnica bucată din Bach – da di di *da*, da didi *da*, am izbucnit în lacrimi de cumplită nefericire la auzul sunetelor înfiorătoare pe care le scoteam. Smiorcăind, am cântat apoi o gamă, punând degetele pe locurile care aveau să-mi asigure sunetele corecte, chiar dacă primitive. Zbierând de-a binelea, am

identificat intervalele cu un fel de certitudine distrată. Mai mult, i-am spus examinatorului care a fost prima notă pe care a cântat-o înainte chiar ca el să fi abordat vreun interval, într-atât eram de nerăbdător să se termine totul.

— N-ai de ce să plângi, mi-a zis el. Şi apropo, cred că s-ar putea să ai Timbrul Absolut.

Aşa că am ieşit smiorcăind şi, până am terminat cu bocitul, se făcuse vremea să ne îmbarcăm din nou.

De astă dată, Henry vorbi despre maşini.

— Domnişoară, ar trebui să vă cumpăraţi o maşină micuţă. Mai nou, doamnele şofează foarte des.

Absorbiţi cum eram de plăcerile călătoriei (iar eu de modesta mândrie de a fi fost singurul examinat care stârnise agitaţie), abia când ne aflam pe Podul Vechi şi urcam pe Strada Mare spre Piaţă am dat atenţie spuselor tânărului.

— Să ştiţi că nu-i niciun deranj, domnişoară. Am să ţin urechile ciulite şi-am să vă dau de ştire când apare vreun chilipir. Şi v-aş putea învăţa să conduceţi cât ai zice „peşte”, domnişoară. Mi-ar face plăcere, domnişoară.

Ne-am oprit lângă balustrada din faţa ferestrei cu arcadă. Henry a venit în grabă pe partea cealaltă a maşinii, s-o ajute pe Bounce să coboare. Ea ne-a privit pe toţi.

— Millie. Ai mult de mers până acasă. Vino dacă vrei să-ţi dau un pahar cu lapte şi-un biscuit. Domnule…

— Henry, domnişoară.

— Ai fost extrem de amabil. Trebuie să bei un ceai înainte de a te întoarce în Barchester.

Eu am pornit să traversez grăbit iarba spre căsuţa tatii, fără să mă uit înapoi, aşa că nu ştiu dacă Henry a acceptat sau nu. Când le-am spus părinţilor mei că am fost singurul care a plâns, au hotărât că sunt prea emotiv pentru a mai susţine examene la muzică, chiar dacă asta însemna că nu voi obţine niciun certificat. Au decretat, oricât de excentrică putea să pară această atitudine, că trebuie să învăţ muzică pentru propria plăcere pe viitor, căci era imposibil să nu mai iau deloc lecţii de muzică.

Drept rezultat, vizitele mele la Bounce şi-au pierdut un pic din încordare. Atâta timp cât nu aveau finalitatea cuvenită, nimeni nu se putea aştepta să le ia în serios. Ea dormea mai des şi mai îndelung. Când nu dormea, vorbea, uneori chiar şi preţ de zece minute, fără muzică. Eu încuviinţam mereu din cap şi eram totdeauna de acord, dintr-un motiv oarecare. Nu puteam s-o contrazic; pur şi simplu nu *puteam*. Pactul servil se transformă într-un fel de cămaşă de forţă.

Henry Williams a reapărut când ne aflam încă în toiul verii. A apărut lângă balustradă într-o maşină cu două locuri, cu o capotă textilă înaltă, şi a luat-o pe Bounce cu el. După o săptămână şi mai multe lecţii de şofat, într-o seară cu cer albastru ca oul de rândunică deasupra acoperişurilor rozalii, pe când mergeam cu vioara în mână sărind peste lanţurile care mărgineau iarba tunsă, am văzut pe carosabil maşina sport şi pe Henry, docil, alături. Domnul Dawlish năvăli afară pe uşa de la intrare, cu pletele albe zburând şi smulse poarta de fier din tâtâni.

5 5

— Bani aruncaţi pe fereastră!

Am rămas locului cu cutia viorii în mână, uitându-mă în sus. Domnul Dawlish se întoarse după vreo zece metri şi-i strigă ferestrei cu arcadă, de parcă ar fi fost o persoană:

— Ţi-ai găsit muzica potrivită pentru tine, nu-i aşa?

Bounce ieşi.

— Oliver, du-te înăuntru şi începe să cânţi.

Intră şi ea la scurt timp după mine, răsuflând greu.

Aş fi fost nevoit să mă chinui mult ca să-i descifrez pe Bounce, bătrânul domn Dawlish şi Henry dacă n-ar fi fost percepţiile de o extraordinară fineţe ale mamei. La fel ca toate femeile din zona Pieţei noastre, mama era un detectiv înrăit. Ele, femeile, nu se mulţumeau cu balustradele împrejmuitoare din faţa fiecărei case, nici cu încuietorile de la uşi. Puneau la geamuri perdele şi draperii impenetrabile. Stând îndărătul acestor draperii, cam la un metru distanţă, emiteau ceva ce acum aş putea

numi un fel de unde radar, reflectate de problemele pe care le avea fiecare dintre ele. Aici apare un element ciudat: anume că emisia străpungea perdelele într-o anumită măsură, aşa încât fiecare familie era vag vizibilă, inclusiv femeile, deşi se considerau protejate. Bărbaţii aveau o mai mare libertate, dar percepţii mai stângace, cu o acuitate mai slabă. Dar chiar şi aşa, puteau să aducă la rândul lor dovezi preţioase serviciului de spionaj specializat dinăuntrul casei. Ca urmare, fiecare masă era un fel de anchetă care permitea alcătuirea unei imagini complete din frânturi disparate. După aceea, micuţa şi fragila mea mamă stătea îndărătul perdelelor noastre de muselină câte o jumătate de oră, privind ca să afle ce anume poate dezvălui o pălărie nouă, o întâlnire, un gest, ba chiar o expresie a feţei.

— Uite-o pe fata lui Eliott. Se duce să se întâlnească cu tânărul Thomas, la pod, pentru că maică-sa e tot în spital.

Pe lângă radar, mama avea şi o armă secretă. Pe mine. Nu numai că pătrundeam în casa lui Bounce de două ori pe săptămână, dar eram folosit pe o scară chiar mai mare. Nimic mai firesc decât să dau o mână de ajutor ducând sticluţe cu doctorii ori pacheţele cu pastile la o casă sau alta. Nu mi-am dat niciodată seama cât de profund o interesau pe mama informaţiile pe care mi le putea smulge la întoarcere. Eram un soi de sondă interplanetară, la fel de ignorant cu privire la misiunea-mi pe cât trebuie să fie şi aparatul în sine. Îmi amintesc cum, în perioada când Henry o învăţa pe Bounce să conducă, am dus un pachet la casa de lângă a ei „Wertwhistle, Wertwhistle şi Wertwhistle, Avocaţi”, ce-o mai fi fost şi asta. Am intrat pe un coridor unde nu era nimeni şi, în timp ce mă întrebam unde să mă duc, o voce gravă a mugit la mine:

— Intră!

Am deschis o uşă şi-am dat peste un bătrân domn cu vinişoare vizibile pe faţă, care şedea la o masă încărcată cu hârtii prăfuite.

— Ei? Ce vrei? însurătoare? Testament?

I-am întins pachetul.

— E pentru blestematul de fiu-meu. Nu. îl iau eu. Ţine.

Pescui în buzunar şi aruncă pe birou două monede de un peni. Ştiam însă că nu sunt un Băiat Sărac. M-am dat înapoi clătinând din cap şi-am închis uşa după mine. Mama a fost încântată că am refuzat bănuţii şi mi-a dat, ca răsplată, trei peni. Încurajat de acest lucru, i-am mărturisit în şoaptă că domnul Wertwhistle a întrebuinţat un cuvânt foarte urât, iar ea a încuviinţat cu capul de parcă ar fi ştiut şi că a făcut-o, şi de ce. Pe urmă, la capătul laturii pe care locuia Bounce, era o casă mare unde nu stăteau decât două doamne. În privinţa lor stăruia un mister care sfida radarul. La o jumătate de generaţie după moartea lor, am întrebat-o pe mama ce era cu ele, dar nu mi-a spus mai nimic.

— Se comportau foarte ciudat. Da, chiar foarte ciudat.

O dată m-am dus la casa aceea. Doamna mai tânără m-a întâmpinat în prag de parcă m-ar fi aşteptat şi a tras uşa după ea.

— Oliver, spune-i mamei tale, zise ea cu răceală, că aici e numărul şapte, nu numărul unsprezece.

Bănuiesc că a fost ghem, set şi meci. Şi mi-am amintit cu regret că familia Ewan îmi făcea întotdeauna un cadou de Crăciun. Vibrau şi ei în armonie cu piramida de cristal.

Aşadar, interesul mamei faţă de Bounce nu era deloc surprinzător. Îi descrisesem scările abrupte, coridorul lung şi încăperile goale. Uneori, la masă, se lansa într-un monolog acompaniat din când în când de mormăielile neutre ale tatii.

— Să trăiască singură în casa aceea imensă…

Casă imensă? Asta nu făcea decât să confirme ceea ce-mi apărea repetat în vise: Bounce existând într-un pustiu întunecat, o casă golită de viaţă, cu excepţia pianului rânjit. Domnul Dawlish locuia deasupra

magazinului său, poate pentru că nu-i plăcea casa ori nu-i plăceau sunetele lecţiilor de muzică, sau poate fiindcă era de părere că fiica lui trebuie să se emancipeze.

— Ar trebui să închirieze o parte din casă, spunea mama. După părerea mea, nu e bine ca o femeie să trăiască aşa, singură. Iar banii…

— Haide, mamă, interveni tata. Dawlish are o avere considerabilă. Foarte considerabilă. *El* n-are probleme.

O dată, Henry a sosit cu maşina când ne aflam la masă. Mama a sărit de pe scaun în clipa când a auzit claxonul şi s-a uitat prin perdea.

— Încă o lecţie, spuse ea. A treia pe săptămâna asta.

Tata şi-a şters mustaţa cenuşie şi s-a aplecat iar, greoi, asupra supei.

— Are s-o coste o sumă frumuşică.

— Prostii, zise mama ţâfnoasă. Nu-i plăteşte nimic.

— Serios? întrebă tata. Câtă bunătate din partea lui. Dacă toată lumea…

— Bunătate? strigă mama, cu acel dispreţ însufleţit pe care-l rezerva oamenilor care nu erau dotaţi cu radar. Bunătate? Asta-i momeala cu care o să prindă peştele cel mare!

La scurt timp după această scenă am văzut-o pe Bounce pentru prima oară singură în maşină. Era la vremea ceaiului. Bounce şi Henry se întorseseră acasă, iar el s-a dat jos şi s-a întors la Barchester cu autobuzul. Bounce a intrat în casă, lăsând maşina pe stradă. Noi stăteam după perdea. Ici-colo, în perimetrul Pieţei, se vedea cum tremură şi perdelele altor case. Bounce a ieşit iar, a urcat în maşină, a făcut nişte mişcări cu braţele şi maşina a început să trepideze. În spatele ei s-a format un nor dens de fum, iar zgomotul motorului s-a transformat în ţipăt. Maşina s-a smucit, a înaintat spasmodic doi metri şi-apoi s-a oprit definitiv. Bounce a coborât şi-a intrat în casă, iar a doua zi dimineaţă Henry a apărut din nou, s-a lungit pe pavaj în costumul lui albastru, cu şapca ţuguiată atârnată pe radiator. Dar când m-am dus la lecţia următoare, a trebuit să aştept cât am numărat de zece ori

până la şaizeci până când Bounce a apărut cu maşina pe stradă şi-apoi a intrat în cameră în pas săltat, cu o repezeală bărbătească şi extrem de emoţionată.

— Oliver, am fost până la râpă şi-napoi, o, aproape până la Devizes, singură! îţi dai seama! E cât se poate de uşor!

Făcea mişcări rapide, cu mâinile ridicate. Se minuna cât de bun fusese Henry.

— Şi totul în timpul lui liber! Ştii, Oliver, că nu-l pot convinge să accepte niciun sfanţ? Spune că pe el nu l-a costat nimic…

I-am explicat pe un ton grav, nu doar din dorinţa de a fi de acord, ci şi pentru că voiam să folosesc expresia nouă care mă încântase, că Henry nu făcea decât să folosească „momeala cu care să prindă peştele cel mare”. Ea a început să mă interogheze din ce în ce mai aprins, până la urmă înfăinindu-se extrem de tare. Nu pricepeam cu ce-am greşit, iar când în cele din urmă m-a trimis acasă, nici acolo lucrurile n-au decurs mai bine, căci relatarea mea despre cele întâmplate a înfuriat-o pe mama chiar mai tare decât pe Bounce. Nu le-am înţeles niciodată furia, care a rămas una din primejdiile imprevizibile ale călătoriilor interplanetare.

Cam pe atunci am observat pe chipul lui Bounce ceva ce aveam să urmăresc cu interes. Presupun că un specialist în anatomie ar defini acest lucru ca fiind nişte muşchi de tip sfincter, neobişnuit de puternici, în jurul gurii. Dacă Bounce era severă sau dezaproba ceva, gura i se contracta astfel încât buzele mai întâi i se strângeau pungă, apoi se retrăgeau înăuntru. În jurul lor, preţ de vreo doi centimetri, apăreau riduri care duceau toate spre centru. Cu fiecare an, aceste riduri se adânceau, până când au rămas permanent vizibile, indiferent dacă era sau nu furioasă. Dacă era furioasă, ridurile se transformau în şanţuri, iar gura ei arăta ca o implozie.

Imediat ce Bounce a învăţat să conducă, tatăl ei a făcut un ultim salt, ieşind din comunitatea noastră, şi a fost înmormântat aproape de poarta cimitirului. Îmi amintesc

că, foarte curând după ce am aflat această veste, s-a întâmplat să traversez Piaţa pentru lecţie şi să găsesc casa lui Bounce pustie. Mă simţeam neliniştit în holul întunecos, aşa că am intrat în camera de muzică, cu umbrele şi formele ei masive şi cu claviatura neclară rânjind. Focul fumega roşiatic; m-am apropiat de el ca să-mi ţină de urât. Un sunet slab venit dinspre cărbunii ce se stingeau mi-a făcut părul să se ridice şi, dacă în hol ar fi fost cât de cât lumină, aş fi fugit acolo. Dar aşa, am rămas pe loc şi-n scurt timp am izbutit să disting contururile obiectelor. Era în special o formă pe placa de pe cămin, deasupra focului, formă în care mi s-a lămurit puţin câte puţin un chip; în cele din urmă am văzut că era Beethoven, cu plete din bronz fluturând, cu buzele strânse şi ochi adânci ce pironeau cu furie coada pianului. Mi se părea atât de evident că Beethoven face parte din aceeaşi categorie cu Bounce şi cu tatăl ei, încât părea să mă acuze. În timp ce meditam la acest lucru, farurile maşinii lui Bounce au luminat în treacăt fereastra. Bounce a intrat în hol, s-a oprit, apoi a deschis uşa camerei de muzică. S-a dus să aprindă lampa cu gaz, iar eu am făcut un pas în faţă uşurat, izbind totodată pianul cu cutia viorii. Ea a dat un strigăt, apoi s-a întors ca din puşcă – şi iat-o, ţintuindu-mă cu privirea pe sub lampa cu gaz, cu nişte ochi atât de mari încât păreau să n-aibă pleoape. Duse o mână la piept şi se lăsă moale pe bancheta de orgă.

— Niciodată, niciodată să nu mai intri în camera de muzică decât dacă te chem eu!

Am spus că-mi pare rău cu umilinţa de rigoare şi de data asta nu m-a deranjat prea mult mânia ei, bucuros cum eram pentru lumină şi companie; în scurt timp ne-am început lecţia. În aceeaşi săptămână, Henry Williams s-a mutat în Stilboume. Nu-mi amintesc exact cu ce ocazie. Era doar începutul unei etape noi, în care am devenit conştienţi de el ca element integrant al peisajului înconjurător. La capătul Străzii Mari, în locul unde se întâlnea cu Piaţa la Primărie, se afla fierăria, despărţită de casa lui Bounce printr-o alee mică. Câţiva metri mai încolo

pe alee, era o poartă care ducea în curtea din spatele forjei. La capătul din fund al curţii exista un fel de grajd cu un fânar deasupra. Henry trăia în fânar, de parcă ar fi fost porumbel. Uneori îl ajuta pe fierar, alteori curăţa maşina doctorului sau îi umfla cauciucurile cu o pompă de picior. Când se ţinea târg, sub auspiciile primăriei, Henry se afla acolo, printre tarabe, ajutând pe toată lumea şi fiind la dispoziţia oricui. Bounce îşi parca maşina în curte; mai bine zis Henry o parca, fiindcă aleea nu era suficient de largă pentru manevrele ei. Henry întreţinea şi maşina lui Bounce şi o curăţa de parcă ar fi fost bijuteriile Coroanei, aşa că lucea şi sclipea. Doar pe jumătate conştient, consideram că Henry îi aparţine lui Bounce, pentru că ea aşa îl trata. Stătea în curte între un morman de fiare ruginite şi o tufă de urzici şi vorbea cu voce tare despre maşină în timp ce el o dichisea – vorbea repezit, de la doi metri distanţă, dar în acelaşi timp amabil, jovial, de parcă maşina ar fi fost un lucru viu şi ea ar fi mângâiat-o astfel. Henry îşi vedea de lucru supus şi încuviinţa din cap, până când Bounce se răsucea pe neaşteptate şi se întorcea în pas săltat la ea acasă.

Nu înţelegeam amuzamentul compătimitor al mamei. De ce să nu-i fie domnişoara Dawlish devotată maşinii? în locul ei, aş fi fost şi eu la fel de devotat. Dar mamei nu părea să-i placă Henry (ceea ce mi se părea absolut imposibil de înţeles). Mie-mi plăcea foarte tare de el şi, în ultimă instanţă, am ajuns să consider asta ca pe o altă deficienţă a mea. Henry îmi vorbea cu vocea lui cântată în timp ce mă uitam cum munceşte şi mă trata cu un respect curtenitor. Dacă mă întâlnea când venea la farmacie să-şi ia siropul de tuse, îmi spunea întotdeauna „domnişorul Oliver”, tuşind uşurel.

Când curtea din spatele fierăriei a început să se schimbe de la o săptămână la alta, adăpostind unelte sclipitoare, borcane cu ulei şi canistre cu benzină şi am descris încântat acest nou triumf al lui Henry, mama mi-a retezat-o:

— Lasă-mă! Mă scoţi din sărite!

Faptul de a deţine o maşină părea s-o facă pe Bounce mai amabilă, în ciuda morţii tatălui ei. Dormea mai adânc pe bancheta de orgă, cu gura relaxată şi mobilă ca a unui copilaş. Ba chiar inventase o glumă care a devenit de la o lecţie la alta un obicei al nostru. Aveam un set nou de exerciţii pentru vioară, scrise de un străin pe nume Kummer. Gluma s-a născut datorită coincidenţei între întârzierea mea dintr-o seară şi sosirea acestui volum verde, pe coperta căruia scria Kummer.

— Am să-ţi spun „Kummer" pentru că nu vii![6]

Se scutură, croncănind a râs, pe bancheta de orgă. După asta nu mi-a mai spus decât aşa şi de multe ori am râs cu poftă împreună. Într-o zi când preotul ne-a găsit lângă balustradă sub fereastra cu arcadă, Bounce i-a împărtăşit gluma noastră.

— Îi spun Kummer, fiindcă…

Însă la capătul acestei perioade, Bounce m-a uluit mai mult ca oricând în viaţa ei. Aveam zece ani şi tocmai intrasem la gimnaziul local. Duceam de-acum o vioară doar pe jumătate faţă de una normală, la care cântam la fel de prost ca şi la cea de un sfert. M-am dus la uşa ei de la intrare, auzind dinspre curte ciocăniturile lui Henry, deşi fierarul terminase programul zilei şi se dusese la cârciuma Vânătorul. Am bătut la uşa camerei de muzică; Bounce mă aştepta, căci zise imediat, chiar dacă încetişor:

— Intră, Kummer!

Am intrat şi m-am trezit cu nasul la un metru de cămaşa ei. Mă aflam faţă-n faţă cu un nasture ca de perlă pe banda din faţă a cămăşii. Faptul în sine reprezenta o schimbare, căci mă obişnuisem să văd acolo cravata maronie. Dar asta nu era tot. De o parte şi de alta, între bandă şi cămaşa propriu-zisă se afla un volan de muselină albă, încreţită. Bounce avea mâinile ridicate şi de sub fiecare manşetă ieşeau alte volane de muselină încreţită. Ochii mei urmăriră banda împodobită în sus, spre gât şi-

6 Joc de cuvinte bazat pe similitudinea de pronunţie dintre numele Kummer şi substantivul corner însemnînd „cel care vine", dar şi „persoană promiţătoare" (n.trad.).

am descoperit că broşa se află cuibărită în alte volane, acolo unde fusese înainte nodul cravatei. Uluit, mi-am ridicat privirea spre faţa ei. Se îmblânzise şi se luminase în mod misterios: nu era un chip tânăr, însă purta o undă, o amintire a tinereţii, a copilăriei. Chiar şi părul îşi uitase parcă severitatea şi înflorise, era voluminos şi vaporos. Ochii ei… dar nu le-a trebuit mult timp să citească într-ai mei neîncrederea. Buzele i se supseră înconjurate de riduri, sub fiecare pomete se defini o scobitură şi, pentru prima şi ultima oară din câte am văzut eu, pe ambii obraji apăru o roşeaţă slabă. Sub privirea-mi, roşeaţa s-a răspândit până când întreaga ei faţă, de la frunte până la gât, împrumută culorile amurgului. S-a dus brusc la pian ca să-mi pot acorda vioara, m-a lăsat să exersez o gamă, apoi a ieşit hotărâtă din cameră – ferindu-şi faţa, în mare grabă. Când s-a întors, chipul ei avea culoarea gălbuie obişnuită, în stridentă contradicţie cu volanele. În seara aceea a fost severă şi mi-a criticat interpretarea cu asprime. N-am mai văzut volanele niciodată.

Căci, la scurt timp după incident, întreaga noastră situaţie s-a modificat. Mă întorceam de pe Strada Mare, unde fusesem să-mi cumpăr dulciuri, şi m-am oprit ca de obicei să văd dacă Henry e în curte. Asta era întotdeauna o situaţie care-mi provoca îngrijorare, căci mama nu era de acord să stau toată ziua pe capul lui. Timpul pe care-l petreceam la el avea un iz de fruct oprit care, ca de obicei, îl făcea şi mai atrăgător. Uneori, dacă se întâmpla să spele o maşină, îl priveam şi el vorbea, spunându-mi de pildă ce e o baie de ulei sau pentru ce au cauciucurile model pe ele. Dar de data asta Henry nu era singur. împreună cu el se afla o femeie înaltă, blondă, o femeie palidă, năsoasă şi proastă, care stătea cu un copil mic în braţe la baza scării ce ducea în fânar. Se certau.

— N-am de gând, pricepi? N-are niciun rost, Henry. Trebuie să am scări!

Am plecat cu dulciuri cu tot, pe când Henry îi răspundea limpede, curgător. Blonda şi bebeluşul erau neprevăzuta soţie şi neprevăzutul copil al lui Henry. Îi

invidiam foarte tare, căci mi se părea un lucru minunat să n-ai o casă cum se cuvine, ci să locuieşti în fânar, ca ţiganii. În ce-o privea pe Bounce, nu ştiu în ce hăuri de umilinţă şi amărăciune a fost azvârlită ori s-a azvârlit singură.

— Biet suflet! zise mama, râzând şi clătinând din cap cu milă. N-ai crede într-o mie de ani, aşa-i?

— Ce să crezi, mamă?

Dar mama continuă să râdă şi să clatine din cap. A fost o perioadă de mare veselie pentru toată lumea, iar eu am împărtăşit veselia fără să-i cunosc sursa, poate pe baza principiului inconştient care spune că trebuie să profiţi de orice astfel de prilej când apare. Dar chiar pe când veselia atinsese noi culmi, m-am trezit că sunt singurul care se mai bucură. Căci la numai câteva săptămâni după ce Mary Williams a apărut împreună cu Jackie, bebeluşul, toţi trei s-au mutat în casa cea mare, împreună cu Bounce. Asta m-a bucurat în mod special, mi-a adus pacea exorcizatului şi mi-a alungat coşmarurile cu coridorul cel lung şi camerele goale, căci ştiam că-n ele locuieşte Henry. Acum, când duceam peste drum o sticluţă de tonic pentru anemia lui Mary, nu intram la dreapta în camera de muzică, ci în stânga, în curte, pe lângă bucătărie şi spălătorie, zărind cu coada ochiului o grădină lungă şi neîngrijită; găseam leagănul aşezat pe pavaj, pe Jackie scheunând şi o Mary invizibilă, spălând gălăgioasă vase. Însă mama nu-mi împărtăşea seninătatea şi fericirea. Când vorbea despre Henry era inexplicabil de sarcastică, iar când vorbea despre Bounce avea un ton exasperat. Nu puteam înţelege cu exactitate cum anume ar trebui să-mi adaptez atitudinea în această chestiune. Când nu mă aflam în prezenţa lui Bounce o imitam pe mama, ceea ce mi-a adus o mustrare uimitoare tocmai de la Henry. Într-o zi mi-am dus bicicleta în curtea lui ca să-mi fixeze ghidonul şi am vorbit despre Bounce ca şi cum el şi cu mine şi toţi ceilalţi ne-am fi aflat de o parte a graniţei, iar ea de cealaltă, laolaltă cu excentricii din Stilboume. El m-a privit de sus în jos, cu obrazul mânjit de vaselină, cu ochii înotând în

glicerină ca de obicei.

— Într-adevăr, a spus el, domnişoara Dawlish este o persoană bună şi drăguţă.

Am tăcut mâlc, un pic îmbujorat.

Tata a achiziţionat un radio primitiv şi, ceva mai târziu, un gramofon. Am început să înţeleg cam ce-ar fi muzica şi cam ce-ar însemna să cânte la un instrument. Kreisler, Paderewski, Cortot, Casals – în ciuda sâsâitului inerent al discurilor de proastă calitate, în ciuda pârâiturilor permanente ca de ulei încins şi a răbufnirilor în codul morse din difuzoarele radioului, muzica ajungea până la mine. Dar, când am încercat să-i împărtăşesc această nouă bucurie a mea, Bounce l-a atacat pe tata şi m-a atacat şi pe mine cu o indignare sălbatică:

— Oliver, *de ce* a făcut tatăl tău una ca asta? Ar trebui să-i *placă* muzica! N-aş asculta *niciodată*, niciodată ceva atât de ieftin, neplăcut, vulgar, o blasfemie!

Stăteam dând din cap şi zâmbind pe jumătate stânjenit, pe jumătate dornic de aprobare şi nutream o singură speranţă: că se va opri. Apoi s-a auzit o bătaie la uşa camerei de muzică şi, după ce-a ieşit, am auzit-o strigând:

— Mary, să *nu* mai fiu întreruptă când predau! Foarte bine. O să mănânc friptura şi rinichii reîncălziţi.

Într-adevăr, ne schimbam cu toţii. Bounce deveni mai masculină şi mai repezită, cu pasul mai puţin elastic şi ceva mai grasă. Cu Henry şi Mary se purta aspru, posesiv. Uneori îi numea „familia mea”. Şi Henry se schimbase. Era mai solid, în loc de serj albastru lucios şi şapcă ţuguiată purta uneori pardesiu şi pălărie de fetru, la fel ca alţi oameni de afaceri din oraş. În ceea ce mă priveşte, deveneam prefăcut, secretos şi cinic. Abia o generaţie mai târziu am descoperit, privind în urmă, *de ce* mă simţeam necinstit şi vinovat. În ce-o priveşte pe Mary Williams, ea devenea pur şi simplu mai ştearsă, mai năsoasă şi mai acră. O dată, când i-am dus sticluţa cu tonic şi-am intrat în curte, am văzut-o pe Bounce stând pe pavaj şi pe Mary Williams cu mâinile proptite în şolduri, în uşa spălătoriei.

Vorbeau amândouă tare în acelaşi timp; apoi Mary a ridicat vocea într-un fel de ţipăt care s-a distins cât se poate de limpede:

— Mătuşică Cis, atât îţi spun: trebuie să am bucătăria mea!

Atunci m-au văzut stând lângă uşa dinspre hol, cu sticluţa întinsă. Au tăcut toţi, exceptându-l pe Jackie, care a aruncat o zornăitoare şi-a remarcat tare:

— Babl Bab!

Am livrat tonicul fără să scot o vorbă şi-am plecat în tăcere.

O dată şedeam în spate în maşina ei (mergeam la Câine, să cântăm la instrumente şi din gură în spectacolul religios dedicat simţului Elijah), iar Bounce şi Henry stăteau în faţă. Capota era coborâtă, aşa că am putut auzi fragmente dintr-o conversaţie lungă, purtată cu voce joasă, care s-a încins până în punctul în care Henry a strigat vehement:

— Nu, mătuşică Cis! Nu e deloc aşa!

După alte mormăieli, spuse din nou limpede:

— Pe de altă parte, întotdeauna spui că ai muzica.

— Kummer, acolo în spate…

S-a răsucit pe scaun şi mi-a strigat:

— Kummer, nu eşti de aceeaşi părere?

— Despre ce, domnişoară Dawlish?

— Nu auzi ce vorbim?

— Ce-aţi spus, domnişoară Dawlish? Nu vă aud. Vântul face un zgomot teribil…

Un copil prefăcut; dar şi eu aveam muzica. Căci descoperisem confirmările şi amplificările emoţionale date de muzică nu ca pe o presupunere, ci ca pe un fapt de viaţă şi, cu toate că încă mă mai chinuiam cu vioara, mă îndrăgostisem de pian. Scoteam din micul nostru pian şi ultimul dram de viaţă. Ascultasem deja mai multă muzică decât Bounce şi-mi dădeam seama de limitele lumii ei muzicale. Merită să menţionez care erau aceste limite. Marile ocazii erau pentru ea concertele fără acurateţe interpretativă de la Sf. Paul – *Messia*, *Elijah*, ceva

Stanford şi, la fiecare Paşte, *Răstignirea* de Stainer. În afară de asta, mai erau Heller, Kummer, *Exerciţii de Relaxare* de Matthay şi, duminica, *Imnuri Vechi şi Moderne*. În ceea ce mă priveşte, cu greu puteam suporta (numai fiindcă era inevitabil) contrastul dintre comportamentu-mi linguşitor şi gândurile nerostite, simţămintele imposibil de analizat care se iscau pe lângă acest comportament de două ori pe săptămână, în timp ce-mi petreceam inutila jumătate de oră cu Bounce.

— Nu ştiu ce s-ar face Oliver fără domnişoara Dawlish. Îi este *atât* de devotat…

Iar eu îmi spuneam nedumerit, data următoare când mă ascundeam îndărătul încuviinţărilor cu capul şi al zâmbetelor şi ascultam o diatribă la adresa lui Straviński pe care nu-l ascultase niciodată: *Aşadar, ăsta e devotamentul*!”

Începuse să aibă un aspect lăbărţat; uneori îi scăpau şuviţe de păr din cocul acoperit cu pălăria plată. Îşi pusese într-o parte doi dinţi de aur care sclipeau atunci când râdea uneori, cu râsul acela serios al ei – o veselie ca de la bărbat la bărbat. Leagănul era ocupat acum de surioara lui Jackie.

— Hai să-mi vezi nepoţica.

Gâlgâituri şi cloncănituri.

— Di, el e Kummer. Îi spun Kummer pentru că…

Dar cu un prilej oribil, în timp ce aşteptam în holul întunecos să-mi încep lecţia, i-am auzit vocea de pe scări, nu bărbătească, ci sinceră şi ridicol de imploratoare:

— Singurul lucru pe care-l vreau este să ai nevoie de mine, să ai nevoie de mine!

În plus, lecţiile tot mai teme erau întrerupte tot mai des. Nu erau de vină certurile care păreau să răbufnească zilnic în casa cea veche şi nici măcar împăcările complicate. Acestea nu mă întrerupeau din cântat, ci doar mă făceau să întârzii. Adevărata problemă era zgomotul, uneori ritmic şi sâcâitor, alteori brutal şi brusc, care venea de afară. Venea de unde fuseseră înainte curtea şi fierăria de peste drum, transformate acum, cu cât mai puţină

cheltuială posibil, într-un atelier auto pentru Henry. Erau acolo reclame pentru anvelope Dunlop şi măruntaie vechi de maşină atârnate pe pereţii văruiţi, ca nişte caracatiţe puse la uscat. Mai erau canistre de benzină, butoaie de benzină, un compresor, un banc de lucru şi câteva instrumente enigmatice, necesare pentru chirurgia mecanică practicată de Henry. Întregul loc avea luciul de murdărie unsuroasă potrivit numai combustiei interne.

Mi-amintesc că-mi demonstram capacitatea de a aborda o tehnică nouă. Bounce stătea pe bancheta lungă din faţa pianului. Pantofii ei pătraţi erau pe pedalele de orgă. În lumina lămpii cu gaz, fusta şi jacheta din tweed păreau păroase, în timp ce cântam, pieptul ei plin s-a aplecat, capul i-a coborât un pic şi ochii i s-au închis. Recunoscător, cântam cu grijă pentru ochii ei închişi şi pentru mişcările inconştiente, ca de sfincter, ale gurii…

Zgomotele pătrunseră în cameră ca nişte obuze. Obuzele explodară pretutindeni în jurul meu. Bounce, trezită din somn, arunca muzicii mele priviri ucigătoare, de parcă artileria ar fi făcut parte din partitură.

— Henry! am strigat eu prosteşte. Henry lucrează peste program!

— Şi eu lucrez peste program!

Ridică picioarele de pe pedale, sări de pe banchetă şi smuci uşa din ţâţâni.

— Mary! Mary!

Făcu o pauză, timp în care zgomotele continuară.

— Mary! Cum să mă ocup de muzică cu zgomotele astea oribile? Henry trebuie să înceteze în clipa asta!

Am auzit-o pe Mary scâncind ceva drept răspuns, dar n-am priceput ce spune. Vocea lui Bounce, obişnuită să se ia la întrecere cu un cor întreg, răsună puternic în ciuda canonade:

— Trebuie să te duci imediat să vorbeşti cu el!

Apoi, *appassionato*:

— Nu accept aşa ceva!

Urmă un duet scurt, inegal, pe hol, încheiat cu două uşi trântite: Mary se întoarse scâncind la îmbăierea

copilului, iar Bounce pomi tropăind pe pavaj cu un *fortissimo* final:

— Nu accept aşa ceva!

Am aşteptat, numărând; am ajuns la şaizeci, apoi la o sută douăzeci, apoi, în cele din urmă, la trei sute – şi-n Stilboume seara a redevenit liniştită. Şase sute de secunde. Bounce s-a întors respirând greu, cu chipul lucios, cu părul spânzurând din coc. Canonada a reînceput, aşa că a trebuit să-mi explice răcnind:

— E maşina lui Ewan. Are o urgenţă, iar Henry a închiriat cuiva maşina lui. A mea e stricată. Nu se poate evita. Kummer, va trebui să pleci. Nu pot preda în hărmălaia asta.

Aşa că am plecat, urmărit de bubuitul de tun.

Henry a început să lucreze tot mai des peste program. Zgomotul pe care-l făcea nu se putea evita niciodată. Cum cei mai mulţi dintre elevii lui Bounce veneau la lecţie seara, ciocnirea era frontală. Eu îmi urmam orele într-o casă sfâşiată de dispute, răsunând de zgomote mecanice şi încinsă de resentimente. Am început să observ cât de repede se transformau ridurile de pe fruntea lui Bounce în şanţuri adânci.

În purtarea-i repezită şi-n somnul de pe bancheta de orgă se putea citi o epuizare totală. Apoi, de la o lecţie la alta, gălăgia s-a domolit tot mai mult şi Mary a devenit din nou toată numai „dragă mătuşică Cis”.

Am aflat motivul la ceai. Mama lăsă să-i scape o remarcă în tăcerea noastră meditativă, semn că are să ne dea o veste.

— Constat că-n cele din urmă a obţinut ce voia.

Am ridicat privirea.

— Cine?

— Henry Williams. Îmi vine să bat din picior!

Tata privi pe deasupra ceştii.

— Ce anume a obţinut Henry Williams?

— Tot ce-şi doreşte. O să preia magazinul pe care i l-a lăsat tatăl ei şi căsuţa de alături şi-o să construiască un atelier auto acolo!

Am reflectat o vreme asupra acestei chestiuni. Gata cu canonadele şi, prin urmare, revenim la treizeci ori şaizeci ori şaizeci, integral.

— Oricum, Bounce o să fie mulţumită.

Mama clătină ţâfnoasă ceştile care zăngăniră.

— Habar n-ai ce spui. Henry foloseşte propriii ei bani ca să reconstruiască propria-i proprietate. O s-o toace până la ultimul sfanţ!

Tata o privi prin ochelari şi-şi şterse mustaţa cu ambele mâini.

— Tânărul Williams munceşte din greu. O să-i dea banii înapoi.

Mama râse cu o ironie muşcătoare care, în chip cât se poate de straniu, părea să-l includă şi pe tata alături de Henry.

— Foarte probabil!

— Zău aşa, mamă. Ea nu-i copil. Sigur că au redactat un acord.

— Pupă-mă-n cot! se răsti mama folosind o expresie din copilărie al cărei caracter eufemistic părea să-i scape întotdeauna. Pupă-mă-n cot! Ştii că bătrânul Wertwhistle e dus de-acasă aproape tot timpul!

— Păi, mamă, nu ştiu…

Mama era remarcabil de furioasă.

— Ei bine, eu *ştiu*!

Ne-a intimidat pe amândoi – dar tata probabil că-i înţelegea mânia. Se întoarse în farmacie urmărit de ochii mamei.

Aşa că, de-acum, pe Strada Mare era ceva nou de privit, la jumătatea distanţei dintre Piaţă şi Podul Vechi. Acolo unde bătrânul domn Dawlish trăise şi săltase se afla acum o curte betonată, un garaj şi o groapă pentru inspecţia măruntaielor maşinilor. Lângă drum era o structură înaltă şi subţire cu ajutorul căreia Henry pompa manual benzina. Tot acolo am văzut pentru prima oară cel mai notabil şi mai semnificativ anunţ al secolului douăzeci: „Aer gratuit”. Când mi-am luat obiceiul de a-mi umfla cauciucurile bicicletei la aparatul ăsta nu pricepeam

implicaţiile economice delicate, dar Henry, care nu obiecta niciodată, înţelegându-mi nevinovăţia, era de-acum capabil să-şi permită tot felul de generozităţi. Uneori purta costum la serviciu şi stătea îngrămădit în micul birou. Atunci nu mai era Henry, ci domnul Williams. La foarte scurt timp după mutare, a instalat în jumătate din curtea din faţă o combină Harvester, prima din zona noastră, pe care o închiria fermierilor neîncrezători. Toţi au fost convertiţi. În spatele garajului, acolo unde înainte fuseseră grădini lungi care coborau până la râu, se întindea betonul.

La început însă, cât timp vopseaua de pe atelier era încă proaspătă, mi-am făcut o idee despre părerea pe care-o avea Bounce cu privire la tranzacţie. Mă plimbasem o vreme împrejurul micuţei noastre peluze, gândindu-mă jinduitor. Mă băgasem între pomii fructiferi din partea cultivată cu legume şi fructe şi stăteam cu faţa la un colţ al zidului de cărămidă, într-un loc care-mi păruse întotdeauna cel mai intim. Era ca şi cum aş fi venit ca să iau o hotărâre, aici, în această intimitate, unde numai păianjenii dintre cărămizi m-ar fi putut influenţa, unde nu eram doar departe de oameni, ci şi cât mai departe posibil de presiunea exercitată de ei. Avusesem o iluminare nebuloasă. Toate simţămintele mele convergeau. Numele pianiştilor îmi erau mai cunoscute decât numele fotbaliştilor, în acest loc mă puteam lupta cu sentimentul sălciu de neadecvare pe care mi-l dădea dorinţa de a cânta la pian în mod serios, de a cânta aşa cum se cuvine, aşa cum cântau Myra Hess şi Solomon. Ştiam deja câtă încântare îmi provoca descoperirea că degetele mele pot să abordeze o muzică pe care o crezusem inaccesibilă lor. Şi totuşi, începând de anul următor trebuia să mă apuc să muncesc din greu pentru o bursă la Oxford. Fizica şi chimia, ele erau reale, serioase. Lumea, sugerau părinţii mei, e stridia pe care o pot deschide cu ajutorul fizicii şi chimiei. Am plecat din colţul zidului de cărămidă spre camera de muzică a lui Bounce cu un scop care-mi tăia respiraţia. Am iniţiat o conversaţie! Am vorbit despre carieră. Am adoptat tonul auto-zeflemitor pe care-l

foloseam cu ea atunci când discutam ceva important pentru mine – o precauţie care-mi permitea să sar înjumătăţea ei de teren şi să tratez totul ca pe o glumă dacă m-ar fi dezaprobat. Aşadar, râzând ironic, am sugerat că aş putea să devin muzician – pianist, poate.

Spre surprinderea mea, Bounce n-a râs. A lăsat capul pe spate, a tras ultimul fum în piept, apoi a stins ţigara cu grijă. Îşi ţinea ochii pironiţi cu solemnitate pe claviatură.

— Tatăl tău n-ar fi niciodată de acord.

Fireşte. Departe de colţul de cărămidă, în lumina rece a zilei, acordul lui era absolut esenţial.

— Ştiu şi eu, domnişoară Dawlish…

— Mama ta ce părere are?

Dintr-odată mi s-a înfăţişat în minte *obscenitatea* muzicii, carieră fluctuantă şi neîncununată de pensie.

— Pe cuvânt, domnişoară Dawlish… nu m-am gândit serios la asta… zău, domnişoară Dawlish!

Bounce şi-a pus mâinile în poală. Când mi-a vorbit, în vocea ei era o amărăciune ciudată, lipsită de relief, pe care n-o mai auzisem până atunci.

— Kummer, fiule, nu te face muzician. Dacă vrei să faci bani, apucă-te de mecanică auto. În ceea ce mă priveşte, voi munci ca o sclavă a muzicii până-mi voi da duhul.

Am încuviinţat sobru, servil. Bounce s-a clătinat şi-a adormit, făcând mici mişcări de masticaţie. Apoi obrajii i se contorsionară, gura i se strânse pungă şi se trezi cu o tresărire.

— Băiatul ăla mare încă mai doarme în aceeaşi cameră cu sora lui – e dezgustător! Dar ei nu poţi să-i spui. Nu-i poţi spune nimic. Oare ei la ce se aşteaptă?

Un fel de fior numai al meu mi-a cuprins pielea. Am aşteptat în tăcere, aruncând priviri neliniştite spre fotografia maronie a tânărului care se holba perpetuu pe lângă mine, iar de la el la fotografia maronie a doamnei cu pălărie şi rochie de gală. Dar Bounce îmi văzuse picioarele. Ridică privirea sus, mai sus, până când ochii îi ajunseră la faţa mea. Brusc, în ei se oglindi recunoaşterea.

— E bătrânul Kummer! Ce mai aşteptaţi? Dă-i drumul şi cântă!

Data următoare când mi-am făcut apariţia cu tonicul pentru Mary, sperând iară niciun temei să trec de camera de muzică şi să ajung în curte fără să mă întâlnesc cu Bounce, am traversat holul în vârful picioarelor, am deschis uşa care dădea în curte şi-am păşit drept în mijlocul unui uragan familial. Mary apăra uşa către spălătorie şi o înfrunta pe Bounce. Henry stătea cu spatele (foarte lat în pardesiu) întors spre mine.

Bounce strigă brusc:

— Ei bine, nu-l accept în casa mea!

Henry era calm, dar avea ambele mâini ridicate, ca să împăciuiască şi să stăvilească dezlănţuirea.

— Uite, mătuşică Cis, pe Mary o doare capul…

— Şi ce, crezi că pe mine nu mă doare niciodată?

— Jackie e băiatul meu şi fac ce vreau. Pe dumneata nu te priveşte câtuşi de puţin!

— Mary, nu vorbi aşa cu mătuşica!

— Aţi face bine să plecaţi, toţi. Plecaţi!

În clipa aceea şi-au dat seama de prezenţa mea. Am înaintat în fine cu paşi nesiguri pe pavaj şi-am întins sticluţa. Mary şi-a dat deoparte părul căzut pe faţă cu o mână şi cu cealaltă a luat-o.

— Ptiu.

M-am îndepărtat simţindu-mi tălpile fierbinţi, de adolescent, cât de repede am putut.

Dar fireşte că n-au plecat. Câteva săptămâni mai târziu, relaţiile dintre Bounce şi Mary erau din nou numai zaharină. După aceea a urmat o nouă ceartă şi tot aşa; dar ei tot n-au plecat. Îmi amintesc c-am auzit-o o dată gemând: „O, Henry, Henry, dragul meu! Ce are să se aleagă de mine?”. Oare asta a fost într-un vis confuz de-al meu sau am auzit-o aievea în timp ce dormea pe bancheta de orgă?

Viitoru-mi în materie de muzică a fost hotărât cu o simplă împotrivire de formă din partea mea. Eram de părere că, dacă nu pot deveni muzician profesionist, aş

putea măcar să susţin un examen de pian. Când m-am îmbărbătat şi i-am expus lui Bounce această chestiune, a stat o vreme şi s-a gândit, apoi a râs cu o strălucire a dinţilor din aur.

— Fii atent, Kummer, fii foarte atent!

— Păi… Chiar vreau, domnişoară Dawlish.

Bounce se cutremură pe scaunul de orgă.

— Nu eşti prea emotiv?

— Vreau să iau o diplomă ARCM.

— Tatăl tău ce părere are?

— E de acord, atâta timp cât asta nu-mi stânjeneşte studiile, desigur.

— Va trebui s-o luăm de la început. Abia te-ai apucat să ciocăneşti în clape, nu-i aşa?

— Da, domnişoară Dawlish.

Bounce se întoarse spre claviatură. Scoase un volum vechi cu colţurile îndoite din balamucul de pe pian, frunzări paginile, le aranjă pe stativ şi apoi începu să cânte. După ce a terminat, a aprins o ţigară.

— Poftim. Acum ştii ce te aşteaptă.

Sper să-mi fi luat mormăitul drept admiraţie neţărmurită. Dar adevărul e că încremenisem. Cântase un *Impromptu* de Chopin. Cu o seară înainte îl auzisem interpretat de Cortot.

— Am să muncesc din greu.

— Va trebui. O să fie şi teorie. Şi teste de auz. Nu ţi-am mai testat urechea de multă vreme, aşa-i? De când erai… *atâtica*. Întoarce-te, Kummer.

M-am întors cu spatele la pian şi cu faţa spre perdelele îngălbenite de muselină. Ea începu să cânte intervale, apoi grupuri de disonanţe tot mai complexe. Vedeam cu ochii minţii unde pune fiecare deget. Era ca şi cum aş fi citit ceva scris foarte mare. Termină; m-am întors.

— Tatăl tău trebuie să fie foarte mândru de tine.

La asta n-aveam replică. După puţin timp, ea începu să vorbească.

— Tatăl meu îşi dădea extrem de multă osteneală cu

testele de auz. Dacă nu ştiam să aleg nota mijlocie din, să zicem, grupul acela, trosc! cu rigla peste degete…

Privea fix peretele, aşa că m-am uitat şi eu într-acolo. Am văzut fotografia ştearsă în sepia a tânărului, care stătuse în toţi anii ăştia agăţată pe perete alături de doamna cu pălărie şi rochie de gală, supraveghetor al camerei de muzică. Şocul a fost atât de mare încât n-am mai auzit ce-mi spune Bounce. Căci recunoscusem brusc ochii fără gene şi sprâncenele aproape inexistente, pometii proeminenţi. Tânărul – vedeam acum că avea cam vârsta mea – era bătrânul domn Dawlish, cu ochii deja fixaţi asupra absolutului.

— …uneori foarte frig dimineaţa. Dar el ştia ce face. Îmi spunea: „Continuă să exersezi, fata mea. Asta o să te încălzească”. Şi totuşi, raiul e făcut din muzică, nu-i aşa, Kummer?

— Da, domnişoară Dawlish.

Aşa că pentru mine începu o perioadă de pace şi încântare în care cerul de deasupra târgului Stilboume se ridică la o distanţă infinită. Muzică, muzică, de-acum eliberată din umbră, eliberată de obscenitate, complet legitimă – ceea ce toată lumea era de acord că trebuie să fac. Acum, certurile din casa cea veche însemnau o iritare şi nu un mod de a-mi petrece unele lecţii. Stăteam neliniştit în hol, întrebându-mă unde a trebuit să plece Bounce şi dacă-mi voi primi cele treizeci de minte întregi. Apoi auzeam voci furioase din curte:

— Atunci de ce nu plecaţi? Duceţi-vă!

Smintita lor relaţie continua şovăielnic, Henry menţinând un fel de echilibru, înţelegând ambele tabere şi încasând chelfăneală de la amândouă. Bounce revenea în camera de muzică, cu pieptu-i amplu palpitând, iar eu mă alegeam cu ce mai rămânea din lecţie. Totuşi, sfârşitul muzicii era mai aproape decât presupuneam. Zdrăngănisem prea mult şi cu prea mult devotament la bătrânul nostru pian. Când profesorii de fizică şi chimie, care fuseseră înainte atât de mândri de mine, au început să facă remarci dezaprobatoare, părinţii mei au băgat de

seamă.

— Ştiu că ai mâine oră de pian, dar ai şi o oră de chimie!

— Uite… tată. Tu n-ai învăţat vioara?

— Niciodată n-am lăsat-o să se interpună între mine şi *materia medica*… Oliver, nu *vrei* cu adevărat să mergi la Oxford?

— Sigur că vreau.

— Lunile astea, ultimele, sunt aşa de importante, dragă, zise mama rugător. Ştii că vrem doar ce e bine pentru tine.

Vechea ruşine, întreţinută an după an, faţă de ideea de a deveni muzician de profesie m-a făcut să tac. De parcă mi-ar fi citit gândurile, tata m-a privit cu bunătate peste masă. Dacă ar fi fost mânios l-aş fi înfruntat, dar avea vocea înţelegătoare şi compătimitoare de parcă amândoi ne confruntam cu o necesitate ca de oţel.

— Va trebui să-ţi rămână doar un hobby, aşa ca şi pentru mine. Şi oricum, gramofonul şi aparatul de radio au să scoată pe tuşă mulţi muzicieni profesionişti. Doamne sfinte, Oliver, nu înţelegi? Cu posibilităţile tale, ai putea chiar să ajungi *doctor*!

Aşa că a trebuit să îndeplinesc misiunea dificilă de a-i mărturisi lui Bounce că, până la urmă, n-am să exersez pentru diploma aceea, dar ea n-a spus nimic, ci s-a mulţumit să dea din cap, ca şi cum s-ar fi aşteptat la aşa ceva. Lecţiile noastre şi-au reluat vechiul stil – pierdere de timp. Ba chiar am pierdut mai mult timp decât înainte, căci certurile atinseseră un punct critic. Uneori Henry ieşea din hol, blând, dar ferm, stăpân pe sine, în costumul maro la două rânduri, cu două stilouri în buzunarul de la piept, dar lăsa în urma lui flăcări.

— Iar voi nu-mi datoraţi, presupun!

— Am dat înapoi exact cât am luat!

Şi tot nu plecau.

— Nu vreau să-l văd aici pe băiatul ăla îngrozitor… cum a torturat-o, biata creatură…

Ultima mea lecţie a venit şi s-a dus şi, la capătul unei

seri agitate, am ajuns în ghearele emoţiei şi tremurului provocate de împachetatul pentru Oxford. Abia în seara de dinaintea plecării m-am mai gândit la Bounce, datorită dubei mari, pătrate parcate pe pavaj în faţa balustradei ei.

— Mamă, ce-i cu Bounce?

Mama scutură din cap cu dispreţ.

— Au plecat.

— Cine?

— Familia Williams. Cine credeai, papa?

Scoase un sunet despre care-ai fi putut să juri că-i scuipătură.

— Ştiam că aşa au să facă în ziua când ea n-o să-i mai fie de folos. Deocamdată au luat unul din noile bungalouri. Se spune că Henry Williams o să-şi construiască singur o casă. N-am avut niciodată încredere în omul ăsta. Niciodată.

Nu-mi puteam aminti ca mama să fi avut de-a face cu Henry şi mă întrebam cum poate fi atât de categorică. Am privit cum se deschide uşa casei şi câţiva bărbaţi scot afară nişte mobile prăpădite, covoare, preşuri, veselă şi paturi. Mama privea alături de mine.

— Numai lucruri prăpădite, la mâna a doua. N-a cheltuit niciun sfanţ decât dacă a fost obligat.

În scurt timp, duba s-a depărtat şi mama şi-a reluat cusutul. Un elev cu un instrument în mână a intrat pe uşa lui Bounce.

— Ar trebui să mergi diseară, după ce termină orele, să-ţi iei rămas-bun de la ea, spuse mama. Îi datorezi asta.

— O, nu! Uite ce… mamă!

— Prostii, zise mama cu calm. Ştii că-i eşti devotat.

Aşa că în seara aceea, după ce becurile alb-gălbui şi-au regăsit cu o cutremurare strălucirea fantomatică în jurul Pieţei, am traversat peluza spre casa veche – un tânăr cu ulei cosmetic picurând din păr şi arzând de nerăbdare să scape de acolo. Fereastra cu arcadă era cufundată în beznă şi-am sperat din adâncul sufletului ca Bounce să fie plecată sau să doarmă; căci presupusele lumini ale Oxfordului, concertele şi spectacolele de teatru, cărţile şi

oamenii care-mi vor aparţine în perioadele de răgaz mă atrăgeau cu putere şi nu mă puteam gândi la nimic altceva. Dar privind peste umăr spre căsuţa noastră, am văzut un colţ al perdelei ridicat, lăsând un triunghi micuţ în care simţeam ochiul mamei. Aşa că, oftând din rărunchi, am trecut peste lanţuri şi-am păşit pe pavaj. Am deschis uşa de la intrare; asupră-mi căzu gândul îngheţat că, din nou, coridorul şi camerele de sus sunt întunecate şi goale. Chiar şi holul era din nou bântuit de stafii; cu toate că împlinisem optsprezece ani, am lăsat uşa deschisă ca o cale de retragere. Lumina becurilor alb-gălbui din Piaţă desena o fereastră pe duşumea şi se întindea vertical pe uşa camerei de muzică. Cu inima strânsă (şi poate cu fantoma unei viori pe sfert cât una obişnuită în mâna stângă) am ridicat cealaltă mână ca să bat la uşă şi-apoi mi-am retras-o.

Sunetele care veneau de dincolo de lambriurile întunecate erau un altfel de test de auz. Dar ştiam că un corb n-are ce să caute acolo, în stânga, pe covor, în faţa ochiului roşu, mat al focului. Nici nu putea să adauge croncăniturilor sale slabe acele sunete ciudate, gâtuite, ca scoase dintr-un instrument mânuit cu incompetenţă. Am rămas stană de piatră, cu mâna stângă în jos, mâna dreaptă ridicată şi-am ascultat cum croncăniturile şi sunetele gâtuite se prelungesc şi se multiplică; iar testul pentru auz mi-a furnizat imaginea pe care o puteam vedea limpede, de parcă între noi n-ar fi fost niciun perete despărţitor. Ea zăcea acolo în partea stângă, pe întuneric, ghemuită în faţa focului slab de sub bustul luminos, încercând să înveţe fără succes, în lipsa unui profesor, cum să plângă cu sughiţuri până-i împietreşte inima.

M-am furişat afară din casă cu părul măciucă în ciuda uleiului. Am închis uşa cu mare atenţie, de parcă aş fi comis o tâlhărie. Am traversat grăbit iarba şi-am încercat să mă furişez la etaj tară ca mama să mă vadă. Dar, cu toate că încă mai cosea, stătuse cu urechile ciulite.

— Oliver, deduc că n-aţi avut o conversaţie prea lungă.

Am mormăit ceva, cât mai în stilul tatii.

— Hai înăuntru şi povesteşte-mi.

Cu un geamăt de protest şi, foarte ciudat, roşind de parcă aş fi fost prins cu vreo faptă necinstită, am intrat în sufragerie.

— Ce ţi-a spus, dragă?

— …Nu era acolo.

— Prostii! N-a ieşit din casă!

— Dacă-ţi spun că nu era acolo! Probabil că s-a băgat în pat.

Mama mă privi pe deasupra ochelarilor şi zâmbi uşor.

— Probabil că da.

Am plecat atunci din Stilboume crezând că am scăpat definitiv. Dar ar fi trebuit să ştiu că, atâta timp cât rămân legat de oraş în vreun fel, vom continua chiar şi de la distanţă să exercităm un fel de atracţie gravitaţională reciprocă. Astfel, în primul exemplar din *Cronica de* pe care mi l-a trimis mama, se găsea nu doar ştirea marii mele avansări la statutul de student, ci şi veşti despre Bounce. Am citit că domnişoara C.C. Dawlish (bine cunoscut locuitor al oraşului) a fost implicată într-un accident la intersecţia dintre Strada Portului Rece şi Calea Regelui. Nu s-au produs stricăciuni, dar domnişoara Dawlish a suferit un şoc. Faptul nu mi se părea foarte semnificativ, însă m-am lămurit în vacanţa de Paşte, când m-am dus acasă. Petreceam cât de mult timp puteam plimbându-mă pe coclauri. Trecusem peste Podul Vechi, urcasem dealul pe partea cealaltă a văii şi eram cât se poate de departe de Piaţă. Meditam abătut la cel mai ieftin mod de a petrece vacanţa mare undeva, în străinătate, aşa că nu-i de mirare că am fost cât pe ce să mă izbesc de ea. Maşina sport stătea perpendicular pe drum. Trecuse peste marginea de iarbă şi roţile din faţă se aflau într-un şanţ noroios. Bounce stătea alături, privind impasibilă spre pădure. N-am avut cum s-o evit.

— Bună ziua, domnişoară Dawlish! Aveţi probleme?

Mai întâi s-au întors ochii ei, apoi capul. Avea gura

foarte strânsă, cu şanţurile adânci din jur întâlnindu-se într-un punct de mijloc.

— Sper că n-aţi păţit nimic, domnişoară Dawlish.

Chipul i se relaxă şi se lumină dintr-odată.

— E bătrânul Kummer!

— Pot să vă ajut?

— Să mă ajuţi?

Întunecarea şi încordarea i se instalară iarăşi pe chip. Şanţurile redeveniră vizibile. Începu să clatine din cap încet şi solemn.

— Nu. Nu, nu, nu.

— Aş putea să împing…

— Nu. Nu.

Un camion cu lapte apăru prin pădure săltând peste gropi şi zdrăngănind.

— Aţi vrea să…

— Nu.

Clătina întruna din cap. Se încrunta şi spunea „nu” de parcă s-ar fi confruntat cu o problemă extrem de dificilă, a cărei rezolvare îi depăşea doar cu foarte puţin capacităţile.

— Păi, atunci…

Pe neaşteptate, întunecarea se risipi. Era extraordinar şi înspăimântător; schimbarea fusese absolut instantanee, ca la un aparat de radio cu un potenţiometru defect, când sunetul e aici o clipă, apoi se dizolvă în depărtare. Privirea ei se concentră asupra mea, zâmbi larg şi-şi arătă dinţii de aur.

— E bătrânul Kummer! Cauţi o fată prin pădure?

Mi-am amintit toată tărăşenia cu Evie Babbacombe şi-am simţit că-mi iau foc obrajii. M-am dat înapoi, ţinând bastonul ca pe o sabie.

— Eu…

— Merge cu pianul, fiule?

— Nu.

— Ai lucruri mai bune de făcut, ha?

Am simţit transpiraţie pe frunte.

— În ultima vreme – chimie şi fizică. Uitaţi, eu mă

întorc în Stilboume. Mă tem că o să dureze foarte mult. O să încerc să găsesc pe cineva să vă aducă. Să-l chem pe Henry?

Ea dădu capul pe spate şi râse.

— Ştii ceva, Kummer? Henry se ocupă întotdeauna el însuşi de maşina mea – schimbă uleiul şi toate lucrurile acelea pe dinăuntru, habar n-am ce sunt. Şi tot el cu mâna lui o curăţă întotdeauna, o spală, o lustruieşte. Îşi pune salopeta şi se apucă de treabă exact aşa cum…

— O să-l aduc, domnişoară Dawlish. Sunteţi foarte sigură că nu vreţi să rămân cu dumneavoastră? N-o să păţiţi nimic aici, în…

— Aici în pădure?

Ea râse din nou. Pe urmă întunecarea şi încordarea se instalară la loc şi ochii nu mai clipiră.

— Sunt în perfectă siguranţă. Nimeni n-o să-şi bată capul cu o bătrână ca mine. Perfectă siguranţă.

— Mă grăbesc cât pot.

Am pornit repede pe cărare, alegând cel mai scurt drum spre Stilbourne. Înainte să cotesc m-am întors şi i-am făcut cu mâna, ca pentru a o asigura de ceva, dar ea nu m-a văzut. Stătea pe marginea drumului lângă maşină, privind fix spre pădure. Am ajuns la o curbă largă a drumului şi acolo am văzut, la o sută de metri distanţă, camioneta de intervenţii a lui Henry care se apropia. Am strigat şi-am gesticulat spre Bounce, încercând să-i transmit mesajul ca un fel de semafor stângaci. Am strigat şi-am arătat cu mâna şi spre camionetă, dar Henry, în costumul lui maro la două rânduri şi pălăria de fetru, a trecut pe lângă mine fără să mă observe, privind cu jale prin parbriz. Am aşteptat până când i-am văzut camioneta oprind lângă ea.

La cină am fost întrebat despre plimbarea pe care am făcut-o şi mama a arătat un interes extrem de viu. A ascultat relatarea concretă a întâlnirii mele cu Bounce încuviinţând cu capul şi zâmbind sumbru. Tata o privi pe deasupra ochelarilor.

— Treaba se înrăutăţeşte.

M-am uitat de la unul la celălalt.

— Se înrăutăţeşte? Cum adică? Ce s-a întâmplat?

Mama îmi respinse întrebarea cu o fluturare a mâinii.

— Am ştiut cum o să se termine lucrurile când el va fi obţinut ce voia.

— Ei, haide, spuse tata gânditor, punându-şi încă o porţie de plăcintă cu brânză de vaci. Fii serioasă. Ea n-a pierdut nimic. Şi-a căpătat banii înapoi înzecit. Asta-i recunosc tânărului Williams. Ştie cum să obţină succes în ceea ce întreprinde.

— Spre deosebire de alţii, zise mama caustic. N-o să se oprească până nu cumpără jumătate din oraş!

Am luat replica drept o aluzie mascată la rezultatul modest al primului meu examen la chimie, aşa că am tăcut. La fel şi tata. Mama avea spaţiul de emisie integral la dispoziţie, dar pentru ea era un fapt obişnuit.

— Jackie Williams n-o să se ducă la Oxford nici măcar dacă ar avea minte pentru aşa ceva, lucru de care mă îndoiesc. O să vedeţi. O să intre direct în afacere. Aşa au să procedeze. Şi-ar putea permite să-l trimită la universitate, dar n-o s-o facă. Şi biata domnişoară Dawlish munceşte ca o sclavă…

Asta a fost prea mult pentru tata.

— Nu-i nevoită, zise el repezit. Cu ceea ce obţine din sumele pe care le-a investit în afacerea lui ar putea trăi ca o… ar putea trăi în Boumemouth dacă ar vrea.

Începeam să mă plictisesc.

— Oricum, azi după-amiază a avut noroc. Hai să ne rezumăm la atât. Deşi cred că şoferul camionului cu lapte ar fi oprit.

— Noroc? făcu tata. Noroc?

Mama repetă şi ea:

— Noroc?

Se uitară unul la altul, apoi amândoi la mine.

— Mă refer la faptul că ar fi putut rămâne blocată acolo.

Mie mi-a trebuit o oră să ajung acasă. Dacă Henry n-ar fi trecut prin pădure… Ce s-a întâmplat?

Se întorseseră iarăşi unul spre celălalt, mama cu o privire amuzată.

— Oliver dragă, zise mama afectuos. Chiar *eşti*… dar, fireşte, ai fost plecat. Toată lumea ştie ce-i cu ea, chiar şi omul din camionul cu lapte. Se afla la o sută de metri de intersecţia din pădure, nu-i aşa?

— Cabină telefonică, zise tata concis. I-a dat telefon.

Mi-am împins scaunul.

— Dumnezeule! Deci asta e!

— Nici vorbă de noroc.

— Dar ar fi putut să-mi spună! Adică, eram gata să…

Mama râse tare, apoi se potoli.

— Biet suflet! zise ea. Vrea doar ca el să-i acorde puţină atenţie.

În mintea mea se petrecu un fel de cutremur. Într-un târziu, mai târziu decât pentru toţi ceilalţi din cartier, fragmentele – vechi şi noi – s-au aşezat cap la cap şi-am înţeles. Gura mi s-a deschis şi-a rămas aşa, căci n-aveam nimic de spus. Dar pesemne c-au văzut ei ceva pe chipul meu încremenit, pentru că tata a întins cu stângăcie mâna şi-a pus-o pe mâneca mea.

— Am pierdut din vedere, Oliver, cât de mult înseamnă ea pentru tine. Dar vezi tu, bătrâne fiu… cabinele astea telefonice… a mai făcut aşa ceva şi înainte.

Gestul tatii era atât de neobişnuit în căminul nostru în care nu se făceau demonstraţii de afecţiune încât m-am strâmbat şi m-am ridicat.

— Ei bine, dacă ea are destui bani…

— Ah, spuse mama enigmatic, banii nu-s totul. Într-o zi, Oliver, ai să înţelegi.

Am plecat uluit şi, în tot amestecul acela confuz de gânduri şi simţăminte, eram vag conştient că finalul conversaţiei cu mama contrazisese ceva din prima parte. A fost prima oară când am înţeles că nu era doar mama mea. Era femeie. Revoluţia asta mentală era încărcată de afectivitate, dar şi extrem de derutantă. Stăteam în hol cu mănuşile pe mâini, cu fularul atârnându-mi pe piept şi pe spate şi mă simţeam mistuit de umilinţă, indignare şi un fel

de trac la gândul cât de uşor de citit eram cu toţii, fiecare hrană pentru ceilalţi, îmbrăcaţi cu toţii şi ruşinaţi în hainele noastre. Am deschis uşa de la intrare încercând să scap de puterea de pătrundere a mamei, dar închizând uşa am auzit-o că izbucneşte într-un chicotit înăbuşit pe jumătate:

— Mă întreb ce-o să facă după ce n-o să mai găsească alte cabine telefonice!

Aşa că acum, când mama îmi trimitea *Cronica de Stilbourne*, o cercetam minuţios. Astfel am aflat nu numai că domnişoara C.C. Dawlish e noua organistă, ci şi, pe o altă pagină, că domnişoara C.C. Dawlish a primit o amendă de circulaţie de cinci lire şi, ceva mai târziu, o alta de zece lire. Când mergeam acasă în vacanţă o vedeam uneori (dar de la o distanţă cât mai mare cu putinţă) plimbându-se de la garaj la casă, cu un mers ce amintea de vechiul ei pas elastic. Am văzut şi întunecarea de pe chipul ei, şi inelul de muşchi contractaţi în jurul gurii, şi ochii încremeniţi.

— Biet suflet, şoptea mecanic mama.

Cred că-şi pierduse interesul pentru subiect. Bounce era acum ca demult răposata Ofelia cu pălăria ei plină de frunze: o excentrică a târguşorului Stilboume, asimilată şi acceptată. În cele din urmă am citit în ziar că domnişoara C.C. Dawlish e acuzată pentru conducere imprudentă. Ea nu fusese vătămată, dar vătămase pe altcineva. Am citit că judecătorul i-a spus că a acceptat unele lucruri, dar că niciunul dintre noi nu întinereşte şi că ar fi întru totul spre binele domnişoarei Dawlish etcetera. I-a suspendat permisul de conducere pe o perioadă de cinci ani.

Am citit asta stând la fereastra camerei mele de cămin, cu turnul bisericii universităţii alungindu-se deasupra mea şi-mi amintesc cât de amuzat şi de cinic am fost. Oare chiar nu mai găsise alte cabine telefonice? Să fi fost ăsta următorul pas? Dacă aşa stăteau lucrurile, a fost cam prea vicleană. A atras atenţia asupra ei pentru ultima oară, mi-am spus în inocenţa mea, căci eram chimist, nu biolog. Abia pe când mă pregăteam să mă întorc la Oxford pentru ultimul an am aflat cum stăteau de fapt lucrurile.

Toamna era fierbinte; avusesem şi noi parte în anul acela de o vară indiană. Florile de nalbă erau pârjolite. Stăteau de o parte şi de cealaltă a uşii noastre de la intrare ca nişte beţe maro închis, cu o ultimă flăcăruie roşie sau galbenă în vârf. Peticul de iarbă din Piaţă era aproape la fel de maro ca şi tulpinile plantelor, iar firele se frângeau dacă păşeai pe ele. O auzeam pe mama umblând prin bucătărie, făcând pregătirile pentru cină, iar alte zgomote nu răsunau în casă. Tata încă nu terminase treaba în farmacie, aşa că mica sufragerie era doar a mea. O auzeam pe Bounce exersând în biserică – o voluntară de o mediocritate impecabilă. Stăteam înconjurat de cinz şi porţelanuri, ascultând şi observând. Apoi orga s-a oprit brusc şi, la scurt timp după aceea, am văzut-o pe Bounce păşind repede de cealaltă parte a Pieţei şi intrând în casa ei. M-am bucurat s-o ştiu la adăpost înăuntru, căci asta însemna că nu exista nicio şansă s-o întâlnesc. Piaţa era pustie. Puteam să ies fără grijă.

Uşa casei lui Bounce se deschise. Ea ieşi, păşind foarte dreaptă, ca întotdeauna. Pălăria turtită de catifea stătea strâmb pe păru-i rărit. Trase uşa după ea şi-şi puse mănuşile fără să le privească. Avea chipul calm şi zâmbitor. Coti la stânga şi porni spre atelierul auto al lui Henry. Nu se uita nici în stânga, nici în dreapta. Aerul era atât de încremenit încât puteam auzi bocănitul pantofilor ei pe pietrele plate. Am privit-o până a trecut dincolo de Primărie şi-a dispărut.

M-am trezit crispându-mă, cutremurându-mă, furişându-mă cu paşi grăbiţi (şi izbindu-mă în uşa sufrageriei), alunecând pe lângă bucătărie, pe lângă spălătorie, în grădină, printre pomii fructiferi şi, în sfârşit, în colţul meu de cărămidă, singur, dar privind, privind cu intensitate, încercând să găsesc ceva pe care să-mi fixez cât mai statornic privirea, ca să-mi acopăr ochii minţii. În mine se stârnise o furtună pe care o resimţeam de parcă ar fi fost în afară, aşa încât pânzele uscate de păianjen păreau parte integrantă din furtună, şi din ea, şi din mine, şi din tot. Îmi auzeam propria voce de parcă ar fi fost a altcuiva:

— Nu. Nu. O, nu. Nu. Nu…

Şi ştiam chiar şi atunci că imaginea s-a imprimat în mine, s-a încastrat în miezul fiinţei mele, imposibil de şters: Bounce păşind pe pavaj cu pieptul ei masiv, cu abdomenul gros şi fesele mari, neplăcute vederii, Bounce purtând un zâmbet calm, pălărie, şi mănuşi, şi pantofi fără toc… şi în rest absolut nimic.

După asta, Bounce s-a volatilizat. Casa rămase neschimbată, iar maşina continua să stea pe proprietatea lui Henry, spălată şi lustruită. Nimeni n-o pomenea pe Bounce. Devenise unul din cazurile cărora întregul Stilbourne le întorcea spatele. Mai mult, n-aş fi avut niciodată cunoştinţă certă despre soarta ei în toţi acei ani dacă n-aş fi deschis subiectul în mod deliberat – fără ruşine. Asta s-a întâmplat în timpul ultimei vizite anuale a părinţilor mei la Oxford. Era după ceai, în timpul orei jalnice pe care o petreceam între această ceremonie şi plecarea trenului. Ajunsesem (aşa cum se întâmpla de fiecare dată, cu toate că mă bucuram să-i văd) în punctul tăcerii, când nici unuia nu-i trecea prin minte ce să mai spună. Ne priveam peste un fel de hiatus de ani şi experienţe diferite. Numai stânjeneala unei asemenea tăceri dureroase m-ar fi putut determina să abordez subiectul.

— Apropo, mamă, ce mai face Bounce? Data trecută n-am văzut-o deloc.

Tăcerea redeveni intensă. Tata îşi făcu de lucru cu pipa, pe care se apucă s-o umple ţinând-o foarte aproape de ochelari.

— A fost bolnavă… înţelegi, spuse mama alegându-şi vorbele cu delicateţe. A trebuit să plece.

Schimb rapid de priviri între ei.

— A fost o chestiune neplăcută, zise tata umblând neîndemânatic cu chibriturile. O chestiune extrem de neplăcută.

Mama îşi tamponă buzele cu o batistă din dantelă.

— Biet suflet, zise ea.

Tăcerea s-a prelungit şi s-a adâncit. Asta a fost tot.

Însă mi-a fost dat s-o mai întâlnesc o dată pe Bounce, deşi abia după mulţi ani. Peste noi a venit războiul, apoi pacea şi, după ani de pace, m-am întors împreună cu familia mea s-o conving pe mama că nu trebuie să trăiască singură în căsuţă, ci poate veni să locuiască împreună cu noi. Însă nici eu, nici soţia mea n-am fost în stare să facem faţă potopului de lacrimi şi isterie. Fiind de părere că asta nu le prieşte copiilor deloc, am încercat s-o calmez.

— Pisicile, spuse mama ştergându-şi ochii. Ştii că nu suport pisicile.

— Ei, lasă…

— Dar *nu pot* să las. Ar trebui să i se spună. Are atât de multe, jumătate de noapte e pe-afară: „Pis-pis! Hai la mama! Pisicuţele!” Pur şi simplu nu pot să dorm…

— Mamă, cine are aşa de multe pisici?

— Ea. Domnişoara Dawlish, zise mama mânioasă. Mă scoate din răbdări femeia asta!

— Bounce!

— Oliver, trebuie să te duci la ea şi să-i spui. Nu accept aşa ceva!

— Bounce! S-a întors? Credeam… credeam că a…

— Sigur că s-a întors. De multă vreme. Oliver, trebuie să-i spui!

— Dar în câteva zile plecăm cu toţii…

Mama izbucni într-o furtună de lacrimi.

— Trebuie să vorbeşti cu ea! Şi tatăl tău, care încă nu s-a răcit în… Creaturile alea mişună peste tot! Dacă intră aici?!

Am bătut-o pe umăr cu un gest neîndemânatic atât de asemănător cu al tatii încât mi-am retras mâna în grabă.

— Bine, mamă. Am să mă duc la ea.

— În plus, i-ai fost întotdeauna atât de…

— Ştiu, mamă dragă. Îi sunt devotat.

Am ieşit şi-am stat o clipă în Piaţă, făcându-mi curaj. Mark o mitralia pe Sophy, care îl ignora şi arunca în jur cu margarete, dar când m-au văzut au venit amândoi în fugă. I-am luat de mână şi-am traversat spre uşa de lângă fereastra cu arcadă. Era deschisă, aşa că am intrat cu toţii

şi-am aşteptat o vreme în hol. Am bătut la uşa camerei de muzică; n-am primit niciun răspuns, dar uşa care dădea spre curte era şi ea deschisă. Am ieşit pe acolo, eu unul bucuros să mă aflu în aer liber, căci pisicile, canarii şi papagalii adăugaseră aerului, şi aşa stătut din casă, un nou iz fetid. În timp ce coboram treptele, un cotoi cu înfăţişare malefică lunecă pe lângă noi şi intră în casă; două secunde mai târziu am auzit scuipăturile, sâsâiturile şi bufniturile blănoase ale bătăliei.

Bounce venea cu pas lent pe poteca din grădină, părând mai lată decât ea, pătrată. Purta pe cap aceeaşi pălărie de catifea aşezată strâmb ca întotdeauna, iar cravata împărţea în două o suprafaţă imensă. Se opri la doi metri depărtare şi ne examină pe toţi trei.

— Bună ziua, domnişoară Dawlish. Vă mai amintiţi de mine?

— E bătrânul Kummer. Ăştia sunt ai tăi?

— Ele Mark, iar ea e Sophy. Ce mai faceţi, domnişoară Dawlish?

— Haideţi înăuntru.

A pornit spre hol. Noi am urmat-o; copiii se înghesuiau lângă mine. În mine s-a născut simţământul neliniştitor că poate nu e tocmai o idee foarte bună. Bounce se uită la un papagal care o ignoră şi continuă să-şi contemple într-o oglinjoară propria imagine de o frumuseţe răpitoare. Ea îi adresă nişte sunete ascuţite.

— Mark, copile, pentru numele lui Dumnezeu! Nu în public! Poftim – mai bine du-te acasă fuga.

Bounce îl privi din pragul uşii.

— Băiatul acela al lui s-a purtat foarte bine în război. Nu poţi şti sigur niciodată, nu-i aşa?

— Bănuiesc că aşa-i.

— Tu cum te-ai descurcat, Kummer?

M-am gândit.

— Mă tem că m-am bucurat de un război foarte paşnic. Desigur, trebuia să avem gazul toxic pregătit. Dar nu l-am folosit niciodată.

Ea se întoarse la papagal şi scoase acelaşi sunet

ascuţit.

— Văd că au început să vă fie foarte dragi animalele.

— Mi-au fost întotdeauna, chiar de pe când eram… de vârsta fetei tale. Ştii ceva, Kummer? Mă prefăceam că sunt băiat, ca să mă pot gândi că sunt veterinar! Dar, fireşte, din cauza muzicii, n-am avut vreme pentru ele. Mai apoi, cu băiatul acela îngrozitor în casă, nu mi-am putut permite să ţin animale.

Mi-am dat seama, şocat, cum i se împuţinau zilele. Dar înainte să pot spune ceva, a continuat cu un fel de insolenţă în ochi.

— Am fost bolnavă multă vreme, zise ea. Bolnavă grav. Ştiai, nu-i aşa?

Am redevenit băieţelul cu vioara pe sfert. Am clătinat din cap fără să scot o vorbă. Pe neaşteptate, obrajii ei ca două lespezi de piatră se sparseră într-o reţea de riduri adânci, dinţii de aur sclipiră şi am văzut-o că se cutremură de râs.

— Dar acuma mă simt mai bine, mult, mult mai bine!

Am simţit obrazul fiicei mele lipit de dosul mâinii, dar

Bounce n-a mai râs; s-a aplecat şi a vorbit unei perechi de ochi fioroşi care străluceau în bezna de sub scări.

— Obraznicule! Obraznicule!

Cotoiul trecu pe lângă noi şi ieşi pe uşa din faţă. Bounce se îndreptă de spate.

— Îţi vine să crezi? spuse ea. Îmi dă tot atâta bătaie de cap cât un copil. Mă ţine trează ca să-i deschid uşa la orice oră din noapte!

— Faceţi ce-a făcut Isaac Newton pentru pisicile lui. A tăiat în uşă două găuri cu uşiţă batantă: o gaură mare pentru

pisica mare şi o gaură mică pentru pisica mică.

După câteva clipe, Bounce pricepu gluma. Se scutură şi hohoti.

— Şi-atunci n-ar mai trebui să vă deranjaţi să-i deschideţi.

Bounce se opri din râs.

— O s-o facă Henry, zise ea. Henry o să facă gaura cum trebuie. Am să-i spun lui Henry. O să vină şi-o s-o facă, sau o să aducă pe unul din Oamenii Lui cu el.

Am încuviinţat şi-am tăcut un pas spre uşă.

— Ei bine…

— Ştii că şi acum îmi lustruieşte maşina? în salopetă. Nimeni altcineva nu se atinge de ea.

Dădu din cap cu tâlc.

— Penitenţă, înţelegi. Iar femeia aceea – ea e o altă penitenţă. Henry înţelege. El înţelege întotdeauna, nu-i aşa?

— Da. Înţelege.

— Dar în ce-i priveşte pe ceilalţi oameni…

Se uită spre uşa camerei de muzică, apoi în jos spre Sophy.

— Fiica ta a început să cânte la vreun instrument?

— Încă n-a început. Dar îi e foarte dragă muzica, aşa-i Sophy?

Fiică-mea îşi băgă năsucul în pantalonii mei, la adăpost de femeia pătrată cu obrajii ca două lespezi de piatră. I-am mângâiat părul, simţind fragilitatea capului şi gâtului ei şi asupră-mi năvăli un val uriaş de dragoste, dorinţă de a proteja, compasiune şi o hotărâre de nestrămutat ca ea să nu cunoască niciodată o asemenea solemnitate inutilă, ci să fie împlinită ca femeie, soţie şi mamă.

— Îi spuneam tatălui tău „Kummer” pentru că întârzia mereu.

M-am foit.

— Ei bine, cred că…

— Bine, Kummer, la revedere.

— După atâţia ani, trebuie să vă mulţu…

— Nu te obosi. Nu înseamnă nimic, nu-i aşa?

Se întoarse spre curte, apoi se opri şi mă privi.

— Ştii ceva, Kummer? Dacă aş putea să salvez un copil sau un papagal dintr-o casă cuprinsă de incendiu, aş salva papagalul.

— Ăă…

— La revedere. Nu cred că ne vom mai întâlni vreodată.

A coborât greoaie cele două trepte şi i-am auzit pantofii iară toc bocănind prin curte. Pentru ultima oară.

Tona de marmură, harpa, aşchiile de piatră, imortelele, orga bubuind prin peretele transeptului sudic…

CLARA CECILIA DAWLISH 1890 – 1960

…şi, dincolo de bubuitul orgii, cele trei cuvinte scrise cu litere mici, aproape între picioarele mele:

Raiul e făcut din muzică.

M-am mustrat singur, consternat de propriu-mi râs nepotrivit într-un asemenea loc şi, de parcă un deget lung s-ar fi întins şi m-ar fi atins, am simţit în fiecare nerv că fiorii care mă cutremură vin chiar din pământ. Căci acolo se afla, apropiat şi real, la doi metri distanţă, la fel ca întotdeauna, acel trup jalnic, oribil, inutil, cu volane pătate şi chip de chinez. Era un fel de test de auz paranormal dinaintea căruia nu supravieţuia decât repulsia şi groaza, copilăria şi atavismul, de parcă lucruri fără nume ar fi răsărit în jurul meu şi-ar fi întunecat soarele. Mi-am auzit propria voce – cerându-mi parcă ea însăşi onestitate – strigând tare:

— Nu mi-ai plăcut niciodată! Niciodată!

Am ieşit din cimitir şi m-am oprit pe iarba din mijlocul

Pieţei şi, preţ de o clipă, n-am ştiut cum am ajuns acolo. Un bărbat de vârstă mijlocie care fuge de parcă s-ar afla din nou pe coridorul lung dintre şirurile de încăperi întunecate!

De la fereastra locuinţei Wilson, pe care scria acum „Biroul pentru Plasarea Forţei de Muncă”, o fată râse cu un sunet subţire de clopoţel. Pe lângă casa tatălui meu trecu o dubă cu îngheţată care atrăgea atenţia cu ajutorul unui megafon. Dincolo de coloanele Primăriei vedeam douăsprezece personaje albe de televiziune servind doisprezece aşi identici. Pielea de găină îmi trecu treptat şi, din adâncul existenţei mele pline de căldură şi siguranţă, am început să vorbesc în sinea mea, spunând în

sfârşit lucrurilor pe nume.

Îmi era teamă de tine, aşa că te uram. Simplu. M-am bucurat când am auzit că ai murit.

Am pornit spre casa ei. Uşa de la intrare nu era doar deschisă, ci scoasă cu totul din balamale şi sprijinită de perete, în partea de jos era tăiată îngrijit o gaură pătrată, închisă cu o portiţă cu arcuri. Muncitorii lăsaseră nenumărate urme albe de var între uşa de la intrare şi treptele care duceau spre curte. M-am dus spre camera de muzică, am ridicat mâna ca să bat la uşă, apoi mi-am amintit Am smucit uşa, care s-a izbit de peretele lambrisat şi-apoi a ricoşat. În aceeaşi clipă, de la fereastră, de după perdelele de muselină (sau mai bine zis de unde fuseseră perdelele), se auzi o bătaie de aripi disperată, cu un sunet ca de hârtie. Am rămas locului, cu mâinile ridicate.

Creatura bătea zăpăcită cu aripile jumulite în pânzele de păianjen de pe sticla ferestrei. Am dat fuga să mă lupt cu cordonul, dar creatura mutilată a zburătăcit până pe podea şi-a rămas acolo nemişcată. Claviatura stăruia acolo, invizibilă în încăperea pustie, pedalele de orgă stăteau deasupra unui pătrat de duşumea neatinsă de uzura paşilor. Ochii mei aşezară două fotografii la loc pe pătratele de lambriu mai decolorat. Obţinusem tot ce doream din camera de muzică.

M-am oprit în hol, imaginându-mi coridorul lung din capul scărilor. Dar nu. Exorcismul are şi el o limită. Am coborât repede cele două trepte, am trecut prin curte, m-am oprit în grădină şi-am binecuvântat mâna caldă a soarelui.

Oamenii lui Henry începuseră deja să dezmembreze zidul care despărţea tufele de dafin şi salcâmii galbeni de întreprinderea lui în extindere. Puseseră grămadă cărămizile vechi care mai puteau fi folosite, dar în două locuri zidul se prăbuşise sub propria greutate, ascunzând florile şi buruienile sub un morman de lut roşu şi ciment galben. Eram curios să văd fundul grădinii, unde nu fusesem niciodată; am pornit pe o potecă de zgură invadată de pătlagină şi păpădii. M-am strecurat printre

dafini – şi-am văzut în faţă-mi micul râu. Capătul ăsta al grădinii era închis de malul râului; am văzut nişte trepte de piatră, flori de nu-mă-uita, micsandre care încă nu înfloriseră şi apa puţin adâncă, liniştită. Pe prima treaptă de lângă apă se afla un scaun Windsor. Deşi păianjenii îşi ţesuseră pânza între părţile lui componente şi păsările îi spurcaseră fundul, deşi lacul crăpase şi era acum aspru şi întunecat, scaunul stătea acolo, insistând muţeşte că ea l-a folosit – poate în fiecare seară, în ultima vară şi toamnă, printre musculiţe şi rândunele. În faţa scaunului, la poalele zidului lung se afla o îngrăditură de cărămizi, deasupra căreia zidul era înnegrit de fum. Am tras cu ochiul în îngrăditură şi-am văzut pe dată că nu fusese un foc de tabără obişnuit. Chiar şi după ploile a două sau mai multe ierni încă mai rămăseseră destule fragmente, cotoare, colţuri şi chiar coperte întregi ca să le pot descifra: *Breitkopfund Harţei*, *MacMillan*, *Boosey and Hawkes* şi vrafurile aproape necombustibile din *Musical Times*…

Henry n-ar fi făcut niciodată una ca asta. Partiturile ar fi valorat bani frumoşi. Am zărit o sclipire metalică, am scos o fâşie de oţel şi bănuiala mea a devenit certitudine. Discul de plumb se topise cu totul, dar lama ascuţită ca briciul şi greutatea mobilă care ajustau ticăitul metronomului până la o acurateţe insuportabilă mai puteau fi identificate. Henry n-ar fi ars niciodată vechiul metronom al domnişoarei Dawlish, acea antichitate de valoare, cu cutie lustruită. Zărind un ochi posomorât care mă privea de pe pământ, mi-am spus că nici nu l-ar fi zdrobit pe Beethoven cu o lovitură de ciocan, transformându-l în ţăndări de ghips. Iar bucata aceea de lemn unghiulară, îmbibată de apă, putea foarte bine să reprezinte tot ce mai rămăsese dintr-o ramă şi o fotografie…

M-am aşezat pe scaunul ei, mi-am pus coatele pe genunchi şi obrajii în palme. Nu ştiam la ce sau la cine se referă simţămintele mele şi nici măcar ce fel de simţăminte sunt.

— Văd că te-ai uitat peste tot.

Henry stătea de cealaltă parte a găurii din zid, chip măsliniu, ochi lucioşi, păr alb – cât se poate de îngrijit şi de calm. M-am ridicat şi-am început să mă caţăr stângaci pe grămada de cărămizi.

— Vrei să-ţi dau o mână de ajutor?

— Mă descurc singur, mulţumesc.

Ne-am înapoiat păşind alături, printre utilaje. Mergeam cu capetele plecate, mâinile la spate, pasul foarte lent, ca nişte îndoliaţi.

— Foarte drăguţ din partea ta, Henry – inscripţia aceea.

El nu spuse nimic. L-am privit cu coada ochiului.

— Repede simţitor, încet la învăţătură. Ăsta-s eu.

Ne-am oprit şi ne-am privit.

— S-ar putea spune, Henry… *s-ar putea* spune…

S-ar putea spune că singura dată când ea a fost calmă şi fericită, cu chipul relaxat şi zâmbitor, au închis-o şi i-au mai dat drumul abia când a fost vindecată cum se cuvine şi din nou nefericită.

Dar, de fapt, nu se putea spune nimic.

— N-are importanţă.

Am pornit iarăşi în tăcere pe pavajul din faţa fâşiei betonate. Am scos nişte bancnote ca să plătesc combustibilul cumpărat şi m-am uitat după Doamna cu Benzina. Ea ieşi, dar Henry i-a făcut semn să plece.

— Daţi-mi voie, domnule. Nu, deloc. E o plăcere să vă întâlnesc după atâţia ani.

A luat banii şi s-a dus să-i schimbe. Am rămas locului uitându-mă la pavajul uzat, inscripţionat atât de minuţios şi de ilizibil; am văzut tălpile, printre care şi ale mele, trecând iarăşi şi iarăşi. Am întins un pic lor şi-am ciocănit cu vârful lui viu, ascultând, cioc, cioc, cioc – şi brusc am simţit că, dacă aş putea să-mi împrumut acelor picioare propriile sunete, propria carne, propria putere de a alege viitorul, aş plăti oricare preţ, *oricare*. Dar în aceeaşi clipă am înţeles că, asemeni lui Henry, nici eu n-aş plăti vreodată mai mult decât un preţ rezonabil.

— …şi nouăpence fac trei lire. Mulţumea domnule

L-am privit în ochi şi mi-am văzut propriul e lup

— La revedere, Henry.

El a ridicat mâna iară să spună nimic. Am urcat în maşina mea de calitate superioară, am pornit, am trecut peste Podul Vechi şi-n cele din urmă am ajuns pe autostradă. M-am concentrat cu hotărâre asupra drumului.

3

Personalitate complexă, poet şi muzician, actor şi producător, filolog şi prozator, **WILLIAM GOLDING** (1911–1993) este unanim considerat drept unul dintre cei mai valoroşi scriitori britanici. ***Împăratul muştelor, Turla, Moştenitorii, Pincher Martin, Cădere liberă, Dumnezeul scorpion, Întunericul vizibil, O ţintă mişcătoare*** reprezintă valoroase creaţii ce au îmbogăţit patrimoniul literar universal.

Cartea de faţă, un roman profund, cu tentă autobiografică, ilustrează eforturile unui tînăr care încearcă să-şi găsească drumul, să-şi contureze propria identitate, chinuit de conflicte între bine şi rău, adevăr şi iluzie, inocenţă şi păcat.

Lui **WILLIAM GOLDING** i s-a decernat cel mai prestigios premiu britanic pentru literatură, *Booker McConnel*, iar în 1983 ***PREMIUL NOBEL*** pentru *„claritatea artei sale narative realiste, universalitatea şi complexitatea mitului, care ilustrează condiţia umană în lumea de astăzi"*.

În aceeaşi colecţie au apărut:

- ***JOHN STEINBECK*** **JOIA DULCE**
- ***FRANÇOIS MAURIAC*** **CĂILE MĂRII**

În pregătire:

- ***WINSTON CHURCHILL*** **ISTORIA AMERICII**

EDITURA ORIZONTURI